

မုန်တိုင်းကို နှိပ်တဲ့အာသံ

နှင်း
အ ခြ ခ : ဝ ဣ တုံ မျ ခး

မေမြင့်
မင်းလူ
ဆောင်းဝင်းလတ်
အက္ခရာဝါစိုးမိုး
တင်မြင့်ဦးသံတွဲ၊
သင်းစုစုညိုမိုး
ဆောင်းဖြူရွှေဂျာနယ်၊

BURMESE
CLASSIC

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး အခြေစိုက်ရေး

စာအုပ်စာတမ်း စာနယ်ဇင်း

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေတွင် ပြုအမှတ်

[၄၂၄/၂၀၀၃ (၃)]

စာအုပ်စာတမ်း မျက်နှာပုံ

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေတွင် ပြုအမှတ်

[၅၀၉/၂၀၀၃(၅)]

ပထမအကြိမ် ကျောက်ပန်းခက်စာပေ၊ ဩဂုတ် ၂၀၀၃ခုနှစ်၊
အုပ်စု (၅၀၀)

မျက်နှာပုံပန်းချီ

မြင်နိုင်

အိုင်

သန်းတိုက်

အတွင်းသရုပ်ဖော်

မောင်နှံ

ဦးသန်းဆွေ (မြို့ ၀၁၄၇၃)၊ စစ်သည်တော်စာပေ၊
၁၁၃၃(က)၊ ဥယျာဉ်လမ်း၊ ၁၉ ခုရကွက်၊ ဒဂုံ(တောင်)မှထုတ်ဝေ၍
ဦးဇော်ထွန်းဝင်း၊ ဝင်းမြင်ပုံနှိပ်တိုက်(၀၇၁၈၉)
အမှတ် ၂၄၆၊ လမ်း ၄၀၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့မှ
မျက်နှာပုံနှင့်အတွင်းစာသားများကို ပုံနှိပ်သည်။

တန်ဖိုး (၅၀၀) ကျပ်

ကျောက်ပန်းခက်စာပေ
အမှတ် ၃၉၊ ကျိတ်တန်းလမ်း၊
ကြည်မြင်တိုင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

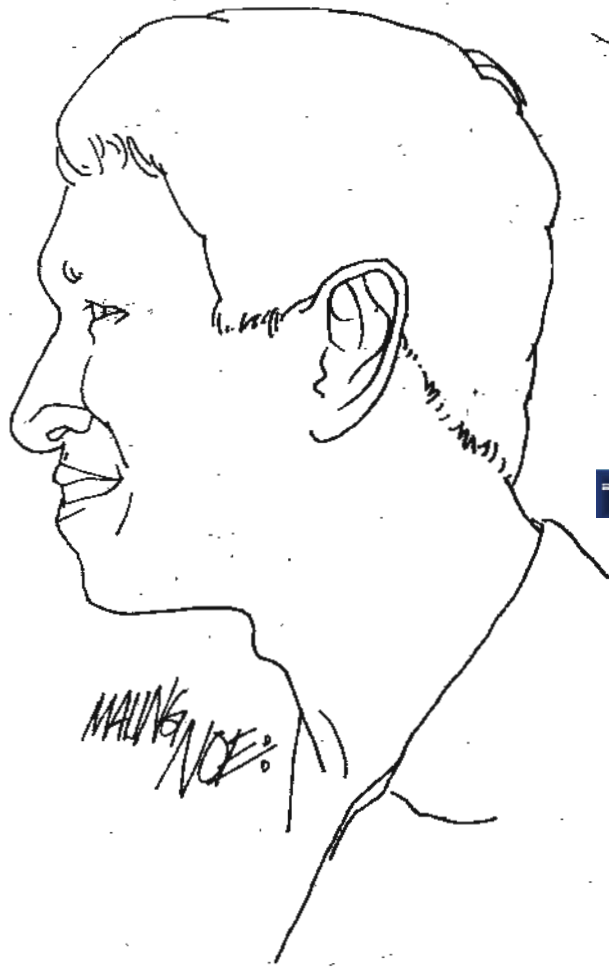
မာတိကာ

ကျောက်ပန်းခက်စာပေမှ ထုတ်ဝေပြီးစာအုပ်များ

- ၁။ သစ်ခက်မျှော်စင်နှင့်
အခြားဝတ္ထုတိုများ (၁၉၉၉ ခုနှစ်)
 - ၂။ မီးလေး
ဉာဏ်စမ်းအမှတ် (၃) (၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်)
 - ၃။ စာမေးပွဲလမ်းညွှန်
ဂုဏ်ထူးစီဝ (၂၀၀၁ ခုနှစ်)
 - ၄။ သရုပ်ဆောင်သာဒေနှင့်
အခြားဝတ္ထုတိုများ (၂၀၀၂ ခုနှစ်)
 - ၅။ တံငါရဲ့ကဗျာ
မောင်ကြည်ခိုင်၊ သံတွဲ (၂၀၀၂ ခုနှစ်)
- ယခု
- ၆။ မုန်တိုင်းကိုနိုင်တဲ့အသံနှင့်
အခြားဝတ္ထုတိုများ

- ၁။ မုန်တိုင်းကိုနိုင်တဲ့အသံ ဆောင်းစုလတ် ၁
- ၂။ ကြိုးဆောင်းဘောပင် မင်းလူ ၁၅
- ၃။ ရေခဲတံတိုခံရင်နှင့် ဆင်မိုးမပခင်ညို အတ္ထုပ္ပတ္တိမိုး ၂၃
- ၄။ အရှုံးသမား ဝေမြင့် ၃၅
- ၅။ သားချစ်သောဝေဝေနှင့်
ဝေဝေချစ်သောသား ဆောင်းပြု ၆၃
- ၆။ ကျော့ သင်းစုစုညိမ်း ၇၅
- ၇။ လှိုင်းနှင့်ကျောက်ဆောင် တင်ပြင်မိုး ၉၅
- ၈။ ရမ်းကုဆရာနှင့်
ကွမ်းတောင်ကိုင်းအပျိုပ အတ္ထုပ္ပတ္တိမိုး ၁၁၁
- ၉။ သတိရစရာလူတစ်ယောက် ဆောင်းစုလတ် ၁၂၃
- ၁၀။ သားချစ်သူတို့ရဲ့အလွှာရီ သင်းစုစုညိမ်း ၁၃၃

မုန်တိုင်းကိုနိုင်တဲ့အသံ

ဗွေပါသည့် ကျွန်တော့်၏ ခြေထောက်သည် အဆိုပါ သဘောသို့ ရောက်မှပင် ပို၍ နားရသည်ဟူ၍ မရှိလောက်အောင် ခရီးခဏခဏ ထွက်ရပါတော့၏။ အလုပ်နှင့် လက်ကလည်း မပြတ်။ အင်ဂျင်စက်ခန်းမှာ ဂျူတီတစ်ကြိမ်ဝင်လျှင် လေးနာရီ ဝင်ရ၏။ ပင်လယ်ပြင် ဂျူတီကား ကျွန်တော်တို့ စက်ခန်းသမားများအဖို့ အဆိုင်းသုံးဆိုင်း ခွဲထားပြီး တစ်ဆိုင်းတွင် လူလေးဦးနှင့် တစ်ဂျူတီကို လေးနာရီနှုန်း ဝင်ကြရခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့အဆိုင်းမှာက ဆရာကြီး ခင်မောင်လှ၊ ဆရာကျော်၊ မောင်မောင်မြင့်နှင့် ကျွန်တော်။ သည့်ပြင် အဆိုင်းမှာက ဆရာကြီး စံသိန်းကျော်၊ ဆရာ ကျော်ဦး၊ ကြည်ဝင်းနှင့် ထွန်းမြင့်။ နောက်တစ်ဆိုင်းမှာက ဆရာကြီးလှအောင်၊ ဆရာဌေးဝင်း၊ မောင်ကြည်နှင့် လှသန်း။ စက်ခန်းအုပ်က ဆရာကြီးလှဖေ။ အင်ဂျင်နီယာ အရာရှိ ထ ဦးနိုးသိမ်း။ စက်တွေက Air Start ခေါ် လေဖိအားနှင့် စတင်

ကျောက်ပန်းဆက်

နှိုးရသည့် စက်တွေ။ အရန်မီးစက်တွေက ဂျပန်လုပ် ယာမားအင်ဂျင် နှစ်လုံး၊ Harbour Generator ခေါ် ဆိပ်ကမ်းကပ်လျှင် သုံးရသည့် မီးစက်ငယ်လေးက တစ်လုံး။ စက်မကြီး Main Engine နှစ်လုံးက လည်း ကာစာဆာကီးမင်းခေါ် ဂျပန်အင်ဂျင်ကြီးတွေ ဖြစ်၏။

သင်္ဘောကလည်း ဂျပန်ကုမ္ပဏီတစ်ခုက တည်ဆောက်သည့် သင်္ဘောဖြစ်ကာ တစ်နာရီလျှင် ရေမိုင် ၁၆ လောက်အထိ ပြေးနှုန်း ကောင်း၏။ ကုန်းမိုင် တစ်မိုင်လျှင် ၅၂၈၀ ပေ ရှိ၏။ One Nautical Mile ခေါ် ရေမိုင်တစ်မိုင်လျှင် ၆၀၈၀ ပေ ရှိ၏။ ပင်လယ် ပြင်သွားသင်္ဘောကြီးမို့ ရေစူးများသော်လည်း ထိုသင်္ဘောသည် လှိုင်း လုံးကို ဖြတ်ကျော်ရာတွင် ယခင်က ကျွန်တော် နေခဲ့ဖူးသော သင်္ဘော များလို ဦးမော့ဦးစိုက် ဖြတ်ကျော်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ လှိုင်းထဲတွင် ငါး များ လူးလွန်ကူးခတ်ဘိသကဲ့သို့ လူးလူးပြီး သွားပေရာ ပင်လယ် နှင့် စိမ်းသော ခရီးသည်များသာ ပါလာပါက အော့အန်ခေါင်းခဲပြီး Sea Sick ခေါ် လှိုင်းမူးခြင်း ဝေဒနာကို ခံစားကြရမိပင်။

ဇွန်၊ ဇူလိုင်လများသည် မြန်မာ့ကမ်းရိုးတန်းတွင် လှိုင်း အပြင်း ထန်ဆုံးကာလဟု ဆိုနိုင်၏။ ရန်ကုန်မှ ကျွန်းပတ်ခရီးရှည် စထွက် လာပြီး ထားဝယ်မြစ်ဝအနီး ရှင်မော်နှင့် ကုလားကုတ် ကျွန်းနား အရောက်၌ မိုးသက်မုန်တိုင်းကပါ ကျလာပြန်လေရာ သင်္ဘောသည် ပင်လယ်၏ ဒဏ်ကို အလူးအလဲခံရပါလေတော့၏။ မိုးရေလေရော လှိုင်းရော ဖိ၍ နှိပ်စက်နေသည်။ တစ်ခါမှ မကြုံဖူးသော အဖြစ်ကို ကြုံရ၏။ သင်္ဘောအပေါ်ပိုင်း ကုန်းပတ်အထိ လှိုင်းလုံးကြီးတွေက

တက်လာပြီး လူနေခန်းများအတွင်း လေကောင်းလေသန့်ရရန် ဖန် တီးပေးထားသည့် Ventilation Pipe Lines များက တစ်ဆင့် ရေတွေ ဝင်လာရာ ကျွန်တော်အိပ်သည့် အိပ်စင်များရှိရာ Rating Accommodation အခန်းကြမ်းပြင်တွင် ခြေမျက်စိမြုပ်သည်အထိ ရေက တက်လာသည်မို့ စက်ခန်းထဲ ပြေးဆင်းကာ အရေးပေါ် ရေ စုပ်ပန့် Emergency Suction Pump နှင့် အထွေထွေသုံး ရေ စုပ်ပန့် General Service Pump ကို ကျွန်တော် နှိုးပြီး ပိုက်လိုင်း များမှ တစ်ဆင့် ရေကို စုပ်ထုတ်နေရ၏။ လှိုင်းက ရှေ့တည့်တည့် မှလာသည့် လှိုင်းမဟုတ်ဘဲ ဆားတိုက်လာသည့် လှိုင်းမို့ သင်္ဘောက ဦးတည်ရာလမ်းကြောင်းသို့ မရောက်နိုင်သေးဘဲ ခရီးကြန့်ကြာနေ တော့၏။

ရေယာဉ်မှူးကြီးသည် ဗြိတိန်နိုင်ငံနှင့် အမေရိကန်နိုင်ငံတို့ တွင် Navigation ခေါ် ရေကြောင်းသွားလာမှု ပညာရပ်များ ဆည်း ပူးခဲ့သူဖြစ်ပြီး အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်သူတစ်ဦးမို့ သင်္ဘောနှစ်သွား စေရန် ဦးတည်ဒီဂရီအမျိုးမျိုးနှင့် လှိုင်းကို သင်္ဘောဦးပေးကာ တည့် တည့်ဖြတ်နေရ၏။ ဘယ်လောက်တောင်မှ လှိုင်းကြီးသလဲဆိုတော့ တစ်ကြိမ်တွင် သင်္ဘောသည် လှိုင်းထဲသို့ ဦးစိုက်သွားကာ ပဲ့က-ရေပြင် နှင့် လွတ်သည်အထိ ထောင်တက်ပြီး ရေယက်ပန်ကာ Propeller ကြီးများက လေထဲတွင် အလွတ် Free Rotation လည်ပတ်လေ တော့သည်။ ထို့ကြောင့် စက်ခန်းထဲရှိ စက်မကြီး Main Engine များ၏ လည်နှုန်း Raise က ဝန်ချိန်မဲ့ Unload-ded လည်ပတ်

ခြင်းကြောင့် လည်နှုန်း မတန်တဆမြင့်တက်သွားပြီး အပူရှိန် Temperature လည်း တက်လာလေတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့ စက်ခန်းထဲ ဆင်းသည့် အတက်အဆင်း လှေကားပေါက်ဝန်ရုံ၌ မီးခိုးခေါင်းတိုင်နှင့် ဆက်သွယ်ထားသော အိတ်စောပိုက်လိုင်း Exhaust Funnel Pipe Lines များရှိရာ ၎င်းပိုက်လိုင်းများကို အပူဒဏ်ခံရန် ပတ်ထားသည့် မီးခံအဝတ်စ Abestos Sheets များကြားမှ အငွေ့တွေ ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။ အင်ဂျင်စက်၏ အိတ်စောပိုက်လိုင်းမှ အင်ဂျင်ပိုင်နှင့် မီးပွားများ ရောထွေးပါလာကာ အိတ်စောပိုက်လိုင်းကြီးများထဲတွင် တွယ်ကပ်နေတတ်သော ကာဗွန်ချွှံး Carbondust များနှင့် တွေ့၍ အထဲတွင် လှိုက်ကာမီး စွဲလောင်ပေပြီ။

မောင်မောင်မြင့်နှင့် ကျွန်တော် ပြေးတက်၍ ကြည့်နေရင်းက အစ်ကိုရေ ဟိုမှာ ပိုက်လိုင်းကြီးတွေ နီရဲလာပြီဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း စက်ခန်းထဲ ပြန်ပြေးဆင်းကာ ကျွန်တော်တို့ ဂျူတီ၏ ခေါင်းဆောင် Duty Watch Incharge ဆရာကြီး ခင်မောင်လှကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြရတော့သည်။ ဆရာကြီးက ပြေးတက်၍ ကြည့်၏။ မီးရှိန်က မြင့်တက်လာပြီး မီးခံအဝတ်စများကိုပင် လွန်ဆန်ကာ တစ်စထက်တစ်စ လောင်မြိုက်နေပေပြီ။ ရေယာဉ်သုံး တယ်လီဖုန်းများ စကားပြောစက် Walk - Ki, Talk-Ki များမှ တစ်ဆင့် သင်္ဘောတစ်စီးလုံးကို အသိပေးလိုက်ရာ မကြာမီ Fire Alarm မီးလှန် အချက်ပေး ဥဩဆွဲသံ ညံစီသွားတော့၏။

ကျွန်တော်တို့သည် Co₂ Gas ခေါ် မီးသတ်ဆေးဘူးများ၊ Foam Extinguisher ခေါ် မီးသတ်ဆေးဘူးများကို ပြေးယူကြရ၏။ ဆီကို လောင်သောမီး၊ လျှပ်စစ်ကြိုးများကို လောင်သောမီး စသည်ဖြင့် မီးအမျိုးအစား အမျိုးမျိုးကို ငြိမ်းသတ်နိုင်ပုံအတွက် အသင့်ပြင်ဆင်ရင်း သင်္ဘောတစ်စီးလုံး စုပေါင်း၍ မီးကို ငြိမ်းသတ်ကြရတော့သည်။ အင်ဂျင်စက်ကိုလည်း ရပ်၍မရ။ မုန်တိုင်းကမစဲသေး။ မိုးထဲ၊ ရေထဲ၊ လေထဲ၊ မုန်တိုင်းထဲမှာ မီးက ငြိမ်းသတ်ရသေးသည်။ ဆရာ ကျော်ခဲကို အန်ကယ်ကျော်ခဲဟု ကျွန်တော်က ချစ်စနိုးခေါ်၏။ သူနှင့် ကျွန်တော် မီးသတ်ဘူးကိုယ်စီ ကိုင်ထားရင်းက လှိုင်းတစ်လုံးက ပဲ့ပိုင်းကုန်းပတ်အထိ ပြေးတက်ဝင်ရိုက်လိုက်ရာ ဟန်ချက်မထိန်းနိုင်ဘဲ နှစ်ယောက်လုံး ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ဒလိမ့်ခေါက်ကွေးလဲကျသွားတော့၏။ မီးသတ်ဆေးဘူး တခြား လူ တခြား ဖြစ်သွားရာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် လှမ်းကြည့်ပြီး ရယ်လိုက်မိကြ၏။ တော်ပါသေး၏။ ဘာဒဏ်ရာမှ မရကြ။ ကျွန်တော့် ညာဘက်လက်တော့ နည်းနည်းပွန်းပဲ့သွားသည်။ မိုရေနှင့် ဆားငံရေ နှစ်ထွေရောကာ ခန္ဓာကိုယ်တွေလည်း ရွံ့ရွံ့နေပြီ။ ရန်ကုန်၊ ထားဝယ်၊ မြိတ်၊ Family Transport ခေါ် ဌာနဆိုင်ရာ မိသားစုများအား သယ်ယူပို့ဆောင်ပေးရသည့် ခရီးစဉ်ဖြစ်သဖြင့် ကြက်ခြင်းထဲက ကြက်တွေလို လှိုင်းမှူးခြင်းဒဏ်ကို အခန်းအောင်းရင်း လှိုမ့်ခံစားနေကြရရှာသည့် ခရီးသည်မိသားစုများမှာ ကုန်းပတ်အပြင် မထွက်ရဲကြ။ သည်ကြားထဲ မီးငြိမ်းသတ်နေတာ မြင်တော့ ပိုကြောက်နေကြ

ဘန်တော့သည် ကျွန်တော်တို့လည်း တစ်ကိုယ်လုံး ခိုက်ခိုက်တုန်နေပြီ။
 နားရိတ်ထောက် ဖိဖိစီးစီး ဝိုင်းငြိမ်းလိုက်မှ မီးခိုးငွေ့တွေ ငြိမ်သက်
 သွား၏။ သဘောကတော့ ဦးတည်လမ်းကြောင်း ပြောင်းပြောင်းပြီး
 ဆောင်ရွက်နေဆဲပင်။

အကြပ်အတည်း အခက်အခဲ ဂယက်ဝဲထဲမှာပင် ပျော်ရွှင်စရာ
 လေးတစ်ခုက ဖြစ်ပေါ်လာသေး၏။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း မျက်မှန်
 ထွန်ခြင်က လှမ်းအော်ခေါ်၍ ရေယာဉ်ပဲ့ပိုင်း လုပ်ငန်းသုံး မော်တော်
 ဘုတ် Work Boat လေးနှစ်စီးကြားသို့ ကျွန်တော် ရောက်သွားသည်။
 သူလက်ညှိုးထိုးပြသည့် နေရာကို ကြည့်လိုက်တော့ ကုန်းပတ်ထောင့်
 တစ်နေရာမှာ အလွန်အရသာရှိသည့် ငါးပါးနီနှစ်ကောင်။ ကုန်းပတ်
 ပေါ် လှိုင်းခုန်အတက်တွင် လှိုင်းနှင့်အတူ လွင့်ပါလာဟန်တူသည့်
 ငါးနှစ်ကောင်။ ပါးဟက်ပင် မဟစ်နိုင်တော့ဘဲ ဖိဝိန်ကုန်ခမ်းနေပေ
 ပြီ။ မာကျောသည့် အရာတစ်ခုခုနှင့် ရိုက်မိသွားဟန်တူ၏။

အချမ်းပြေ အမြည်းလေးရပ်ဟော့ဟု ကိုရွှေမျက်မှန်က ဝမ်းသာ
 အားရပြောကာ စားဖိုခန်း Galley ရှိရာသို့ ကျွန်တော့်ကို ဆွဲခေါ်
 သွားပြန်သည်။ ကျွန်တော်တို့ကို လူရွပ်တွေဟု အမြဲတမ်း အော်ဟစ်
 မောင်းထုတ်တတ်သည့် စားဖိုမှူးဆရာကြီး ဘရူးဝါးမံရှိ။ အောက်ထပ်
 အခန်းထဲမှာ ရောက်နေဟန်တူ၏။ လှိုင်းကြီးလွန်းသဖြင့် ထမင်းအိုး
 ဟင်းအိုးတွေ မှောက်မကျစေရန် ကြိုးတွေနဲ့ သိုင်းထူးသည့်ကြားမှ
 မီးဖို Hot Plate ပေါ်တွင် ငါးနှစ်ကောင်ကို ဆားနုနုနုနှင့်သင့်ရုံလူး
 ပြီး လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကင်လိုက်ကြသည်။ အပေါ်ထပ် ကုန်းပတ်

မှ ဆက်သွယ်ရေး ကြေးနန်းရိုက်သမား သူငယ်ချင်း သိန်းကြွယ်ဆီ
 တယ်လီဖုန်း လှမ်းဆက်ပြီး ခေါ်လိုက်တော့ ဒီကောင် ဆင်းလာသည်။
 ဒီကောင်က ကျွန်တော်တို့လို လူပျော်လူနောက်။ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသ
 ကျုံ့မင်းသား။ ကင်နေဆဲ ငါးနှစ်ကောင် သူ့ကို ပြလိုက်တော့
 အိုကေ သဘောပေါက်ပြီဟု ပြောကာ သူ့အခန်းသို့ ပြန်တက်သွား
 ပြီး ခဏအကြာတွင် ရမ်ပုလင်းတစ်လုံး ဆွဲချလာ၏။ ခဏနေဦး
 ဟု ကျွန်တော်က ပြောကာ ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ သော့ရှိသဖြင့်
 Cold Room ခေါ် အအေးခန်းတံခါး သွားဖွင့်ပြီး သံပရာသီးနှစ်လုံး
 ယူလာခဲ့သည်။ ခဏမျှအကြာတွင် ငါးကင်ရနံ့လေးက မွှေးပျံ့လာ
 ၏။ သူငယ်ချင်းသုံးယောက် ထမင်းစားခန်း Dinning Room ထဲ
 သွားကာ ငါးကင်ကို သံပရာရည်ညှစ်၍ ရမ်တစ်ခွက်စီနှင့် အရသာ
 တွေ့နေကြသည်။

“အောင်မယ်၊ မင်းတို့က ဒီမှာ မိမိတွေ့နေကြတယ် ဟုတ်လား။
 ပေးစမ်း ငါ့တစ်ခွက်၊ အလယ်ကုန်းပတ်မှာ အရေးပေါ် ပြဿနာ
 Emergency Case တစ်ခု သွားလုပ်ရတော့မယ်ကွ။ အတော်ပဲ
 စိတ်တည်ငြိမ်အောင် ဒါလေး နည်းနည်းတော့ မော့သွားမှ” ဟု ဆို
 ကာ ရေယာဉ်၏ ဆေးဖက်လက်ထောက် Medical Assistant
 ရွှေမြိုင်တစ်ယောက် ကောက်ကာငင်ကာ တစ်ငုံနှစ်ငုံ ယူသောက်
 သွားသေး၏။

“ဟေ့ကောင် ရွှေမြိုင်၊ ဘယ်လို အရေးပေါ်ပြဿနာလဲကွ” ဟု
 လှမ်းမေးတော့ အင်္ဂလိပ်လို ခပ်တိုတို လှမ်းပြောသည်။ သူ့စကား

ဆောင်းဝင်းလတ်

ကြောင့် ကျွန်တော်တို့လည်း စိတ်လှုပ်ရှားသွားကြ၏။ သို့သော် သူ
သွားသည်အခန်းထဲသို့ ကျွန်တော်တို့ဝင်၍ မရပေ။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်
ခဲ့သည့်ကြားမှဝင် ရင်ထဲတွင် ကာယကံရှင် ဝေဒနာသည်အတွက်
ဗျာဓိအဆင်ပြေ ကျန်းမာရွှင်လန်းပါစေဟု ဆုမွန်ကောင်းတွေ
ချွေနေမိ၏။

ခရီးသည် ကိုယ်ဝန်ဆောင် အမျိုးသမီးတစ်ဦး။ မီးဖွားတော့
မည်တဲ့။ ခရီးသည် မိန်းမသားများကလည်း ဆေးမှူးရွှေမြိုင်ကို ဝိုင်း
တူညီပေးကြမည်တဲ့။ ထိုအမျိုးသမီး ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်။
လှိုင်းလေက အတန်ငယ် အားပျော့ ငြိမ်သက်သွားပေပြီ။ မှန်တိုင်း
ပြီးလျှင် လေပြည်လာသည်ဆိုသည့်စကား မှန်ပါ၏။

ထိုအမျိုးသမီး၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သူဆို ပို၍ပင် စိတ်လှုပ်ရှားနေပေ
လိမ့်မည်။ ဌာနဆိုင်ရာ အပြောင်းအရွှေ့တွင် သျှောင်နောက်ဆံထုံး
ပါ နေ့စေ့လစေ့ကြီး လိုက်ပါလာခဲ့ရရှာဟန် တူပါ၏။

တစ်လှေတည်းစီး ပင်လယ်ခရီးသွား လူကြီးသူမများကား
သွေးသားရင်းချာပမာ စိုးရိမ်မကင်း ရှိတတ်ကြပေရာ ပဲခင်းမှူး
ဆရာကြီး သန်းမောင်က အင်္ဂလိပ်ဗာလသုတ်ကို ရွတ်ဆိုရင်း ခေါက်
တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေ၏။ သိန်းကြွယ်သည် လူပျိုလူလွတ်
ဖြစ်သော်ငြား ကိုယ်ချင်းစာတရားဖြင့် စကားတစ်ခွန်းဆို၏။ “တော်ပါ
သေးရဲ့ကွာ၊ စောစောက ငါတို့တတွေ ဝိုင်းပြီး မီးသတ်နေတုန်းသာ
ကလေးမွေးရင် မီးနေသည် ကြောက်လန့်ပြီး သွေးတက်မှာကွာ၊ ဒါ
မျိုးက စိုးရိမ်ရတယ်”တဲ့။

ကျောက်ပန်းခက်

မှန်တိုင်းကိုနိုင်တဲ့အသံ

၉

ထွန်းမြင့် အတွေးကလည်း ခပ်နက်နက်။ “ဇာတိချက်ကြွ
တဲ့ကွ၊ အခု ငါတို့ သင်္ဘောပေါ်မှာ ဒီကလေးမွေးတော့ သူ့ချက်ကို
ဘယ်မှာ ဖြုပ်မလဲ”တဲ့။ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်လက်ကြားထဲ
မှ စီးကရက်ကို အချမ်းပြေဖွာရှိုက်ရင်း ရမ်တစ်ကျိုက်၊ ငါးကင်
တစ်ကိုက်ဖြင့် ကျွန်တော်၏ ဇာတိချက်ကြွ မွေးရပ်မြေ ရွှေခြံဂါမ
ဆီသို့ ပြန်လည်တမ်းတသတိရနေမိ၏။

ရွှေခြံဂါမဆိုသည်ကား ဆရာကြီး မင်းသုဝဏ်၏ ကဗျာထဲမှ
တင်စားချက်ကလေးပင် ဖြစ်၏။ ဆရာကြီးကလည်း သူ့ဇာတိ ကျွန်
တော်တို့ ကွမ်းခြံကုန်းမြို့ကလေးကို ကဗျာဖွဲ့ဆိုရာတွင် ‘ရွှေခြံဂါမ’
ဟု စကားလုံးရွေးချယ် Choice of Word အဖြစ် လှပစွာ သုံးနှုန်း
ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

“လာကွာ... အဲဒီအခန်းအပြင်ဘက်မှာ သွားရပ်ရင်း မွေးကင်း
စကလေးရဲ့ ငိုသံလေးကို သွားနားစွင့်ကြရအောင်” ကျွန်တော်က
ဖန်ခွက်ထဲမှ လက်ကျန်ကို အပြတ်ရှင်းလိုက်ပြီး သူငယ်ချင်းနှစ်
ယောက်ကို ခေါ်ကာ လှေကားထစ်များအတိုင်း တက်လာခဲ့သည်။
လူနေခန်း Cabin တစ်ခုကို ယာယီမီးနေခန်းအဖြစ် သတ်မှတ်
ထားကာ တံခါးပိတ်ထား၏။ သို့သော် နံရံရှိ ကမ်းကြည့်ပေါက်
ခေါ် Port Hole ၏ မှန်ချပ်ဝိုင်းကလေးမှာ ခပ်ဟဟ။ ထိုနေရာမှ
တစ်ဆင့် ကလေး၏အသံကို ကြားခွင့်ရပေလိမ့်မည်။

ခုမှပင် ကာယကံရှင်၏ ခင်ပွန်းသည်ကို တွေ့ဖူးတော့၏။
သူက ကျွန်တော်တို့ကို လှမ်းကြည့်ပြီး သင်္ဘောကုန်းပိတ်ပေါ်မှာ

ကျောက်ပန်းခက်

Passage Way ခေါ် လူသွားလမ်းကျဉ်းကလေးတွင် ခေါက်တဲ့ လူးလား လမ်းလျှောက်နေ၏။

‘ပုထုဇဉ်သဘာဝစိတ် ဂယက်ထနေပေလိမ့်မည်။ စောစောက မုန်တိုင်း၏အသံကို ကျွန်တော်တို့ မုန်းတီးစက်ဆုပ်နေခဲ့သည်။ ခုတော့ မုန်တိုင်းနှင့် လှိုင်းအငြိမ်တွင် သိန်သရေရှိလှပသော ရင်သွေးငယ် လေး၏ “အူဝဲ အူဝဲ အူဝဲ”ကို ကြည်နူးဖွယ် ကြားကြရရန် အလို့ငှာ... အာရုံစူးစိုက် စောင့်ဆိုင်းနေမိကြပြီ။

ဘဝ၏ အစပေတကား။ အစကောင်းပါစေ။ လာခြင်းကောင်း နိုင်ပါစေ။

ပရိတ္တံ ယံ ဘဏန္တဿ။ နိသိန္နဌာနံ ဓောဝနံ။ ဥဒကမ္ပိ ဝိနာသေတိ။ သဗ္ဗမေဝ ပရိဿယံ။ သောတ္ထိနာ ဂစ္ဆဝုဌာနံ။ ယဉ္ဇသာ ဓေတိ တစ်ဏှေ။ ထေရဿဂုံလိမာလဿ၊ လောကနာထေန ဘာသိတံ၊ ကပ္ပဌာယံ မဟာ တေဇံ၊ ပရိတ္တံတံဘဏာမဟေ။ ယတောဟံ ဘဂိနိ အရိယာယ ဇာတိယာ ဇာတော၊ နာဘိဇာနာမိ သဉ္စိစ္စပါဏံ ဇီဝိတာဝေါရောပေတာ တေန သစ္စေန သောတ္ထိတေ ဟောတု သောတ္ထိ ဂစ္ဆဿ။

ပဲနင်းမှူး ဆရာကြီးသန်းမောင်က အင်္ဂလိပ်မာလသုတ္တံကို တဖွဖွ ရွတ်ဆိုရင်း မလှမ်းမကမ်းမှာ လမ်းလျှောက်နေသည်။ ရေယာဉ်မှူးကြီးသည်ပင်လျှင် အခြေအနေကို သိရန် Wheel House ပဲ့စင်ပေါ်မှ ခဏဆင်းလာ၏။ ဆရာကြီးသန်းမောင်က မမွေးသေးကြောင်း ပြောပြတာ နားထောင်ပြီး ပဲ့စင်ပေါ်သို့ ရေယာဉ်မှူးကြီး ပြန်တက်သွား

သည်။ ကျွန်တော်လည်း စက်ခန်းထဲ ဂျူတီဆင်းဝင်ရန် မလိုသေး။ လောလောဆယ် ခဏအားနေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဂျူတီက ညနေ ၄ နာရီမှ ည ၈ နာရီအထိ။ ခုမှ နေ့လယ် ၂ နာရီနှင့် ၃၅ မိနစ်။

ဟော ... ကြားကြရပြီ။ ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ငိုသံ။ ဆည်းလည်းသံလေး။ အူဝဲ ... အူဝဲ ... အူဝဲ။

မျက်ခနဲ ကလေးအဖေ၏ မျက်နှာကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မျက်ရည်တွေ ဝိုင်းလို့ပါလား။ ဝမ်းသာဝမ်းနည်း လှိုက်လှဲနှင့်နှင့်ကြီး ဖြစ်နေမှာပေါ့။

ကောင်းသောအဖြေ Result တစ်ခု ကျွန်တော်တို့ ရလိုက်ပြီ။ နောက်ထပ် အဖြေတစ်ခု သိကြရဦးမည်။ ခဏမျှအကြာတွင် Cabin အခန်းတံခါး ညင်သာစွာ ပွင့်လာသည်။ ဆေးမှူးငယ် ရွှေမြိုင်၏ နဖူးပြင်မှာ ချွေးတွေစို့လို့။ သူ့မျက်နှာက ပင်ပန်းသည့်ကြားမှ အပြုံးရိပ်တွေ ဝေနေသည်။ သူက ညာဇာတ်လက်မကို အောင်မြင်စွာ ထောင်ပြသည်။

“သမီးလေး”တဲ့။ သူ ဆက်ပြောသည်။ “ကလေးရော အမေရော ကျန်းမာတယ်”တဲ့။

ကျွန်တော် လူပျော်ပါ။ သို့သော် မျှဝေခံစားတတ်သော နူးညံ့သည့် ရင်ထဲက လှိုက်ခနဲ သိမ့်ခနဲ တက်လာပြီး ပိတ်မျက်ရည်တွေ ရုတ်တရက် လျှံကျလာမိသည်။

ပင်လယ်ကြီးကို ငေးကြည့်လိုက်သည်။ သဘောက ခုတ်မောင်းနေဆဲ။

၁၂

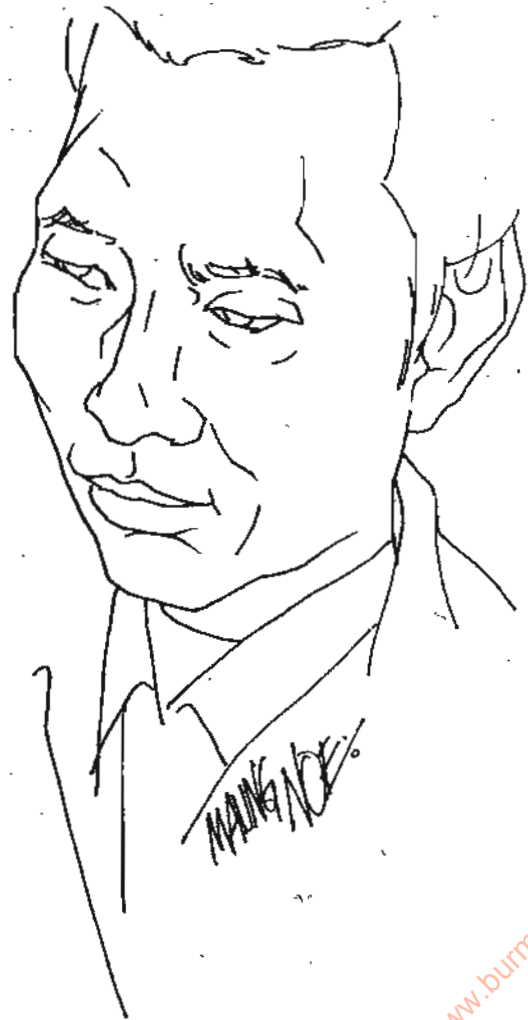
ဆောင်းဝင်းလတ်

ပင်လယ်ကြီးရေ ...ခင်ဗျားရဲ့ မိတ်ဆွေမုန်တိုင်းနဲ့ လှိုင်းတွေကို
ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အသံက အနိုင်ယူလိုက်ပြီဗျို့...

ဟု ရုတ်တရက် ကျွန်တော် လှမ်းအော်လိုက်ချင်သည်။ ဟိုး
အဝေးမှာ ရှင်မော်နှင့် ကုလားဝတ်ကျွန်းက အစက်အပြောက်မျှ မှန်
ပြေ။

ဆောင်းဝင်းလတ်

ရနံ့သစ်မဂ္ဂဇင်း၊ ဩဂုတ်၊ ၂၀၀၁။

ကြီးသိုင်းဘောပင်

သူသည် စာရေးဆရာတစ်ဦး ဖြစ်၏။ ပို၍တိတိကျကျပြောရလျှင် ဝတ္ထုရေးသူဖြစ်၏။ ဒါထက်ပိုပြီး အသေးစိတ်ရလျှင် ဝတ္ထုတိုရေးသူဖြစ်၏။ ဆောင်းပါး၊ အက်ဆေး၊ ကဗျာတို့ကိုလည်း ရံဖန်ရံခါ ရေးတတ်သည်။ ဒီလောက်ဆိုလျှင် သူ၏ စီးပွားရေးအခြေအနေကို သိလောက်ပြီ။

ခုခေတ်မှာ လုံးချင်းဝတ္ထုရေးနေသော စာရေးဆရာတွေကတော့ အခြေအနေမဆိုးလှ။ စားနိုင်သောက်နိုင်ရှိသည်။ ရောင်းကောင်းသော စာရေးဆရာဆိုလျှင် လူတန်းစေ့တော့နေနိုင်သည်။ ဘက်ဆဲလား စာရင်းဝင်တွေကတော့ စုတတ်ဆောင်းတတ်လျှင် ကားလေး အိမ်လေးတောင် ဝယ်နိုင်သည်။ ရက်ကန်းစက်ကထွက်တဲ့ ပုဆိုးတွေ သိပ်တန်းဝယ်ပြီး ကိုယ့်တံဆိပ်ကပ်ရောင်းတဲ့ သဘောမျိုးလုပ်နိုင်သော စာရေးဆရာဆိုသူများကတော့ ပြောမနေနဲ့။

ကျောက်ပန်းခက်

သူသည်လည်း လုံးချင်းဝတ္ထုလိုင်းဘက်ကို ဝင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ဖူးသည်။ နှစ်အုပ်သုံးအုပ်လောက်တော့ ထွက်ခဲ့ဖူးသေးသည်။ သို့ရာတွင် သူ့အရေးအသားက လေးသည်။ ဇာတ်လမ်းက ရိုးသည်။ နာရကျင့်ရတာတွေ ဘဝဆန်တာတွေပဲ များသည်။ အချစ်အကြောင်း သိပ်မပါ။ ဟာသတွေမထည့်တတ်သဖြင့် ရယ်လည်းမရယ်ရ။ ထို့ကြောင့် ဈေးကွက်မှာ အရောင်းမတွင်ကျယ်၊ ထုတ်ဝေသူတွေကလည်း ဆက်ထုတ်မပေးချင်တော့။

သူကကတစ်မျိုးဖြစ်၏။ ငွေများများရနိုင်သော လုံးချင်းဝတ္ထုလိုင်းမှာ အရောင်းရဆုံး စာရေးဆရာဖြစ်မလာဘဲ မဂ္ဂဇင်းဂျာနယ်တွေဘက်မှာ “အတောင်းရဆုံး” စာရေးဆရာ ဖြစ်လာ၏။ မဂ္ဂဇင်းဂျာနယ်တွေကတော့ သူ့စာမူတွေကို လိုလိုလားလားထည့်ကြသည်။ အယ်ဒီတာအတော်များများက စာမူတောင်းကြသည်။

မဂ္ဂဇင်းဂျာနယ်တွေကရတဲ့ စာမူဆိုတာကလည်း သိတဲ့အတိုင်းပဲ။ ရေးသမျှစာမူတွေမှန်သမျှပါတယ်ဆိုတာတောင် တစ်လတစ်လ ဘယ်နှစ်ပုဒ်ရေးနိုင်မှာမို့လဲ။ ခုခေတ်မှာ ငွေရှိလို့ ကုမ္ပဏီထောင်ထားတဲ့ လူတွေတောင် တစ်ခုဟန်မကျလျှင် တစ်ခုနဲ့ ထိန်းနိုင်အောင် လုပ်ငန်းနှစ်ခု သုံးခု တွဲလုပ်နေကြတာ၊ သူက ဝတ္ထုတိုရေးခြင်း အလုပ်တစ်ခုတည်းနဲ့ နေနေတာ တကယ့်အာဂပူဂျီလ်ပဲဟု ဆိုရမည်။

ခုချိန်မှာ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး အလုပ်လုပ်မှ ဖြစ်မည်ဆိုသော ဥပဒေကိုတော့ လိုက်နာကြပါသည်။ သူ့မိန်းမသည် အလုပ်

လုပ်ပြီး အိမ်စရိတ်ကို တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ ကူညီဖြည့် တင်းပေးသည်။

သူ မိန်းမရတာ ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်။ တခြားယောက်ျားတွေလို အရှာအဖွေမကောင်းသော သူ့အပေါ် ဘယ်တုန်းကမှ မပြုငြင်ခဲ့။ တခြားတတ်နိုင်သောမိန်းမတွေလို ‘ကျုပ် မောင်ကြီးတော်’ လို့လည်း တစ်ခါမှ မအော်နိုင်ခဲ့။ သူ့ကိုယ်သူ သာမန်အသားအရည်ပိုင်ရှင်လား၊ ခြောက်သွေ့တဲ့ အသားအရည်ရှိသူလား၊ အဆီပြန်တတ်တဲ့ အသားအရည်နဲ့လားဆိုတာလည်း တစ်ခါမှ မဆန်းစစ်ဖူးခဲ့။ ဟိုအရင်တုန်းက အသားညိုသူမို့ လူတွေကြားထဲ မျက်နှာငယ်ခဲ့ရပြီး ခုဆိုရင်တော့ အသားမည်းသူ ဖြစ်သွားသဖြင့် လူတွေကြားထဲတောင် သိပ်မထွက်ချင်တော့။

ကလေးတွေကိုလည်း စာမျက်နှာပြုတ်၊ လိုင်းလည်းရွဲ့ရွဲ့၊ ရေစစ်လုပ်လို့ရတဲ့ စက္ကူနဲ့ ဗလာစာအုပ်သာ ဝယ်ပေးနိုင်သည်။ “သားလေးကို ကြည့်ရတာ အားနည်းနေသလိုပဲ” ဟူ၍လည်း ဂရုမစိုက်နိုင်။ အစာစားချင်စိတ်ကို လျော့ပါးစေသော ‘အင်တီလိုင်းစင်း’ ပါသော ဆေးကိုတောင် ရလျှင် တိုက်ကျွေးလိုက်ချင်သေး။ တလောက ခေါင်းရင်းအိမ်မှာ တိဗ္ဗိသွားကြည့်ရင်း အားဆေးကြော်ငြာတစ်ခုထဲမှာ ကလေးငယ်တစ်ယောက်က ကြက်ပေါင်ကြီး ကိုက်စားပြနေတာ ခြင်တော့ အကြီးကောင်က -

“အဲဒီလိုသာ ကြက်ပေါင်ကြီးနဲ့ ထမင်းစားရရင် အားတောင် မလိုပါဘူး” ဟု ပြောခဲ့သေးသည်။

ယောက်ျားလုပ်တဲ့သူကလည်း အားဖြည့်အချို့ရည်သွေ၊ ဂျင်စင်း

အားဆေးတွေ၊ လင်ဇီးတွေ၊ ဟော်မုန်းတွေ သောက်နေစရာမလို။ ညနေတိုင်း ဗိုက်တာမင်ဘီအီးတစ်ပိုင်းလောက် မှီဝဲရလျှင် လုံလောက်ပြီ။

အင်းပေါ်လေ၊ ပိုက်ဆံများကလည်း မရှိတော့ တစ်ကိုယ်လုံးကို ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေနဲ့သာ စီခြယ်ထားရတာပါပဲ။

သို့ရာတွင် ဒါတွေကို မမူလောက်ပါ။ အဆင်မပြေတဲ့ အခြေအနေကိုလည်း မညည်းညူခဲ့ပါ။ မဂ္ဂဇင်းတွေရလာတဲ့အခါ လက်ဆောင်ခြင်းတွေ၊ လက်ဆောင်ဂျပ်ဝုံးတွေ ရသလိုပင် ဂုဏ်ယူတတ်သည်။ စာအုပ်တွေ ဖတ်နေရလျှင် ဒုက္ခတွေ အားလုံးကို မေ့နိုင်သူဖြစ်၏။

* * *

ဒီလိုမိန်းမမျိုးက စကားတစ်ခွန်းကို ထူးထူးဆန်းဆန်း ပြောလာသောအခါ သူ့အလွန်အံ့သြသွားရသည်။ ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ရင်း တွေးတောငေးမောနေတုန်း မိန်းမက ဘေးမှာ လာရပ်ပြီး ရုတ်တရက်ပြောလိုက်သည်။

“ရှင်စာမူခက ဖိနပ်တစ်ရန်ဖိုးတောင်း မရှိဘူး”

သူ့ချောက်ချားသွား၏။ ဒါ ... သူငယ်ငယ်က ဖတ်ဖူးသော ဝတ္ထုတွေထဲမှာ မကြာခဏ ပါတတ်သော စကားလုံး။ ဒီမိန်းမ-ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ။ ဟိုအရင်ကတော့ စာရေးဆရာကတော်ဘဝကို ဘယ်ကတော်ဘဝနဲ့မှ မလဲနိုင်ပါဘူးဆို၊ မချမ်းသာနိုင်ဘူးဆိုတာ

သိလျက်နဲ့ တစ်ချက်ကလေးတောင်း အပြုံးမပျက်ဘဲ စာပေဘဝခရီးတစ်လျှောက်မှာ အတူလက်တွဲ ပါရမိဖြည့်ခဲ့ပြီးကာမှ ခုကျတော့...

“မင်း ... ဘယ်လိုစကားမျိုး ပြောလိုက်တာလဲ”

သူက မချီတင်ကဲလေသံဖြင့် မေးလိုက်သည်။ မိန်းမက-

“ဟုတ်တယ်လေ ဒီမှာကြည့်ပါလား” ဆိုပြီး မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်၏ လွန်ထားလက်စစာမျက်နှာကို ပြသည်။ အမျိုးသမီးဖက်ရှင်ကဏ္ဍထဲတွင် နိုင်ငံခြားဖြစ် ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်တစ်ရန်၏ ပုံကို ဖော်ပြထားသည်။ အောက်မှာရေးထားသောစာက -

“ဖင်စီကြီးသိုင်း၊ ဒေါက်မြင့်ဖိနပ် (ယိုးဒယား) တန်ဖိုး ၆၈၀၀ ကျပ်”

သူက ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မိန်းမက ပြုံးစိစိ လုပ်ရင်း ပြန်ကြည့်နေ၏။ ဒီတော့မှ မိန်းမက သူ့ကို ကျီစယ်နေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရ၏။ ထို့ကြောင့် -

“အမယ်၊ အခု မင်းစီးနေတဲ့ဖိနပ်က ငါးရာလောက်ပဲ တန်တာပါ”

ဟု သူက ပြန်စရင်း ချေပလိုက်သည်။ ပြီးမှ အင်း အဲဒါလဲ ကဗျာတစ်ပုဒ်ရဲ့ စာမူခလောက်ရှိတာပဲဟု တွေးလိုက်မိ၏။

* * *

ညနေစောင်းတွင် ရန်ကုန်မြို့ထဲသို့ ထွက်လာခဲ့၏။ မဂ္ဂဇင်းတိုက်ထဲဝင်သည်။ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ် ပေးလိုက်သည်။ အယ်ဒီတာအဖွဲ့

၂၀

မင်းလူ

သည် သူ့ကို တလေးတစား ဆီးကြိုကြသည်။ သူ့ဆီက စာမူရသော
ကြောင့်လည်း ဝမ်းသာနေကြသည်။ သူသည် မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုလောက
မှာ နာမည်ထင်ရှားသူဖြစ်သောကြောင့် စာမူပေးလျှင် စာမူခ တစ်ခါ
တည်း ရှင်းပေးသော အခွင့်အရေးရထားသည့် အဆင့်မှာရှိသည်။
ထို့ကြောင့် တာဝန်ခံအယ်ဒီတာက စာမူခငွေထည့်ထားသော စာအိတ်
ကို ကမ်းပေးသည်။ သူ့စိတ်ထဲကတော့ “စာမူခအတွက် ပိုက်ဆံ
မပေးပါနဲ့၊ ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်တစ်ရန်သာ ပေးပါတော့” ဟု ပြောလိုက်
ရလျှင် ဘယ်လိုနေမလဲဟု တွေးနေမိလေ၏။

မင်းလူ

အတွေးသစ်ဂျာနယ်၊ အမှတ် ၇၇၊ ဧပြီ၊ ၂၀၀၂

ရနောင်ကိုစံရင်နှင့် ဆင်ခိုးမ မင်ညို

ကျွန်တော်သည် ရန်ကုန်မြို့တွင်းက နေရာအနှံ့အပြားကို လျှောက်သွားနေသည်။ လမ်းဘေးက စာအုပ်အဟောင်းရောင်းသည့် ပလက်ဖောင်းတွေပေါ်မှာ ကျွန်တော်ကို တွေ့နိုင်သည်။ ပလက်ဖောင်းပေါ်က ပေါ်ချောင်ကောင်းစာအုပ်အဟောင်းတွေကို ဝယ်ဖတ်လေ့ရှိသည်။

စာအုပ်အဟောင်းပုံထဲမှာ စာအုပ်ကောင်းတစ်အုပ်တွေ့သည်။ ၁၉၆၀ ခုနှစ်လောက်က ဆရာကြီးဦးသော်ဇင် ရေးပြီး စာပေဗိမာန်က ထုတ်သည့် ဆင်ခိုးမလေးစာအုပ်ကို ငါးဆယ်ကျပ်ဖြင့် ဝယ်သည်။ ဆင်ခိုးမလေးက နေတာကို ကြည့်ပြီး ရမ္မက်ခိုးထနေသည့် ရနောင်မောင်မောင်တုတ်ပုံကို သရုပ်ဖော်ထားသည့် ပန်းချီဆရာကြီး ဦးငွေတိုင်၏ လက်ရာမျက်နှာပုံးကပင် ငါးဆယ်မျှမက တန်နေသည်။

ဆရာကြီးဦးသော်ဇင်၏ နှံ့စပ်ကြွယ်ဝသည့် ဗဟုသုတနှင့် တွင်းကျင်သည့် တင်ပြပုံတို့ကြောင့် ဖတ်မိတယ်ဆိုရင်ပဲ လက်က

ချလို့မရအောင် ဆွဲဆောင်သွားသည်။ စာအရေးအသားနှင့် တင်ပြပုံ ရိုးစင်းသော်လည်း အကြောင်းအရာက အားကောင်းလွန်းနေသည်။ ဆင်ခိုးမလေး ဖြစ်လာမည့် အရပ်ကချေသည် မမျှင်သည် တောင်တွင်းကြီးလယ်တော်အုပ် မောင်မောင်၏ဇနီးဖြစ်သည်။ ဘုရင့်လယ်ယာ မြေတွေမှာ ရေရအောင် မိုးခေါ်ပွဲတွေလုပ်ရာမှာ ဝင်ရောက်သီဆိုကပြရင်း နာမည်ကြီးလာသော အရပ်မင်းသမီးဖြစ်သည်။ ကံဆိုးချိန် သို့မဟုတ် ကံကောင်းချိန် ရောက်လာသောအခါ နေပြည်တော်အထိ တက်ပြီး အသုံးတော်ခံရမည့် ကိန်းကြွလာသည်။ လယ်ဝန်မင်း၏ အကူအပံ့ဖြင့် ရနောင်မောင်မောင်တုတ်၏ စံအိမ်တော်ဝင်းထဲမှာ ကပြခွင့်ရခဲ့လေသည်။ အဲဒီညမှာပဲ အကုသိုလ်ဝင်လေတော့သည်။ ရနောင်မောင်မောင်တုတ်က ဆင်ခိုးမလေး ဖြစ်လာမည့် မမျှင်ကို မရလျှင် မနေနိုင်တော့ပါဘူးဆိုပြီး နသားပါယားလုပ်၍ ကုန်းဘောင် ရာဇဝင်သမိုင်းမှာ အရိုင်းစိုင်းဆုံးနှင့် အရပ်အဆိုးဆုံး၊ သူများမယား ခိုးမှုကြီးဖြစ်ခဲ့လေတော့သည်။

ကုန်းဘောင်ခေတ်နှောင်းကာလမှာ ရနောင်မောင်မောင်တုတ်ကသာ ကြိုက်တယ်၊ လိုချင်တယ်ဆိုလျှင် မယ်တော်ဆင်ဖြူမရှင်နှင့် စုဖုရားလတ်ကလွဲလျှင် ကျန်တဲ့မိန်းမ အကုန်လုံးကို ရနိုင်သောကာလ ဖြစ်သည်။ ရနောင်မောင်မောင်တုတ်ဆိုတာ ကုန်းဘောင်ခေတ်မှာ ဓားထက်တဲ့ မိဖုရား စုဖုရားလတ်နဲ့ နို့စို့ဖက်ဖြစ်၍ လိုချင်တာမှန်သမျှ အကုန်ရ၊ လုပ်ချင်တာမှန်သမျှ အကုန်ဖြစ်သော မင်းသားတစ်ပါးဖြစ်သည်။ ရနောင်မြို့ကို အပိုင်စားရသည့်အပြင် ဘုရင့်နောင်ကျော်ထင်

နော်ရတာဘွဲ့ဖြင့် သေနတ်ဝန်ရာထူးကို ရထားသူဖြစ်သည်။ သေနတ်ဝန်ရာထူးကို ကင်းဝန်မင်းကြီးထံမှ မိဖုရား စုဖုရားလတ်က ဖြတ်ယူပြီး ရနောင်မောင်မောင်တုတ်ကို ခန့်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ မြင်းကို ချီတပ်ပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။ သူကြိုက်သည့် မိန်းမဆိုလျှင် လင်ရှိသည့်မိန်းမကိုပင် မရှောင်ရအောင် ယူသည်။ မယားတွေများလွန်း၍ သူသုံးပြီးသား အဟောင်းတွေကို ကံစမ်းမဲဖောက်ပြီး စွန့်တတ်သည်။ သူပိုင် သူထက်သာထိဆိုင်မှ တစ်သိန်းဆုပေါက်သူတိုင်းကို သူသုံးပြီးသားမယားတစ်ယောက်စီ လက်ဆောင်ပေးသည်။

ရနောင်မောင်မောင်တုတ်၏ စံအိမ်ဝင်းထဲမှာ မဆင်ခိုးကပြရသည့်ညမှာပဲ မောင်မောင်တုတ်၏ အတင်းအဓမ္မဖက်ရမ်း နမ်းရှုပ်ခြင်းကို မဆင်ခိုးခံရလေတော့သည်။ ဆရာကြီးဦးသော်ဇင်၏ စာအုပ်မှာ အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရသည်။

“ကျွန်တော်မျိုးမမှာ ကာမပိုင်လင်ကြီးနဲ့ပါဘုရား”

“ကာမပိုင် ... ဘာကာမပိုင်လဲ”

“တောင်တွင်းကြီး လယ်တော်အုပ်ရဲ့မယားပါဘုရား”

“လယ်တော်အုပ် ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ကလေးနှစ်ယောက်ရှိပါတယ်ဘုရား”

ဒီနေရာမှာ ဆရာကြီးဦးသော်ဇင်က (ညဉ့်အမှောင်က တဖြည်းဖြည်းနက်လာသည်။ ထို့အတူ ရနောင်၏ မောဟအမှောင်ကလည်း တဖြည်းဖြည်းနက်လာသည်။ ဆိုးရွားသော ပဒေသရာဇ်စနစ်၏ အာဏာစက်အောက်တွင် မမျှင်တစ်ယောက် ရေတိမ်နက်ရချေပြီ

ချလိုမရအောင် ဆွဲဆောင်သွားသည်။ စာအရေးအသားနှင့် တင်ပြပုံ ရှိစင်းသော်လည်း အကြောင်းအရာက အားကောင်းလွန်းနေသည်။ ဆင်ခိုးမလေး ဖြစ်လာမည့် အရပ်ကချေသည် မမျှင်သည် တောင်တွင်းကြီးလယ်တော်အုပ် မောင်မောင်၏ဇနီးဖြစ်သည်။ ဘုရင့်လယ်ယာ မြေတွေမှာ ရေရအောင် မိုးခေါ်ပွဲတွေလုပ်ရာမှာ ဝင်ရောက်သိဆိုကပြရင်း နာမည်ကြီးလာသော အရပ်မင်းသမီးဖြစ်သည်။ ကံဆိုးချိန် သို့မဟုတ် ကံကောင်းချိန် ရောက်လာသောအခါ နေပြည်တော်အထိ တက်ပြီး အသုံးတော်ခံရမည့် ကိန်းကြွလာသည်။ လယ်ဝန်မင်း၏ အကူအပံ့ဖြင့် ရနောင်မောင်မောင်တုတ်၏ စံအိမ်တော်ဝင်းထဲမှာ ကပြခွင့်ရခဲ့လေသည်။ အဲဒီညမှာပဲ အကုသိုလ်ဝင်လေတော့သည်။ ရနောင်မောင်မောင်တုတ်က ဆင်ခိုးမလေး ဖြစ်လာမည့် မမျှင်ကို မရလျှင် မနေနိုင်တော့မိဘူးဆိုပြီး နသားပါယားလုပ်၍ ကုန်းဘောင် ရာဇဝင်သမိုင်းမှာ အရိုင်းစိုင်းဆုံးနှင့် အရပ်အဆုံးဆုံး၊ သူများမယား ခိုးမှုကြီးဖြစ်ခဲ့လေတော့သည်။

ကုန်းဘောင်ခေတ်နှောင်းကာလမှာ ရနောင်မောင်မောင်တုတ်ကသာ ကြိုက်တယ်၊ လိုချင်တယ်ဆိုလျှင် မယ်တော်ဆင်ဖြူမရှင်နှင့် စုဖုရားလတ်ကလွဲလျှင် ကျွန်တို့မိန်းမ အကုန်လုံးကို ရနိုင်သောကာလ ဖြစ်သည်။ ရနောင်မောင်မောင်တုတ်ဆိုတာ ကုန်းဘောင်ခေတ်မှာ စားထက်တဲ့ မိဖုရား စုဖုရားလတ်နဲ့ နို့စို့ဖက်ဖြစ်၍ လိုချင်တာမှန်သမျှ အကုန်ရ လုပ်ချင်တာမှန်သမျှ အကုန်ဖြစ်သော မင်းသားတစ်ပါးဖြစ်သည်။ ရနောင်မြို့ကို အပိုင်စားရသည့်အပြင် ဘုရင့်နောင်ကျော်ထင်

နောင်ရထားဘွဲ့ဖြင့် သေနတ်ဝန်ရာထူးကို ရထားသူဖြစ်သည်။ သေနတ်ဝန်ရာထူးကို ကင်းဝန်မင်းကြီးထံမှ မိဖုရား စုဖုရားလတ်က ပြုတ်ယူပြီး ရနောင်မောင်မောင်တုတ်ကို ခန့်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ မြင်းကို ချီတပ်ပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။ သူကြိုက်သည့် မိန်းမဆိုလျှင် လင်ရှိသည့်မိန်းမကိုပင် မရှောင်ရအောင် ယူသည်။ မယားတွေများ လွန်း၍ သူသုံးပြီးသား အဟောင်းတွေကို ကံစမ်းမဲဖောက်ပြီး စွန့်တတ်သည်။ သူပိုင်သူထက်သာထိဆိုင်မှ တစ်သိန်းဆုပေါက်သူတိုင်းကို သူသုံးပြီးသားမယားတစ်ယောက်စီ လက်ဆောင်ပေးသည်။

ရနောင်မောင်မောင်တုတ်၏ စံအိမ်ဝင်းထဲမှာ မဆင်ခိုးကပြရသည့်ညမှာပဲ မောင်မောင်တုတ်၏ အတင်းအဓမ္မဖက်ရမ်း နှမ်းရှုပ်ခြင်းကို မဆင်ခိုးခံရလေတော့သည်။ ဆရာကြီးဦးသော်ဇင်၏ စာအုပ်မှာ အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရသည်။

“ကျွန်တော်မျိုးမမှာ ကာမပိုင်လင်ကြီးနဲ့ပါဘုရား”

“ကာမပိုင် ... ဘာကာမပိုင်လဲ”

“တောင်တွင်းကြီး လယ်တော်အုပ်ရဲ့မယားပါဘုရား”

“လယ်တော်အုပ် ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ကလေးနှစ်ယောက်ရှိပါတယ်ဘုရား”

ဒီနေရာမှာ ဆရာကြီးဦးသော်ဇင်က (ညဉ့်အမှောင်က တဖြည်းဖြည်းနက်လာသည်။ ထို့အတူ ရနောင်၏ မောဟအမှောင်ကလည်း တဖြည်းဖြည်းနက်လာသည်။ ဆိုးရွားသော ပဒေသရာဇ်စနစ်၏ အာဏာစက်အောက်တွင် မမျှင်တစ်ယောက် ရေတိမ်နက်ရေချပြီ

တကား။) ဟု ရေးထားသည်။

ကျွန်တော်စာအုပ်ကို ခေတ္တပိတ်ပြီး စဉ်းစားသည်။ လွယ်ကူလှချည်လားဟု တွေးမိသည်။ ရနောင်မောင်မောင်တုတ်သည် လူပုံအလယ်မှာတောင် မရှောင် ဒါလောက်တောင် သောင်းကျန်းရမ်းကားနေတာကို သိပေါမင်းတရား၏ ရွှေနားတော်ပေါက်အောင် ဘယ်သူမှ မတင်လျှောက်ကြဘူးလားဟု တွေးမိသည်။ တစ်ခုတော့ရှိသည်။ သိပေါမင်းကလည်း ခင်ခင်ကြီးခေါ် ဒိုင်းခင်ခင်နှင့် ခြေပုန်းခုတ်နေသည့် ကိစ္စမှာ ရနောင်မောင်မောင်တုတ်က အကျိုးတော်ဆောင်အောင်သွယ်တော်ကြီးဖြစ်နေ၍ မောင်မောင်တုတ်ကို ဒီကိစ္စမျိုးနဲ့ အရေးယူရဲပါ့မလားဆိုတာကတော့ စဉ်းစားရမည့်အချက် ဖြစ်သည်။ မိဖုရားကြီးစုဖုရားလတ်၏ ရွှေနားတော်ပေါက်အောင် လျှောက်တင်နိုင်လျှင်ကော မဖြစ်ဘူးလားဟု စဉ်းစားနေမိသည်။ စာအုပ်ကို လှန်ထားသည့်နေရာမှ ဆက်ဖတ်သည်။

နံနက်မိုးသောက် အလင်းရောက်သောအခါ မမျှင်က ရနောင်မောင်မောင်တုတ်အား လျှောက်ထားသည်။

“ကာမေသုမိစ္ဆာစာရကံဆိုတာ အင်မတန်ကြောက်စရာကောင်းပါတယ်။ အခုနေ သိမ်းပိုက်လိုက်လျှင် ကိုယ်တော်မှာ အပြစ်ကြီးထိုက်နေတော့မယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုယ်တော့်မှာလည်း ကံကြီးမထိုက်ရလေအောင် လင်ကြီးနဲ့ ကွာရှင်းပြီးမှသာ သဘောရှိ သိမ်းပိုက်တော်မူပါ ကိုယ်တော်”

ဒီနေရာမှာလည်း ကျွန်တော် စဉ်းစားရပြန်သည်။ အတင်းအဓမ္မ

သမားနဲ့ တစ်ညပဲ အတူအိပ်ရသေးသည်။ မမျှင်၏ လေသံက ပျော့သွားသည်။ မကျေနပ်တဲ့ အမူအရာနဲ့ သက်ဆိုင်ရာကို တိုင်မယ်တော့မယ်ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ ဒုသနသောပြစ်မှုနဲ့ မောင်မောင်တုတ် ငရဲကြီးမှာကိုသာ စိုးရိမ်နေတာ တွေ့ရသည်။ စာအုပ်ကို ဆက်ဖတ်သည်။

“ကိုယ်တော်က လယ်တော်အုပ်ကို ဂရုစိုက်ရမှာလား။”

“ဂရုစိုက်တယ်ရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့မယားဖြစ်နေတော့”

“တော်တန်တိတ်၊ သူ့မယားဆိုတဲ့ စကားကို ကိုယ်တော်မကြားလိုဘူး၊ ဒါ ဘယ်သူ့မယားမှ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်တော့်မယား၊ ကိုယ်တော့်အချစ်”

“ကိုယ်တော်ဘုရား၊ ကျွန်မကို တကယ်မြတ်နိုးတော်မူသလား။”

“မေးရက်ပလေ အသက်ရယ်၊ မြတ်နိုးတော်မူလွန်းလို့ ဟိုဟာမတွေ့ကို ချောင်ထိုးထားလိုက်ပြီး ဒီက အချစ်ကလေးနဲ့ ထွေးရစ်နေတာပေါ့”

“တကယ်မြတ်နိုးရိုးမှန်ရင် ဘုရားကျွန်မ တောင်းတဲ့အခွင့်ကို လေးရမယ်၊ ကိုယ်တော်အရှင် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ချစ်နိုင်ဖို့အခွင့်ပါပဲ”

“မြန်မြန်တင်စမ်း”

“ဘုရားကျွန်မ တောင်တွင်းကို ပြန်ပြီး လယ်တော်အုပ်နဲ့ ပြတ်ပြတ်စဲစဲ ကွာရှင်းချင်ပါတယ်”

“ကိုယ်တော်အချစ်နဲ့ တစ်ပဟိုရ်တောင် ခွဲလို့မနေနိုင်ဘူး”

“မကြာစေရပါဘူး၊ ကိစ္စမြန်မြန်ပြီးအောင် ဆောင်ရွက်ပြီး အမြန်ပြန်ခဲ့ပါ့မယ်”

ကျွန်တော်သည် စာအုပ်ကို ဆက်မဖတ်ဘဲ ပြီးပြီး စဉ်းစားနေသည်။ စဉ်းစားစရာတွေတော့ ဖြစ်ကုန်ပြီလို့ သိနေတယ်လေ။ ရနောင်မောင်မောင်တုတ်သည် နာမည်ဆိုးဖြင့် ကျော်ကြားသူဖြစ်သော်လည်း သြဇာအာဇာနည်ကြီးမားသည်။ တန်ခိုးထွားသည်။ ဓားထက်သည်။ ဘုရင်နှင့် မိဖုရားကတောင် အလေးထားရသည့် မင်းသားတစ်ပါး ဖြစ်သည်။ ကုန်းဘောင်ခေတ် နန်းတွင်းသူတွေတောင် မောင်မောင်တုတ်က သိမ်းပိုက်မည်ဆိုလျှင် လိုလိုချင်ချင်သဘောတူကြမည် ထင်သည်။ သာမန်ကျေးတောသူ မမျှင်ကရော ဘယ်လိုဖြစ်မလဲ။ ရပ်တည်ချက်အမှန်က ဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့သလဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ သဘာဝနဲ့ အနီးစပ်ဆုံးဖြစ်နိုင်ခြေကို ခန့်မှန်းသည်။ ဒီကိစ္စမှာ မမျှင် ခေါ် မဆင်ခိုး၏ အဖြစ်က ကျွန်တော့်အစ်မ မခင်ညိုလင်သေတော့ ငိုပုံနှင့် တူနေသည်ဟု ထင်မိသည်။

ကျွန်တော့်အစ်မ မခင်ညိုသည် အသက်သုံးဆယ်ကျော်သည် အထိ အပျိုကြီးဘဝဖြင့် နေခဲ့သည်။ လင်ယူသားမွေးခြင်းသည် မဂ်ဖုန်း ဖိုလ်နှင့် မနီးသည့် ယုတ်ညံ့သောအလုပ်ဖြစ်၍ အပျိုကြီးဘဝဖြင့် အရိုးထုတ်တော့မည်ဟု အမြဲပြောသည်။ ဒီလိုဆိုရင် သီလရှင်ဝတ်ပါလားဆိုတော့လည်း ခေါင်းခါသည်။ မဂ်ဖိုလ်ကို ရဖို့အတွက် သီလရှင်ဝတ်စရာမလိုဟု ဆိုသည်။ ထဘီဝတ်ပြီး သောတာပန်ဖြစ်သွားကြသည့် ဝိသာခါတို့ မလ္လိကာတို့ကို ထောက်ပြပြီး အပျိုကြီးဘဝ

ဖြင့်ပင်နေသည်။

အပျိုကြီး အသက်လေးဆယ်ဘက်နီးတော့မှ သူဌေးသား လူဆိုး၊ နှစ်ခုလပ်၊ မှဆိုးဖို့ ကိုစံရင်က လှည်းတင်ပြီး ခိုးပြေးလို့ အပျိုကြီးဘဝမှ အဆိုကြီးဖြစ်သွားလေသည်။ ကိုစံရင်က ရွာသူဌေး၏ တစ်ဦးတည်းသော သား၊ မြို့ကျောင်းထွက်၊ ကြက်သမား၊ အရက်သမား၊ ဖဲသမားဆိုသော်လည်း ရန်လိုတတ်သူမဟုတ်၊ မိန်းမတွေ ကြိုက်တတ်သည့် စိတ်ကောင်း လူပျော့၊ လူပေါ်ကြောသမားဖြစ်သည်။ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ဘဲ ဘန်ကောက်လုံချည်ကို ထည်လဲဝတ်ပြီး ဖဲလည်ရိုက်နေသူဖြစ်သည်။ မိဘပေးစားသည့် ပထမမယားနဲ့ ကွဲပြီး နောက်တစ်ယောက်ယူသည်။ တစ်နှစ်လောက်အကြာမှာ အဲဒီမိန်းမသေသည်။ မကြာမီ အရက်ပုန်းရောင်းသည့် မအေးကြည်နှင့် တိတ်တိတ်ပုန်းညားသည်။ ညားတုန်းက လူမသိသူမသိသော်လည်း ကွဲကြတဲ့အခါ မအေးကြည်က သူ့ကိုယ်မှာ ရှိတာတွေနဲ့ ခိုင်းနှိုင်းတိုင်း ထွာဆဲပြီး ကွဲကြလို့ တစ်ရွာလုံး သိကုန်ကြသည်။

မိန်းမမရှိလျှင် မနေတတ်ဟန်တူသည့် ကိုစံရင်သည် ကျွန်တော့်အစ်မ အပျိုကြီးမခင်ညိုကို အတင်းအဓမ္မ လှည်းပေါ်ဆွဲတင်ပြီး ခိုးပြေးသည်။ သီလယူပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းက ပြန်လာသော မခင်ညိုကို ရွာဦးကျောင်းခြံကအထွက်၊ ရွာဘက်ကို ကူးသည့် မြောင်းကူးတံတားလေးအရောက်မှာ ကိုစံရင်နှင့် အပေါင်းပါတစ်စုတို့က အတင်းအဓမ္မဝိုင်းဆွဲပြီး လှည်းပေါ်တင်မောင်းပြေးသွားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ရွာသူကြီးဦးဆောင်သည့် ရွာသားတချို့နှင့် ကျွန်တော့်အစ်မကို

တွေ ပြေးလိုက်သွားကြသော်လည်း မမိလိုက်တော့ပါ။ တစ်ပတ် ဆယ်ရက်လောက် သတင်းအစအနပျောက်နေသည်။ နောက်များမကြာ မီ ဆူးပုတ်ကုန်းရွာက ကြက်ဝိုင်းမှာ ကြက်ဆွဲလုပ်နေသော ကိုစံရင် ကို မြင်ခဲ့သူတစ်ယောက်က သတင်းလာပေး၍ ချက်ချင်းထလိုက်ကြ သည်။ ကိန္နရီချောင်းရွာသူကြီးနှင့် မခင်ညို၏ အစ်ကိုတွေ လိုက်လာ ကြပြီဆိုသည့် သတင်းကို ကြားတော့ ကိုစံရင် ကြက်ဝိုင်းမှ ထလစ် သွားသည်။ ဆူးပုတ်ကုန်းရွာသားတစ်ယောက်၏ အကူအညီဖြင့် မခင်ညိုရှိနေသည့် အိမ်ကို သွားဝိုင်းကြသည်။

“ခင်ညို နင့်ကို ကယ်ဖို့ ငါတို့ လာပြီ၊ မကြောက်နဲ့ ထွက် လာခဲ့”

အံ့ဩစရာအတော်ကောင်းသည်။ မခင်ညိုသည် ထွက်မလာရုံ သာမက အိမ်ခန်းထဲမှာ ပုန်းနေလိုက်သေးသည်။ အိမ်ရှင်က သူ့ကို အမှုပတ်မှာစိုးလို့ မခင်ညိုကို ပုန်းနေရာမှ ထွက်လာပါရန် တောင်းပန် သည်။ ထွက်လာပြန်တော့လည်း သူ့ကို ပြန်ခေါ်သွားမှာစိုးရိမ်သည့် ပုံမျိုးဖြစ်နေတာ တွေ့ရသည်။ သူ့အစ်ကိုတွေ စိတ်ဆိုးကြတော့သည်။

“ခင်ညို ဒါက ဘာသဘောလဲ၊ နင်ပြန်မလိုက်ချင်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား။”

“ကျုပ်ပြန်လိုက်တော့ကော အပျိုပြန်ဖြစ်မလားတော့”

သူကြီးက အားလုံးကို လက်ကာပြလိုက်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် မေးခွန်းထုတ်သည်။

“ကဲ တူမကြီး၊ ငါတို့လာခဲ့တာ နင့်ကို ပြန်ခေါ်ဖို့နဲ့ စံရင်ကို

ဖမ်းဖို့လာခဲ့တာပဲ၊ အခု စံရင် ဘယ်မှာလဲ”

“ကျွန်မလည်း ပြန်မလိုက်ပါရစေနဲ့၊ ကိုစံရင်ကိုလည်း မဖမ်း ပါနဲ့ ဦးကြီးရယ်”

“ကောင်းရောကွာ၊ ဟေ့ကောင် ထွန်းမောင်၊ ပေးစမ်း ငါ့ နှစ်လုံးပြုးသေနတ်၊ လာ ပြန်ကြမယ်”

သူကြီးက သေနတ်ကြီးထမ်းပြီး လှည့်ပြန်သည်။ ကျွန်တော့် အစ်ကိုတွေက မခင်ညိုကို မျက်စောင်းထိုးကြည့်ပြီး တက်ခေါက်သည်။ နင့်ကို သေခန်းဖြတ်မယ်လို့ ဖြောပြီး လှည့်ပြန်ခဲ့ကြရသည်။

အခြေအနေတွေ တည်ငြိမ်အေးဆေးသွားတော့မှ ကိုစံရင်နှင့် မခင်ညိုတို့ ရွာကို ပြန်လာကြသည်။ ကိုစံရင်၏ မိဘအိမ်မှာပင် နေ ကြသည်။ မခင်ညိုက သူသည် ကိုစံရင်ကို လုံးဝမချစ်ပါ။ အတင်း အဓမ္မအနိုင်ကျင့်ခံလိုက်ရ၍ မထူးတော့ဘူးဆိုပြီး မချစ်ဘဲ အောင်ပြီး ပေါင်းနေတာပါဟု ဆိုသည်။ ကျွန်တော်တို့ဆွေမျိုးစု၏ ဂုဏ်သိက္ခာ ကို မခင်ညို၏စကားဖြင့် အဖတ်ဆည်ထားရသည်။

ကိုစံရင်သည် မခင်ညိုနဲ့ ညားပြီး ဖင်ငြိမ်အိမ်မြဲတော့မှ ကျန်းမာရေးယိုယွင်းကျဆင်းလာတော့သည်။ ပွဲကြမ်းထားခဲ့သည့်ဒဏ် တွေကို ခံရတော့သည်။ ချောင်းဆိုးရာမှာ သွေးပါလာသည်။ ဗိုက် ကြီးပူပြီး အသားတွေ ဝါလာသည်။ ဆရာဝန်နှင့် ခေတ်မီဆေးဝါး တွေ မရှိသေးသည့် ကာလဖြစ်၍ ပယောဂဆရာနှင့် ဗိန္နောဆရာတွေ လက်တည့်စမ်းတာခံရင်း ကိုစံရင် ကွယ်လွန်သွားပါသည်။

ကိုစံရင် အသက်ထွက်သွားသည့်အချိန်မှ အသားချသည့်

၃၂

အတ္ထဝါနိဗ္ဗိတိ

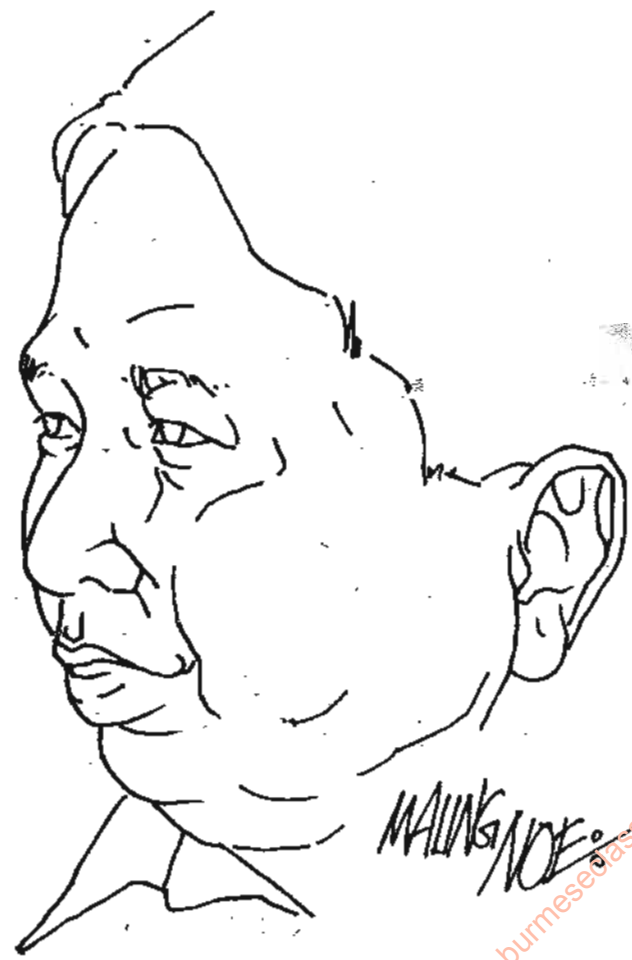
အချိန်အထိ တစ်ကြိမ်မှ မသိသော မခင်ညိုသည် အလောင်းကို မြေ
ချခါနီးကျမှ သတိလစ်ပြီး လဲကျသွားတော့သည်။ သတိပြန်ရလာ
သောအခါ မခင်ညို အော်ငိုလိုက်သည့် အသံကို ကြားကြရသည့်
အသုဘပို့သူတွေ စဉ်းစားရခက်သွားကြသည်။

“ကိုစံရင်ရေ လှည်းတင်ပြေးတဲ့ညက ပြောခဲ့တဲ့စကားမျိုးလေး
တွေ ပြောပါဦး လားတော့ ဟော့ ဟော့၊ မယားတွေ အများကြီး
ယူခဲ့တဲ့အထဲမှာ ခင်ညို နှင့်ကို ငါအချစ်ဆုံးလို့ ထပြောပါဦး ဟုန်း
ဟုန်း”

ဟောက် ... သွားရောပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ တစ်ဆွေလုံး
တစ်မျိုးလုံးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာတွေ မျက်နှာကို အရှေ့ခွဲပါ ခွာလွှာပစ်လိုက်
ချင်ပါသည်။

အတ္ထဝါနိဗ္ဗိတိ

ရွှေအမြဲတော့ ပြီး၊ ၂၀၀၂။

အပန်းပေး

ဦးအောင်မင်းအတွက် လောင်းကစားမှု ဆိုသည်မှာ သန္ဓေပါ
စိတ်ဟု ဆိုရမည်လား။ သို့တည်းမဟုတ် ငယ်စဉ်တောင်ကျေး-
ကလေးဘဝက စတင်ခဲ့သဖြင့် အရိုးစွဲနေသည့် အလေ့အကျင့်တစ်ရပ်
လား ခွဲခြားပြောရန် အလွန်ခက်သည်။ သို့သော် သေချာသည့်အချက်
ကား လောင်းကစားသည့်အလုပ်ကို သူ လုံးဝမဖြတ်နိုင်ခြင်း ဖြစ်
သည်။ အရက်ကိုသာ ဖြတ်၍ရချင်ရမည်။ ဘိန်းကိုသာ ဖြတ်၍
ရချင်ရမည်။ လောင်းကစားအလုပ်ကိုကား ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ဖြတ်၍
မရနိုင်။

ကစားစရာ ငွေမရှိသည့်အချိန်၊ ဘယ်လိုမှ ကြိဖန်၍လည်း
မရနိုင်သည့်အချိန်များမှာ သူ လုံးဝနာမငြိမ်နိုင်။ အနေရအတိုင်ရ
အလွန်ခက်နေတတ်သည်။ သည်နေ့ဝိုင်း သိပ်ကောင်းမည်၊ ဘယ်သူ
တွေ လာကြမည်ဟု သတင်းစကား ကြားရသည့်အခါမျိုးတွင်မူ
တုန်တုန်ယင်ယင် ချောက်ချောက်ချားချားပင် ဖြစ်လာတတ်သည်။

ကျောက်ပန်းခက်

ပျိုအန်ခြင်း၊ ဝမ်းလျော့ခြင်း၊ အရိုးအဆစ် ကိုက်ခဲခြင်းများ မဖြစ်
တာတစ်ခုသာ ကွာခြားသည်။ ကျန်သည့် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဝေဒနာများ
မှာတော့ ဘိန်းပြတ်သူနှင့် မခြား ခံစားရမိဖြစ်သည်။

သည်ကနေ့။

မနက်စောစော အိပ်ရာမှနိုးလာကတည်းက သည်ကနေ့သည်
သူ့အတွက် ကံကောင်းမည့်နေ့ဟု ဦးအောင်မင်း ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး
မှတ်ချက်ချလိုက်မိသည်။ အိပ်မက်က သိပ်ကောင်းနေသည်။ သူ့အိမ်
ရှေ့ လယ်ကွင်းထဲက ရွှံ့ရေတွေသည် သူ့လက်နှင့် ဝှေ့ယမ်းလိုက်
ရုံဖြင့် မတတ် ကြည်လင် သန့်စင်သွားသည်။ သူ့အိမ်နှင့် မလွမ်း
ကမ်းရပ်ကွက်ထဲမှာ နေကြသူတွေသာမက မြို့ထဲကလူတွေ၊ သူ
ရုံးကလူတွေပါ သည်ရေတွေကို လက်ခုပ်နှင့် ခပ်ပြီး သောက်ကြ
သည်။ ခွက်ကြီးခွက်ငယ်နှင့် သယ်ယူကြသည်။ သူသည် ဂရိတ်ပဲ။
အားလုံးက သူ့ကို ဝိုင်း၍ ကောင်းချီးဩဘာပေးကြသည်။ ဇနီးသည်
က ခန့်ညားကျယ်ဝန်းသော ဝရန်တာ၌ ရပ်ပြီး ဝမ်းသာပီတိဖြစ်စွာ
ကြည့်ရှုနေသည်။ သူ့ဇနီးမျက်နှာ၌ သည်ကဲ့သို့ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်
ပြည့်ပြည့်ဝဝ ရှိလှသော အပြုံးမျိုး သူတစ်ခါမျှ မမြင်စဘူး။ သို့တည်း
မဟုတ် မမြင်ရတာကြာ၍ လုံးလုံးလျားလျား မေ့လျော့ခဲ့ပြီ။ သူ့ဇနီး
မှ ဟုတ်ရဲ့လားဟု သူ သေသေချာချာကြည့်သည်။ ဟုတ်သည်။ သူ
ဇနီးအစစ်ပဲ။ နားနှစ်ဖက်တွင် ပန်ထားသော စိန်နားကပ်အရောင်နှင့်
ရွှင်လန်းသောအပြုံးက ထွက်ပေါ်လာသော အလင်းရောင်တို့ကြောင့်
သူ့ဇနီးမျက်နှာသည် ဝင်းထိန်၍နေသည်။ သူမက သူ့ကို ကျေကျေ

ကျောက်ဝန်းခက်

နပ်နပ် အားရပါးရ ပြုံး၍ကြည့်ကာ “ကိုအောင်မင်း၊ ဒီတစ်ခါတော့
ရှင် တကယ်နိုင်ပြီ” ဟု ဆိုလိုက်သည်။

အိပ်မက်က အိပ်မက်နှင့် မတူအောင်ကို ကောင်းမွန် ပြည့်စုံ
လွန်းနေသည်။ ဘုရားပေးသော အိပ်မက်လား၊ နတ်ပေးသော အိပ်
မက်လား။ ဘာပဲပြောပြော သည်နေ့ကတော့ သိပ်ကို လာဘ်ကောင်း
မယ့်နေ့ပဲ။ ဦးအောင်မင်းစိတ်က အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်လိုက်သည်။

တကယ်ပဲ သည်တစ်နေ့လုံး သူ ကံကောင်းနေသည်။ မနက်
ရုံးသွားကာနီး မိန်းမက ‘ဟိုမှာ မိုးတွေမည်းလာတယ်၊ ရှင်ထီးယု
သွားပါလား၊ လမ်းမှာ မိုးမိနေဦးမယ်’ ဟု ဆိုသည်။ သူက ကောင်းကင်
တစ်ချက်မော့ကြည့်လိုက်ပြီး ‘အလကားပါကွာ၊ ငါ့ ရုံးကို မရောက်
မချင်း ရွာမယ့်မိုးမဟုတ်ဘူး၊ ထီးကိုင်ရတာ ချုပ်တယ်၊ ရုံးမှာ ဟို
လူငှား ဒီလူငှားနဲ့ ပျောက်မှာ စိုးရသေးတယ်’ ဟု ပြောကာ သည်
အတိုင်း ထွက်လာခဲ့သည်။ မိန်းမကတော့ သူ့ကို ဆက်မပြော
တော့။

တကယ်ပင် မိုးက သူ ရုံးလှေကားထစ်ပေါ် လှမ်းတက်တော့
မှပဲ ရုတ်တရက် သံသေမဲမဲ ရွာချတော့သည်။

နေ့လယ် လက်ဖက်ရည်သောက်ချိန် ကျပြန်တော့လည်း ကြ
ကြိဖန်ဖန် ဆုံးပြီထင်ထားသည့် ဖဲဝိုင်းမှာ ကိုယ်နိုင်နေတုန်း ယောင်
မှားပြီး ချေးမိသည့် ငွေတစ်ရာ ဘဏ်ဆိုင်သည့် အကောင်က ပြန်လာ
ဆပ်သည်။ သည်နောက် ဝင်လာသည့် ငွေငါးရာကျော်ကတော့
ကိုယ့်ငွေ မဟုတ်ပေမယ့် သည်ကနေ့မှ တမင်တကာ လာပြီး ပြည့်

ကျောက်ပန်းခက်

ဆည်းပေးတဲ့ ကိစ္စပဲ။ ထုံးစံအတိုင်းဆိုလျှင် သည်ငွေကို သူ လက်ခံ
ယူပြီး ညနေ ရုံးဆင်းချိန်မတိုင်မီ အထက်အရာရှိ လက်ထဲ လွှဲ
ပြောင်း အပ်နှံခဲ့ရမည်သာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကံကောင်းချင်တော့
သည် တစ်ခါတွင်မှ အထက်အရာရှိက နေမကောင်းဟူ၍ ရုံးမတက်ဘဲ
ရှိနေသည်။ သည်တော့ သည်ငွေသည် သည်ညနေမှ နောက်တစ်နေ့
နံနက် ရုံးတက်ချိန်အထိ သူ့သဘော။ သည်အချိန်အတောအတွင်း
မှာ သူကြိုက်သလို ရင်းနှီးမြှုပ်နှံပိုင်ခွင့် ရှိနေသည်။

ငွေခြောက်ရာကျော် အိတ်ထဲထည့်ကာ ရုံးလှေကားထိပ်မှာ
သူရပ်သည်။ သည်ညနေ ဦးအောင်မင်းသည် မနေ့ညနေက ဦးအောင်
မင်းနှင့် မတူ။ သည်နေ့မနက် ဦးအောင်မင်းနှင့်ပင် မတူ။ အထူး
လန်းဆန်းတက်ကြွနေသည်။ လူသစ် စိတ်သစ် လိုအပ်ပါက တစ်
လောကလုံးကိုပင် ဖြိုဖျက်ပစ်နိုင်မည့် အင်အားရှိသည့် ဦးအောင်မင်း
ဖြစ်နေသည်။ သူ့အိတ်ထဲက ငွေခြောက်ရာသည် ညဘက်ရောက်လျှင်
ခြောက်ထောင် ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ သည်ကနေ့သွားမည့် ဝိုင်း၏
အတိုင်းအတာ သဘောအရ ခြောက်သောင်းလောက်အထိ မဖြစ်လျှင်
ပင် သုံးလေးသောင်းတော့ ဖြစ်လာနိုင်သည်။ သုံးလေးသောင်း၊ သုံး
လေးသောင်းတွေ ဆက်တိုက်ဖြစ်လာမည်ဆိုလျှင် သူသည် သည်လို
မြို့မှာ နည်းတဲ့အကောင် ဖြစ်လာမည်လား။

တစ်သက်လုံး အရေးစိုက်မခံခဲ့ရသည့်အကောင်၊ မိဘဆွေမျိုး
မိန်းမဆွေမျိုးတွေက အထင်သေးထားသည့်အကောင်။ ငွေစက္ကူတွေ
ဖြန်းခဲ ဖြန်းခဲ ထုတ်သုံးပြနိုင်ရင် ရော့ ယူကြ၊ ငင်ကြ၊ သုံးစွဲကြ

လို့ ပစ်ပေးနိုင်ရင်တော့ အစ်ကို၊ အစ်ကိုနှင့် ကပ်လာကြပြန်ဦးမည်။
အဲသည်အခါကျမှ တစ်သက်လုံး စိန်မဆင်ဖူးသည့် မိန်းမလည်း
ဆင်ပေရော။ သည်မိန်းမကတော့ ဘဝပဲပြောပြော ကိုယ်နှင့် ဒိုးတူ
ပေါင်ဖက်၊ ကောင်းတူဆိုးဖက် ဆင်းရဲသည် ဟူ၍ မညည်း၊ ချမ်းသာ
ချင်သည်ဟု မပူဆာ၊ အနွံအတာခံ ပေါင်းသင်းလာသည့် မိန်းမပဲ။
သူ့အသက်အရွယ်နှင့် စာလျှင် အိုစာသည် ထင်ရပေမယ့် ကိုယ်ချစ်၍
ယူခဲ့သည့် မိန်းမကို ချမ်းသာချိန်ကျကာမှ ဘာဘာညာညာကိစ္စတွေ
နှင့် စိတ်ညစ်အောင် မလုပ်သင့်။

မှန်သည်။ အပေါင်းအသင်းများကြားမှာ ဦးအောင်မင်း အမြဲ
ပြောတတ်သော စကားတစ်ခွန်းရှိသည်။

“ဟေ့... လောကကြီးမှာ ယောကျ်ားအလုပ် သုံးခုရှိတယ်၊
အရက်ရယ်၊ ဖဲရယ်၊ မိန်းမရယ်၊ ဒါပေမယ့် သုံးခုလုံး လုပ်တဲ့အကောင်
ကတော့ တရားလွန်တယ်။ အသက်တိုမယ့် အကောင်မျိုး၊ တို့ကတော့
အရက်သောက်တယ်၊ သောက်ရင်လဲ မှန်မှန်ပဲ၊ ကိုယ့်ရေချိန်နဲ့ ကိုယ်၊
ပြီးတော့ ဝိုင်းကောင်းကောင်းရှိရင် ကစားမယ်၊ မှန်မှန်ကန်ကန်
ကစားမယ်၊ ဘယ်သူမှ မတရား မလုပ်ဘူး၊ နိုင်လဲပြီးပြီး၊ ရှုံးလဲ ပြီး
ပြီး၊ အေးအေးဆေးဆေးပဲ၊ ဒီနှစ်မျိုးလုပ်တဲ့ နေရာမှာလဲ တို့က
စည်းကမ်းရှိတယ်၊ အရက်သောက်ထားရင် ဖဲမရိုက်ဘူး၊ အဲ ဖဲရိုက်ပြီးရင်
တော့ သောက်ချင်သောက်မယ်၊ ဒါ စည်းကမ်းပဲ”

သည်ကနေ့လည်း သည်စည်းကမ်းကို ဦးအောင်မင်း မပျက်
မတွက် လိုက်နာသည်။ ဖဲဝိုင်းရှိရာ ဒေါ်စိန်စိန်အိမ်သို့ ဆိုက္ကားစီး

အသွားလမ်းမှာ နိုင်ငံခြားအရက်ဆိုင်ရှေ့က ဖြတ်သွားရသည်။ အမှန်တော့ သည်အချိန်က အရက်သောက်မည်ဆိုလျှင်လည်း အင်မတန်သောက်ကောင်းမည့်အချိန်။ ရာသီဥတုက ချမ်းစိမ့်စိမ့်။ မိုးကလေးတစ်ခွဲ။ ပြီး ရန်ကုန်ပတ်လောက် သောက်သွားရုံနှင့်တော့ ကစားသည့်နေရာမှာ ချွတ်ချော်တိမ်းပါးစရာ အကြောင်းမရှိ။ နှာစေးအအေးမမိအောင်ပင် အကာအကွယ် ပြုနိုင်စရာရှိသည်။ သို့သော် စည်းကမ်းပဲ။ ပြီး အရက်နှင့် ဖွဲမှာ ဖဲသည် ပဓာန။ အရက်သည် သာမညဟု ဦးအောင်မင်း ကြိမ်ဖန်များစွာ ဆင်ခြင်ခဲ့ဖူးပြီလည်း ဖြစ်သည်။ ကစားဝိုင်းပြီးမှ နိုင်ပြီဆိုတော့မှ အေးအေးဆေးဆေး ကြိုက်သလောက်သောက်တော့။

ဆိုကြားသမား ခမောက်ကိုပဲ တောင်းပြီး ခေါင်းပေါ်တင်ကာ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

*

ဝိုင်းက သိပ်ကောင်းသည်။

လူအားကောင်းသည်။ ငွေအားကောင်းသည်။

သို့သော် ပြဿနာ။ ကြီးမားသော ပြဿနာ ရှိနေသည်။

ပြဿနာကောင်က ကျော်တင့်။

ကျော်တင့်တစ်ယောက် ရောက်ရှိနေသည့်အတွက် ဦးအောင်မင်း အကြီးအကျယ် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားရသည်။ တောက်လျှောက် အဆင်ပြေ ချောမွေ့လာခဲ့ပြီးကာမှ အပြီးသတ်ခါနီးတွင်

ကျောက်ပန်းခက်

ကြီးမားသော အဖုအထစ်တစ်ခုနှင့် တွေ့လိုက်ရသလိုပင်။

ကျော်တင့်ကို သူ ကြည့်မရ။ ကျော်တင့်၏ ဆောင်ကြားကြား အမူအရာကို သူအလွန်မုန်းသည်။ ကျော်တင့်၏ ပါးစပ်က ထွက်လာသည့် စကားမှန်သမျှ သူ နားကြားပြင်းကတ်သည်။ သူနည်းတူ ကျော်တင့်ကို ချည်သူတွေ သည်ဝိုင်းထဲမှာလည်း ရှိသည်။ အပြင်မှာလည်း ရှိသည်။ သို့သော် မည်သူမျှ မတတ်နိုင်။ ကျော်တင့်ဆိုသည့် အကောင် လူတကာမေတ္တာပို့သည့်ကြားက တစ်နေ့တခြား ကြီးပွားချမ်းသာနေသည်။ သူဌာနဆိုင်ရာ အလုပ်က အကြီးအကျယ် ဖန်ကျ၍ သူဌေးဖြစ်လောက်အောင် ရနေသည်ကို တစ်မြို့လုံးသိသည်။ သို့သော် ဘာပြဿနာမှ မပေါ်၊ ဘာအမှုမှမဖြစ်။ သည်အကောင် ဖဲအလွန်ဝါသနာပါ၍ ကစားဝိုင်းမှာလည်း ကံအလွန်ကောင်းကာ သူ အနိုင်ရတာ များသည်ကိုလည်း အများပင် သိကြသည်။ ပြီး မကြာသေးခင်ကမှ ယောက္ခမသေသဖြင့် အိမ်တွေ၊ မြေတွေ၊ အတွင်းပစ္စည်းတွေ ရေများရာ မိုးရွာသလို အမြောက်အမြား ရလိုက်သေးသည်။ ခွေးရှူးကောင်းစား တစ်မွန်းတည့်လို့ တချို့က မနာလိုမုန်းတီးစွာ ပြောကြသည်။ ဦးအောင်မင်းကတော့ မပြောချင်။ ပြောလို့ ဘာအကြောင်းထူးမည်လဲ။ သည်အကောင် ကောင်းစားလာတာ မွေးကတည်းက သည်နေ့အထိ။ နောက်လဲ ပျက်စီးဖို့ မွဲဖို့ အရိပ်အယောင်မမြင်ရသေး။ ပျက်စီးသွားနိုင်မည့်အကြောင်းကိုပင် စဉ်းစားလို့ မရသေး။

ထားပါတော့ ဒါတွေက သူ့အကြောင်းနှင့် သူ့ ကိုယ်အကြောင်း

ကျောက်ပန်းခက်

နှင့်ကိုယ်၊ ဘာမှ မနာလိုစရာ မရှိ။

ဦးအောင်မင်း သည်းခံနိုင်ပါသည်။ သည်းခံနိုင်ခဲ့ပါသည်။

သို့သော် ဆိုးသည့်အချက်တစ်ခုက ရှိနေသည်။ မိမိနှင့် တိုက်ရိုက်ပတ်သက်သည့်အချက်။

ဤသည်က သည်အကောင်နှင့် တစ်ဝိုင်းတည်း အတူကစားရသည့်အခါတိုင်း မိမိ ရှုံးတတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူနိုင်ချင်နိုင်မည်။ သို့မဟုတ် တခြားသူ နိုင်ချင်နိုင်သွားမည်။ မိမိကတော့ မည်သည့်အခါမျှ နိုင်သည်မရှိ။ ကြိမ်ဖန်များစွာ သည်အတိုင်းချည်း ခံခဲ့ရသည်။ နောက်တော့ ဦးအောင်မင်း ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သည်အကောင်သည် မိမိအတွက် ဂြိုဟ်ကောင်။ လာဘ်ပိတ်သည့် အကောင်။ သည်အကောင်နှင့် တစ်ဝိုင်းတည်း ဘယ်အခါမျှ မကစားတော့။

တခြား ကစားဖော် ကစားဖက်များ ရိပ်မိမည် မရိပ်မိမည် တော့မသိ။ ဝိုင်းတွင် ကျော်တင့်နှင့် ဆုံနေသည့်အခါတိုင်း ဦးအောင်မင်း တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု အကြောင်း ပြကာ ဝင်မကစားဘဲ ခေတ္တခဏ ဘေးက ထိုင်ပြီး ပြန်လေ့ရှိခဲ့သည်။

ယခု ကျော်တင့်။ ဘယ်လိုလုပ်မည်နည်း။

ပြန်သွားရမည်ဆိုလျှင်လည်း အဓိပ္ပာယ်မရှိ။ သည်နေ့ သိပ်ကောင်းလွန်းသည့်နေ့။ နှမြောစရာ ဖြစ်မည်။ သို့သော် ဝင်ကစားလျှင်ကော။ သည်ကောင်နှင့် အကြည့်ချင်း ဆုံသည်။ သူကြည့်ပုံက တစ်မျိုး။ သည်ကောင် ရိပ်မိသည်လား။ ဝိုင်းထဲမှာ မဆုံတာကြာတော့ သူလည်း ရိပ်မိချင်ရိပ်မိနိုင်သည်။ ဦးအောင်မင်း ငါ့ကို ရှောင်နေသည်

လား။ ငါ့ကို ကြောက်နေသလား။ ဒါမှမဟုတ် ဘိုင်ကျနေလို့ ဝိုင်းထဲ မဝင်နိုင် ဖြစ်နေတာလား။ သည်လိုတွေးချင် တွေးမိနိုင်သည်။ သည်ကောင်ကတော့ အမြဲ သူတစ်ပါးကို အထင်သေးပြီး တွေးမည့်အကောင်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ သူ့လောက် အဆင့်ရှိသည် မထင်တတ်သည့်အကောင်။

ခက်သည်။ သည်နေ့ ကစားရမည်။ နိုင်မှာလည်း သေချာသည်ဟု တစ်နေ့လုံး တစ်မိမိတွေးကာ ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထသည်အထိ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေခဲ့သည်။ ညပိုင်းသည်အဆုံးအဖြတ်ပေးမည့်အပိုင်း။ ယခု သည်အကောင်နှင့် တွေ့သဖြင့် ရှောင်သွားရမည်ဆိုလျှင် မဖြစ်။ ယခင်အခါတွေ ရှောင်ခဲ့သည်က ထားတော့။ သည်ကနေ့တော့ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ပြန်၍မဖြစ်။ ပြန်မည်လား စဉ်းစားရုံဖြင့်ပင် လူက ကတုန်ကယင် ဖြစ်ချင်လာသည်။ ရင်ထဲကပင် အော်ဂလီဆန်ချင်သလို ဖြစ်လာသည်။ မဖြစ်။ ကစားကို ကစားရမည်။

ကျော်တင့်ကော ဘာဖြစ်သလဲ။ သူက ဘာမို့လို့လဲ။ သိကြားသားလား။ သူချည်း အမြဲနိုင်ရမည်လား။ ငါ့ဇာတာစန်းလက်ကန်ဖို့ အချိန်တန်ပြီ။ ငါ့အလှည့်ကျလာပြီ။ ငါနိုင်မည့်အလှည့် ရောက်လာပြီ။ သည်ကောင်တွေ ခိုးထားဝှက်ထား စုဆောင်းထားသမျှတွေ အမွေအနှစ်ဆိုပြီး အချောင်ရထားသမျှတွေ ငါ့လက်ထဲ တဖြည်းဖြည်း ရောက်ရမည်။ အောင်မင်းသည် ဂရိတ်ပဲ။ လယ်ကွင်းထဲက ရေတွေကို ကြည်လင်အောင် လုပ်ပေးနိုင်တဲ့ တန်ခိုးရှင်ပဲ။

ဦးအောင်မင်းကိုယ်ထံ ရဲစိတ်တွေ တဖွားဖွား ဝင်လာသည်။

ဖဲထုပ်ကို ကိုင်လိုက်သည့်အချိန်၌ ဦးအောင်မင်းလက်တွေ ပကတိ တည်ငြိမ်၍သွားသည်။

ဦးအောင်မင်း ဖဲကောင်းသည်။ တောက်လျှောက်ကောင်းသည်။ သူ့ရှေ့မှာ ငွေတွေ တဖြည်းဖြည်း စုပုံလာသည်။

သို့သော် သူချည်းကောင်းနေသည်မဟုတ်။ သူနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်က ထိုင်နေသည့် ကျော်တင့်မှာလည်း သူနည်းတူ ငွေစက္ကူတစ်ပုံ။ သူနှင့် မတိမ်းမယိမ်းလောက်ရှိမည်။ သည်အတွက် ဦးအောင်မင်း စိတ်မပြောနိုင်။ ဝိုင်းထဲမှာ ငွေနုစုံပုံ စင်ပြိုင်ရှိနေခြင်းသည် မကောင်း။ တစ်ကြိမ်မှာတော့ သည်နှစ်ပုံ ငြိကြတော့မည်။ လုံးဝ အငြိမခံချင် ဘူးဆိုလျှင်လည်း ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ပြေးရဖို့ကိန်း ကြုံရလိမ့်မည်။ ဦးအောင်မင်း အပြေးသမားမဟုတ်။ အရှုံးသာ ခံချင်ခံသွားမည်။ သိက္ခာကျခံပြီး ခြေးနေ ရှောင်နေတတ်သူမျိုးမဟုတ်။ သို့သော် သည် တစ်ကြိမ်မှာ တွေးပြီး ရင်လေးနေတာတော့ အမှန်ပင်။

ဦးအောင်မင်း ဖဲချပ်တွေ ဝေပေးနေသည်။ ဖဲချပ်တွေ အပြင် ထွက်လာသည်နှင့်အမျှ ငွေတွေက ဝိုင်းလယ်မှာ စုပုံလာသည်။

တစ်ချပ်၊ နှစ်ချပ်၊ သုံးချပ်၊ လေးချပ်။ ဦးအောင်မင်း ဖဲလေး ချပ်စလုံး တောက်လျှောက်ကောင်းထားသည်။ တစ်ချပ်ပြီးတစ်ချပ် ဆင့်၍ဆင့်၍ ကောင်းလာသည်။ သည်လေးချပ်နှင့်ပင် အားလုံးကို နိုင်နိုင်လောက်သည်။ သို့သော် မပြီးသေး။ မဉ္ဇူမမြောက် နောက်ဆုံး ဖဲချပ်ကိစ္စ ရှိသေးသည်။

ရင်လေးသည်ကိစ္စ။ ကျော်တင့်ရှေ့မှာ မှောက်ထားသော ဖဲ

တစ်ချပ်နှင့် လှန်ထားသော ဖဲတစ်ချပ်ရှိနေသည်။ စောစောက တွက် ချက်လာခဲ့သည့် တွက်ကိန်းအရ ကျော်တင့် မှောက်ထားသော ဖဲ သည် ဘာဖဲဖြစ်မည်ကို သေချာပေါက်နီးပါး ခန့်မှန်း၍ ရနိုင်နေသည်။ ကျော်တင့်ဖဲသည် သည်လေးချပ်နှင့်တော့ ဘာတန်ဖိုးမှမရှိ။ သို့သော် နောက်တစ်ချပ် တိုးလာသည့်အခါ သုညဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်သွားမည်။ တစ်ရာအပြည့်ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်သွားပေမည်။ ကံက စကားပြော မည်။ ကြုံကြိုက်တိုက်ဆိုင်မှုက စကားပြောလိမ့်မည်။

ပဉ္ဇမမြောက် နောက်ဆုံးဖဲတစ်ချပ်။

ကျန်လူများကတော့ ဘေးဖယ် ကျန်ရစ်ပြီ။ ကျော်တင့်နှင့် မိမိ။ မိမိနှင့် ကျော်တင့်။

အလယ်က ဖဲပုံကလေးတွင် ဖဲငါးချပ်သာ ကျန်တော့သည်။ သည်အထဲတွင် ကျော်တင့်လိုချင်သည့် ဖဲနှစ်ချပ်ပါရှိနေသည်။ သည် နှစ်ချပ်ထဲက တစ်ချပ်ချပ်ရသွားလျှင် ကျော်တင့် နိုင်ပြီ။ မရလျှင် မိမိနိုင်မည်။

ကျော်တင့် ကြာကြာ စဉ်းစားသည့်ကောင်မျိုးမဟုတ်။ သူ့ ရှေ့က ငွေပုံကို ဝိုင်းလယ်သို့ တွန်းပို့ကာ ဖဲတစ်ချပ်ကို ဝယ်နေပြီ။ သူနည်းတူ မိမိရှေ့က ငွေပုံကို တွန်းထည့်လိုက်လျှင် အရောင်းအဝယ် ဖြစ်ပြီ။ ကျော်တင့်ဘက်တွင် ဖဲနှစ်ချပ်၊ မိမိဘက်တွင် ဖဲသုံးချပ်။ သုံးလေး၊ နှစ်လေး။ မိမိဘက်က အသာစီးရှိသည်။ ရာခိုင်နှုန်းသဘော ကြုံကြိုက်နိုင်မှ သဘောအရ မိမိကသာသည်။ သို့သော် ကံဆိုသည်က မပြောနိုင်။

ဦးအောင်မင်း ခပ်ဖြည်းဖြည်း ကစားချင်သည်။ အထူးသဖြင့် သည်နေ့ကို အေးအေးမှန်မှန်ကစားပြီး အနိုင်နှင့် ပြန်သွားချင်သည်။ သည်နေ့သည် စနိုင်ရမည့်နေ့။ အတန်အသင့် နိုင်လျှင်တော်ပြီ။ စွန့်စားစားမလုပ်ချင်။

သို့သော် အတင်းလိုက်ငြိသူက ရှိနေပြီ။ မိမိကို ငွေအားနှင့် ဖိခြောက်သည်လား။ ကြောက်လက်စနှင့် ဆက်ကြောက်အောင် နာလန်မထူအောင် ဖိထောင်းသည်လား။ ကြောင်က ကြွက်ကို ကစားသလို ကစားချင်သည်လား။

မိမိဘက်က အလေးအသာနှင့်။

ဦးအောင်မင်း ရှေ့က ငွေပုံကို ဝိုင်းလယ်သို့ တွန်းထည့်လိုက်သည်။

တစ်ယောက်ဖဲ တစ်ချပ်ရသည်။ ဦးအောင်မင်း ခပ်မြန်မြန်ပင် သူ့ဖဲကောက်လှန်လိုက်ပြီး အတော်ကြီး စိတ်သက်သာရာရသွားသည်။ ကျော်တင့် လိုချင်သည့် ဖဲနှစ်ချပ်ထဲက တစ်ချပ်။ ဟိုကောင့်အတွက် အခွင့်အရေးနည်းသွားပြီ။ မိမိဘက်တွင် သုံးလေး၊ တစ်လေး။

ကျော်တင့် နည်းနည်း မျက်နှာပျက်သွားသည်။ ရုတ်တရက် ပြန်၍ ဣန္ဒြေဆည်ကာ ဦးအောင်မင်းကို မထိလေးစား အမူအရာနှင့် ကြည့်လိုက်ပြီး သူ့ရှေ့က ဖဲကို လက်ညှိုးထိုး၍ ဆိုသည်။ 'တစ်ချပ် ကျန်သေးတယ်'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ လှန်ကွာ'ဦးအောင်မင်း စိတ်မရှည်သံနှင့် ဆိုသည်။

ကျော်တင့် ဦးအောင်မင်းကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး နောက် စားပွဲခင်းနား မျက်နှာအပ်ကာ ဖဲချပ်ကို လက်နှင့် အုပ်၍ အသာလေး လှန်ကြည့်သည်။ ခေါင်းမောလာသည့်အခါ သူ့မျက်နှာက ခပ်တည်တည်။ ဘာဖဲမှန်း မသိရသေးသည့် ပုံမျိုး။ အားလုံးက သူ့ကို ကြည့်နေသည်။ သူက ဘေးကလူတွေ မျက်နှာလိုက်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ဦးအောင်မင်းကို မော့ကြည့်ရင်းက အလယ်ရှိ ငွေပုံကြီးကို သူ့ဘက်သို့ သိမ်းကျုံးယူလိုက်သည်။

ကျော်တင့်နံဘေးတွင် ထိုင်နေသူက ဖဲချပ်ကို ကောက်လှန်သည်။ ရှားသော ဖဲချပ်။ ကျော်တင့်အတွက် ကျန်နေသည့် တစ်ခုတည်းသော ဖဲချပ်။

ဦးအောင်မင်း ဖဲချပ်ကို တွေ့၍ ကြည့်နေပြီးနောက် အိတ်ထဲက လက်ကိုင်ပဝါကိုထုတ်ကာ ပျက်သွားသော မျက်နှာက ချွေးများကိုသာ ဖိသုတ်ပစ်နေလေသည်။

*

နောက်တော့လည်း ထုံးစံအတိုင်းပင်။

အိပ်မက်က အိပ်မက်များထုံးစံအတိုင်း နောက်ဆုံးတော့ ပျက်သွားသည်ပဲ ဖြစ်သည်။ ဦးအောင်မင်းသည် ဘာကရိတ်မှ မဟုတ်တော့။ အရှုံးသံသရာထဲက မလွတ်နိုင်သည့် ငွေဖဲသမားတစ်ဦးသာ ဖြစ်သည်။

သူ့အိတ်ထဲတွင် ကျန်ရှိသည့် ငွေများသည် နောက်တစ်ဝိုင်း

ဆက်လိုက်သည့်အခါ၌ တက်တက်စင်အောင် ပြောင်၍သွားလေသည်။

ခြောက်သောင်းမဖြစ်တောင် သုံးလေးသောင်းအထိတော့ ဖြစ်လာနိုင်သည်ဟု အာမခံချက်ပေးခဲ့သော ငွေခြောက်ရာသည် ယခင်ယခင် လေးရာ၊ ငါးရာ၊ ခြောက်ရာ၊ တစ်ထောင်၊ နှစ်ထောင်၊ သုံးထောင် စသည့် ဦးအောင်မင်း အိတ်ထဲ ရောက်လာခဲ့ဖူးသည့် ငွေစက္ကူထပ်များနည်းတူ ဝိုင်းထဲမှာပင် လည်ပတ်ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေပြီ။

ဝိုင်းက ကောင်းနေဆဲ။

ထုံးစံအတိုင်း ငွေကုန်သွားသူ ဦးအောင်မင်း ဝိုင်းဘေးတွင် ထိုင်ကာ အိမ်ရှင်တည်ခင်းညှိခံသော အဖျော်ယမကာကို တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက် ဆင့်၍သောက်နေသည်။ အရက်ဝစုံသွားသော်လည်း အပူကမငြိမ်း။ လက်ကိုင်ပဝါက အိတ်ထဲ ထွက်လိုက်ပင်လိုက်နှင့် မျက်နှာပြင်က ချွေးတွေကို သုတ်ပေးနေရသည်။

တစ်ကြိမ် လက်ကိုင်ပဝါအထုပ်တွင်တော့ အိတ်ထဲက ငွေစက္ကူတစ်ထုပ် ဖုတ်ခနဲ ပြုတ်ကျလာသည်။

ငွေစက္ကူများတော့ မဟုတ်။ သို့သော် ငွေဖြစ်ရန် အလားအလာရှိသော အရာများ။

ဦးအောင်မင်း လောင်းကစားလုပ်ငန်းကို ဘက်စုံ ဝါသနာပါသည်။ သူ့ကြီးပွားရေးလမ်းစဉ်တွင် ဖဲတစ်ခုတည်းပါသည်မဟုတ်။ ထိုသည်လည်း အရေးပါသော မျှော်လင့်ချက်တစ်ရပ်ဖြစ်သည်။ ငွေပေါများသည့်အချိန်တွင် ဦးအောင်မင်း တစ်ပတ်တစ်ပတ်လျှင် ထိစာ

အုပ်ပေါင်းများစွာ ထိုးခဲ့ဖူးသည်။ ယခုအခါတွင်ကား ထိုမျှ မထိုးနိုင်တော့။ သို့သော် အိတ်ထဲက ထွက်ကျလာသည့် ထိလက်မှတ်ခေါက်ကလေးက အတော်ထူပါသေးသည်။

ဦးအောင်မင်း ထိလက်မှတ်ခေါက်ကို ဖြန့်ကာ ရေတွက်ကြည့်နေသည်။ တစ်အုပ်တည်း၊ နံပါတ်စဉ် တစ်ဆက်တည်းမဟုတ်။ ဟိုကတစ်ရွက် သည်ကတစ်ရွက် ဖြတ်ထားသော ထိလက်မှတ်များ။ စုစုပေါင်းအရွက်နှစ်ဆယ်တိတိ ရှိသည်။ အမှောင်ထဲက မီးရောင်လွဲလွဲကလေး။

‘ကိုအောင်မင်း ထိတိုက်မလား၊ ကျွန်တော့်ဆီမှာ ပေါက်စဉ် ရှိတယ်’ အိမ်ရှင် ကိုဘထွန်းက မေးသည်။ ထို့နောက် ဦးအောင်မင်း အဖြေမစောင့်တော့ဘဲ အိမ်ခန်းထဲ ဝင်သွားပြီး ထိပေါက်စဉ် စာရွက်ကြီးကို ယူလာခဲ့သည်။

‘ဦးအောင်မင်း ခင်ဗျားလက်မှတ်တွေ မတိုက်ရသေးတာ သေချာလားဗျ’

ဦးအောင်မင်း ထိပေါက်စဉ်ကို လှမ်းယူလိုက်သည့်အခိုက်ကျော်တင့် မေးလိုက်သည်။

ဦးအောင်မင်း ကျော်တင့်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ အားလုံးက ထွန်းကြည့်သည်။ ဦးအောင်မင်း ဒေါသ ထောင်းခနဲ ထွက်သွားသည်။ အီတောင်က ဘာသဘောလဲ၊ ဘာဝင်ရှုပ်ပြန်တာလဲ။ သို့သော် ဦးအောင်မင်း ပြန်ချပ်တည်းသည်။ သူက ဖဲဝိုင်းမှာ ရန်ဖြစ်လေ့ ရှိသူမဟုတ်။

‘စိတ်တော့ မရှိနဲ့ဗျာ’ ကျော်တင့်က ဆိုသည်။ ‘ကျွန်တော်

အမြတ်ပေးမယ်၊ ခင်ဗျားထိလက်မှတ်တွေ ပြန်ရောင်းပါလား၊ တကယ် ပါ ကျွန်တော် ဒီနေ့ ကံသိပ်တက်နေတယ်၊ ထိပေါက်ချင် ပေါက် သွားနိုင်တယ်၊ ဒီအပတ် တစ်စောင်မှ မထိုးလိုက်မိလို့ဗျ၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျား ဒီနေ့ ကံသိပ်မလိုက်ဘူး၊ ပေါက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြန်ရောင်း လိုက်ရင် အကျိုးရှိမယ်၊ အခု ဘယ်နှစ်စောင်ရှိလဲ၊ ကျွန်တော် တစ် စောင် ငါးကျပ်ပေးမယ်’

တစ်စောင် ငါးကျပ်။ အစောင်နှစ်ဆယ် ငွေတစ်ရာ။ စော စောက ကစားလက်စလူဆိုတော့ ငွေတစ်ရာဆိုလျှင် ဝိုင်းထဲ နောက် တစ်ကြိမ် ပြန်ဝင်နိုင်မည်။

ဒါသည် မျှော်လင့်ချက်။ ထိုက သေချာသည် မဟုတ်။ သို့ သော် ကိုယ်ထိုးထားသော ထိလက်မှတ်ကို ပြန်ရောင်းဖို့ဆိုသည်မှာ အဓိပ္ပာယ်ရှိသောအရာမဟုတ်။ ဦးအောင်မင်း တစ်သက်လုံးက စဉ်းစား ပူးသော အရာမျိုးမဟုတ်။ မတော်တဆ သူလက်ထဲပေါက်သွားလျှင် ဘယ်လိုလုပ်မည်လဲ။ ခွေးလုံးလုံးဖြစ်သွားမည်။ မိမိစူးလိမ့်မည်။ ပြီး သည်ကောင် ငွေလေးတစ်ပဲနှစ်ပြားနှင့် လူဝါးဝနေသည်ကို လုံးဝ မခံချင်။ မပေါက်ကာမှ နေရော။ မရောင်းနိုင်။

“ကျော်တင့်၊ မင်း ဘာသာ မင်း အေးအေးဆေးဆေး ကစားနေကွာ”

ဦးအောင်မင်းက မကျေနပ်သဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“အေး၊ ဟုတ်သားပဲကွ၊ မင်း ဘယ်နှယ် သူထိလက်မှတ်သွား ဝယ်လို့ ဘယ်ရောင်းမလဲကွ”

တစ်ယောက်က ဝင်ပျောင်းပျာသည်။

“တကယ်ပြောတာပါဗျ၊ ကျွန်တော် အာရုံရနေတယ်၊ ပေါက် လိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ ဦးအောင်မင်း တကယ်စိတ်မရှိပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် ထိသိပ်ထိုးချင်လာလို့ပါ၊ တစ်စောင် တစ်ဆယ်ပေးမယ်ဗျာ၊ အကုန် လုံး မရောင်းနိုင်လဲ တစ်ဝက်ခွဲရောင်းစမ်းပါ”

ဦးအောင်မင်း တွေနေသည်။ မလုပ်မယုက် ငြိမ်သက်နေသည်။ ရင်ထဲမှာ ကျိတ်ပြီး ဒေါသအိုး ပေါက်ကွဲနေသည်လား။ ကျော်တင့် ကို တစ်ခုခု ထလုပ်လိုက်လေမည်လား။ ဘေးကလူတွေ စိုးရိမ် မကင်းစွာ ကြည့်နေသည်။ ကျော်တင့်က အရိပ်သုံးပါးနားမလည်။

“ရောင်းမလား ဦးအောင်မင်း၊ တစ်စောင် တစ်ဆယ်”

“ရောင်းမယ်”

ဦးအောင်မင်း စကားကြောင့် အားလုံး အံ့သြသွားကြသည်။

“ဆယ်စောင် ရောင်းမယ်၊ တစ်စောင် တစ်ဆယ်၊ ဆယ်စောင် တစ်ရာ၊ ဒါပေမယ့် မင်း ငါ့ရှေ့မှာ ထိမတိုက်ရဘူး၊ တကယ်လို့ ငါ ရောင်းတဲ့လက်မှတ်က ပေါက်ခဲ့ရင်လဲ မင်းဘာသာမင်း တခြားလုပ် ချင်တာလုပ်၊ ငါ့ရှေ့မှာ လာမလုပ်နဲ့၊ ငါ့ကိုလဲ ဘာမှ လာမပြော နဲ့၊ အဲဒါဆို ရောင်းမယ်”

“ဖြစ်တယ်ဗျာ၊ ဝယ်မယ်၊ ရော့ ငွေတစ်ရာ ထိလက်မှတ် ကျွန်တော့် ပေး”

ထိလက်မှတ်ရောင်းရငွေ တစ်ရာကျန်သွားပြီးသည့်နောက် ဦးအောင်မင်း ရမ်အရက် ဖန်ခွက်တစ်ဝက်ခန့်ကို ရေအနည်းငယ်မျှ ရောကာ တစ်ကျိုက်တည်း မော့ချလိုက်ပြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာခဲ့သည်။ ဝိုင်းမှာ ကျန်ရစ်သူတစ်ယောက် နှစ်ယောက်က သူ့ကို ကရုဏာသက်ဟန်ဖြင့် လိုက်ကြည့်ကြသည်။

“ဘဦး၊ ငါ့ဖဲ မင်း ခဏကြည့်ထားလိုက်စမ်းကွာ၊ ငါ ဒီထိ ဆယ်စောင် တိုက်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်၊ အာရုံသိပ်ရနေတယ်၊ ပေါက်ရင် တစ်ဝိုင်းလုံးကို ဝီစကီအဝတိုက်မယ်”

ကျော်တင့်စကားသံကို ဦးအောင်မင်း အောက်ဆုံး လှေကားထစ်က လှမ်း၍ ကြားလိုက်သည်။ ဆက်လှမ်းမည့် ခြေလှမ်း တုံ့ခနဲ ရပ်သွားပြီး ဦးအောင်မင်း လှေကားရင်းမှနေ၍ အသာနားစွင့်နေမိသည်။ ဘာသံမှ မကြားရ။ လှေကားသုံးလေးထစ်အသာပြန်တက်ကာ နားထောင်သည်။

“ခဏလေး၊ ခဏလေး၊ ကိုယ့် သိပ်အာရုံရတယ်ကွာ၊ ဆူကြီး ဝဲဝဲ တိုက်မယ်၊ တစ်သောင်းဆုထိ မပါရင် ဆက်မတိုက်ဘူး၊ တစ်ဆယ်တန် ထိလက်မှတ် ဆယ်ပြားနဲ့ ချရောင်းပစ်မယ်”

ဦးအောင်မင်း နားကြားပြင်းကတ်လာသဖြင့် အသာပြန်ဆင်းလာသည်။ အနည်းငယ် ယိုင်သွားပြီး လှေကားထစ်မှာ ခြေချော်လဲတော့မလို ဖြစ်သွားသည်။ လက်တန်းကို ကိုင်ကာ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆင်းလာသည်။ သူ မူးသွားပြီ။ နောက်ဆုံးခွက်က အရှိန်နှင့် ထိုးတက်လာသည်။ သူ စဉ်းစားမိသည်။ အိမ်ရှေ့ ခြံစည်းရိုးစပ်ရောက်

လာသည်။ သူ့ခေါင်းထဲမှာ စိတ်ဓာတ်ကျခြင်း၊ မိမိကိုယ်ကို စိတ်ကုန်ခြင်း၊ တစ်လောကလုံးကို စိတ်နာခြင်း၊ ကျော်တင့်နှင့်တကွ တစ်ဝိုင်းလုံးက လူများကို ဒေါသထွက်ခြင်း၊ အရက်မူးယစ်ခြင်းတို့ဖြင့် နောက်ကျိရုပ်ထွေး၍ နေသည်။

ရုတ်တရက် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသည်။ အကယ်၍ ထိပေါက်ခဲ့လျှင် ဟိုခွေးမသားသည် တအားထအော်မှာပဲ။ မှောင်ရိပ်က ခဏစောင့်နားထောင်တာကောင်းမည်။ ဦးအောင်မင်း အိမ်ခြံအစပ်က လမ်းဘေးအုတ်ခုံကလေးမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး အိမ်ဆီသို့ တစ်ချက်တစ်ချက် လှမ်းကြည့်နေသည်။ ပေါက်မည်တော့ မထင်။ နောက်တစ်ကြိမ် ဖဲဝိုင်းပြန်မထိုင်မီ မိမိအတွက် ချန်လိုက်သည့် ထိဆယ်စောင်ကို တိုက်ကြည့်ခဲ့တုန်းကတော့ တစ်စောင်ပဲ သုံးလုံးတူတာပါသည်။ သို့သော် သေချာအောင် စောင့်တော့ ကြည့်ဦးမှ။

အိမ်ဆီက ဘာသံမှ မကြားရ။

မပေါက်ဘူးထင်သည်။ မပေါက်လျှင်လည်း ဆဲသံဆိုသံ ကြားရလိမ့်မည်။ ထိဆယ်စောင် တစ်ရာပေးဝယ်လိုက်ရသည့် ကိစ္စကို ဓကျေမနပ်နှင့် လူတကာလျှောက်ပြောချင်ပြောနေဦးမည်။ သူ့ထိုက်နှင့် သူ့ကပ်ပဲ။ သူ့ဘာသာသူ ရောဂါတက်ပြီး ဝယ်သည့်ကိစ္စပဲ။ ပြီးသူ့ပိုက်ဆံ မိမိလည်း သုံးလိုက်ရသည် မဟုတ်။

“ပေါက်ပြီဟေ့၊ တကယ်ပေါက်တယ်ဟ”

ကျော်တင့် အော်သံကြီး တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ ကြားလိုက်ရသည်။

“ငါးသောင်းကွ၊ ငါးသောင်း၊ တစ်ဆယ်တန် ထိလက်မှတ်က ထပေါက်တာ၊ ဟား ဟား၊ တကယ်ပေါက်တယ်ကွ၊ ဟား ဟား ဟား”

“ဟေ့ တကယ်ပြောတာလားကွ”

“ဟာ... ဒီကောင် တကယ်ပေါက်တာလား၊ ဦးအောင်မင်း ကြီးတော့ ဒုက္ခပဲ”

“ဝိစကီ ဝိစကီ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောသံဆိုသံ အော်ဟစ်သံတွေ ဆူညံသွားသည်။

“တကယ့်ကို ပေါက်နေတာ၊ သေသေချာချာ ပေါက်နေတာ၊ ဟောဒီမှာ ကြည့်ကြ၊ ကကြီး ငါးနှစ်ခြောက်ကိုး၊ ကကြီး ငါးနှစ်ခြောက်ကိုး၊ ဟား ဟား ဟား၊ ဒါကြောင့် ဒီနေ့ အာရုံ သိပ်ရနေတယ်လို့ ပြောတာ၊ ဖိုးကံကောင်းမျှ၊ ဖိုးကံကောင်း၊ ဦးအောင်မင်း ကြီး သိရင်တော့ ရူးများ ရူးသွားမလား မသိဘူး၊ ဟား ဟား ဟား”

ဦးအောင်မင်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ၊ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်နေသည်။ ခေါင်းထဲမှာ ပြောင်သလင်းခါသလို ဖြစ်နေသည်။ ငိုချင်သလို၊ ပျို့အန်ချင်သလို၊ ဟစ်အော်ပစ်လိုက်ချင်သလို ဖြစ်လာသည်။ ခန္ဓာကိုယ် အရိုးအသားများက ထိန်းသိမ်းမရချင်သလို တလှုပ်လှုပ် တရွရွနှင့် နေမထီ ထိုင်မသာကြီး ဖြစ်နေသည်။ ဦးအောင်မင်း အံကြိတ် လက်သီးဆုပ်ကာ ကြွက်သားတွေ တအားတောင့်တင်းပြီး ရေစိုနေသော ခွေးတစ်ကောင်လို တစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်ခါပစ်လိုက်

သည်။ အနည်းငယ် တည်ငြိမ်မှု ရသွားပြီးနောက် ခေါင်းထဲသို့ တစ်စုံတစ်ရာ တိုးဝင်လာသည်။

ဒေါသ။ ဒေါသအကြီးအကျယ် ထွက်လာသည်။ ခွေး... ခွေး၊ အလကားအကောင်၊ ဘာမှ တန်ဖိုးမရှိတဲ့ အကောင်၊ လုံးဝ အသုံးမကျတဲ့ အကောင်။ ခွေးတိရစ္ဆာန်ထက် အသုံးမကျတဲ့ အကောင်။ ဦးအောင်မင်း အနီးရှိ ခြံစည်းရိုးတိုင်ကို နဖူးနှင့် ဒိုင်းခနဲ ဆောင့်ပစ်လိုက်သည်။ မနာ။ ထုံနေသည်။ နဖူးကို လက်နှင့် စမ်းကြည့်သည်။ မကွဲ။ သွေးမထွက်။

အရူးပဲ။ အလကားအကောင်ပဲ။ သေသွား၊ ခွေးသေ သေသွားတာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ဦးအောင်မင်း ဒေါသနှင့် ထလာသည်။ ခြေထောက်က မြေကြီးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆောင့်နင်းလာသည်။ ကျောက်ခဲတစ်လုံး ခလုတ်တိုက်မိသည်။ မှောင်ရိပ်တွင် မသဲမကွဲမြင်ရသော ကျောက်ခဲကို ခြေနှင့် တစ်ချက် ထပ်ကန်ပစ်လိုက်သည်။

ဘာ လုပ်ရမည်လဲ။ လောလောဆယ် ခြေထောက်က အိမ်ဆီသို့ ခေါ်သည်။ အိမ်ပြန်လမ်း။ အိမ်စုတ်။ အိမ်က မပြင်နိုင် မဟာထေးနိုင်သဖြင့် စုတ်ပြတ် ပျက်ပြိုနေပြီ။ အိမ်စုတ်ထဲမှာ စုတ်ပြတ် နေသောမိန်းမ။ ဆွေမျိုးအသိုက်အဝန်းထဲမှာ အစုတ်ပြတ်ဆုံးမိန်းမ။ အမွှေးတောဆုံး မိန်းမ။ ယောက်ျားနှိပ်စက်သမျှ တစ်သက်လုံး အမွှေးတောခံနေပြီး ငြူစုစောင်းမြောင်းဖော်၊ ဆူပူမာန်မဲဖော်မရသည့် မိန်းမ၊ နားပေါက်ဟောင်းလောင်း၊ စုတ်ပြတ်မွှေးတောသော အဝတ်အစားနှင့် လှေကားရင်းမှာ ငုတ်တုတ်ကြီး ထိုင်နေတတ်သည့် မိန်းမ၊ မိမိ၏

၅၆

မေမြင့်

ရှုံးနိမ့်မှုကို ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ကျက်သရေတုံးစွာ သက်သေထူနေသည့် မိန်းမ။ ထို့။

ရုတ်တရက် လမ်းပေါ်အိပ်၊ လမ်းပေါ် စားနေသည့် ခွေးတစ်ကောင်က ယောင်တီးယောင်နနှင့် ထဟောင်းသည်။ သည့်နောက်တွင် ခွေးလေးခွေးလွင့်လေးငါးကောင်က စူးစူးဝါးဝါး ထိုးဟောင်းကာ သူ့နောက် ပြေးလိုက်လာသည်။ ဦးအောင်မင်း ယောင်မှားပြီး ပြေးမလိုလုပ်သည်။ နောက်တော့မှ သည်အတိုင်း ဟန်မပျက် ခြေလှမ်းမပျက် ဆက်သွားသည်။ လာကြ။ ကိုက်ကြ။ သေအောင် ကိုက်ကြ။ ခွေးဝဲစားတွေ သေအောင် ကိုက်ကြဟ။ မင်းတို့လို ဝဲစားကြီးအကောင်ကြီးပဲကွ။

ခွေးအုပ်က သူ့အနားထိ ရောက်လာပြီး တောင်လိုလို မြောက်လိုလိုနှင့် တစ်ကောင်ပြီး တစ်ကောင် ရပ်ကျန်ရစ်သည်။

ငါ့ကို ခွေးတောင်မကိုက်ဘူးဟ။ ငါ ဘာကောင်ကြီးလဲ။ ဦးအောင်မင်း စိတ်ထဲ တဖျစ်တောက်တောက် တောင်စဉ်ရေမရတွေ ရေရွက်ကာ အိမ်သို့ ရောက်လာသည်။ အိမ်ရှေ့ခြံတံခါးက ပိတ်မထား။ ပိတ်လျှင်လည်း အကြောင်းမထူး။ တံခါးက လုံလုံလဲလဲ ခိုင်ခိုင်မာမာ မဟုတ်။ မိမိက အိမ်အလုပ် ဘာမှ မလုပ်ဘဲ ဖဲနိုင်နိုး၊ ထိပေါက်နိုးနှင့် သူဌေးရှူးရှူး၍ နေသည့်အကောင်ဆိုတော့ အိမ်က မုဆိုးမ အိမ်ပျက်လိုဖြစ်နေသည်မှာ မဆန်း။ သည်မိန်းမ မုဆိုးမအစစ် ဖြစ်သွားလျှင်လည်း ဘာမှထပ်၍ ထူးဆန်းမည်မဟုတ်။ သေသွားတာကောင်းသည်။ မသေသရွေ့တော့ အရှုံးသံသရာရှည်နေဦးမည်။ တစ်သက်

ကျောက်ပန်းခက်

အရှုံးသမား

၅၇

လုံး ရှုံးခဲ့သည်က နည်းရောသလား။ သိန်းပေါင်းများစွာ ရှိလိမ့်မည်။ အစကတည်းက သည်လောင်းကစားအလုပ်ကို မလုပ်မိခဲ့လျှင် သည်ငွေတွေနှင့် သူဌေးလုပ်နိုင်လောက်သည်။ သို့သော် ရိုးရိုးသားသားဆိုလျှင်လည်း ထိုမျှလောက်အထိ ရှာဖွေစုဆောင်းမိပါမလား။ လောင်းကစားဖို့၊ ဖဲဝိုင်းမှာ ရှုံးပစ်ဖို့အတွက်မို့သာ မရှက်မကြောက် အသည်းအသန် ရှာခဲ့ဖွေခဲ့ပြီး ဖဲဝိုင်းသို့ပို့၍ ကုန်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်လော။ ယခုမှတော့ ဘဝကို အစက ပြန်စချင်လည်း မရနိုင်ပြီ။ သည် အရှုံးဇာတ် မြန်မြန်သိမ်းသွားခြင်းသာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်တော့မည်။

အိမ်တံခါးက စေ့ရုံစေ့ထားသည်။ အိမ်မှာ အဖိုးတန်ပစ္စည်းဘာမှ မရှိတော့သလား။ အိမ်မှာ ထားခဲ့သည့် မိန်းမကော တံခါးပိတ်ထားရလောက်အောင် အသုံးမဝင်တော့သလား။ စေ့ထားသော တံခါးကို ဆွဲကာ ဟင်းလင်းသာ ဖွင့်ထားလိုက်တော့သည်။

လျှစ်စစ်မီးနီကြင်ကြင်အောက်မှာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေသော မိန်းမကို တွေ့ရသည်။ သည်မိန်းမ ညည အိပ်မပျော် အိပ်မပျော်နှင့် ယခုတော့ မိမိ ပြန်လာသည်တိုပင် မသိ။ ဟောက်၍ပင် နေလိုက်သေးသည်။ ဂရူးဂရဲနှင့် ဟောက်သံက လူဟောက်သံနှင့် မတူအောင် ဆူညံနေသည်။ လက်စသတ်တော့ သည်မိန်းမ ရိုးရိုးအိပ်ခြင်းမဟုတ်။ အိပ်ဆေးတန်ခိုးနှင့် အိပ်မောကျနေခြင်းပဲ။

အိပ်ဆေး၊ အိပ်ဆေး။

“ကျုပ်တော့ ဒီဘဝမှာ မျှော်လင့်ချက် ကုန်ပြီလို့ စိတ်တုတ်တုတ်ချထားလိုက်ပြီ ဘာကိုမှ တွေးမပူနေတော့” ဆိုခဲ့သည့် မိန်းမလည်း

ကျောက်ပန်းခက်

ညဘက် အိပ်မပျော်တာ နှလုံးတုန် ရင်ခုန်တာတွေ ဖြစ်တတ်၍ ဆေးရုံသွား၊ ဆေးခန်းသွား သွားခဲ့ရသည်။

ဆရာဝန်ပေးသော စိတ်ငြိမ်ဆေးတွေ၊ အိပ်ဆေးတွေ။ တစ်မျိုး နှစ်မျိုး သုံးလေးမျိုး၊ ဟိုဆေးမကောင်း သည်ဆေးပြောင်းနှင့်ကတ်ပြား လေးတွေရော စက္ကူထုပ်နှင့်ရော ပုလင်းနှင့်ပါ မျိုးစုံအောင် ရှိသည်။

အိပ်ဆေး။ နည်းနည်းသောက်လျှင် အိပ်ဆေး။ များများ သောက်လျှင် သေဆေး။ အိပ်ဆေးသောက် သေခြင်းသည် သေခြင်း တကာထဲတွင် အသက်သာဆုံး အလွယ်ကူဆုံး၊ အကောင်းဆုံး ဖြစ် မည်။ ရှိသမျှ အိပ်ဆေးတွေ အားလုံး သောက်ပြီး တစ်ထောင့်မှာ ခွေအိပ်နေလိုက်လျှင် ပြီးပြီ။ ဟိုမိန်းမလည်း အိပ်ဆေးသောက်ထား သဖြင့် တော်တော်နှင့် နိုးမည်မဟုတ်။ နိုးလာလျှင်လည်း သေမှာ ကောင် တစ်ညလုံး မဲရိုက်ပြီး မိုးလင်းမှ ကုလားသေ ကုလားမော အိပ်နေသည်ဟုပင် ထင်လိမ့်မည်။

မီးရောင်မှိန်မှိန်မှာ ဆေးလုံးသေးသေးတွေ လိုက်ရှာသည်။ အလုံးသေးပေမယ့် တန်ခိုးမသေးသည့် ဆေးလုံးလေးတွေ။ စုစုပေါင်း တစ်ဆယ့်ခြောက်လုံးတိတိ ရသည်။ ဆေးတွေအားလုံး ပါးစပ်ထဲ အဆုပ်လိုက် ပစ်ထည့်လိုက်ပြီး ရေတစ်ခွက်နှင့်မျှောချသည်။ ထို့နောက် အခန်းထောင့်တစ်နေရာ၌ ခေါင်းအုံးတစ်လုံးနှင့် လှဲချလိုက်သည်။

မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်း ဦးအောင်မင်း အသေကောင်တစ် ကောင်လို အိပ်ပျော်သွားသည်။

*

ကျောက်ပန်းခက်

မသေ။ ဦးအောင်မင်း မသေ။ အသက်ရှင်နေဆဲ ရှိသည်။

သို့သော် ... အာရုံများ စုစည်း၍မရ။ မျက်ခွံက အလွန်အမင်း လေးလံနေသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် အလင်းရောင်ပျံ့ မြင်နေရ သည်။ နားထဲမှာ အသံတွေ ကြားလိုက် ပျောက်သွားလိုက်၊ မေ့ခနဲ ဖြစ်သွားလိုက် ရှည်လျားသောကာလကို ဖြတ်ကျော်နေရသည်။

နားထဲက အသံတွေ ကြားသည်။ မသဲကွဲ။ အလင်းရောင် ပျံ့ပျံ့မြင်ရသည်။ မပိသ။ အာရုံကို ကြိုးစားစူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ဘာတွေလဲ။ ဘာဖြစ်နေသလဲ။ ရုတ်တရက် ခေါင်းထဲတွင် ထင်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဘာအတွက် စိတ်ထင်သလဲ။ ငါ့ဘာအတွက် စိတ် ထင်နေသလဲ။ ဘာအတွက်...

ချက်ချင်းပင် တုန်လှုပ်သွားပြီး အာရုံများ ပျက်စီးနိုးကြား လာသည်။ သေတာ၊ သေတာ သေဖို့ကိစ္စ။

မျက်လုံး ပွင့်လာသည်။ အနီးတွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသော မိန်းမ။ မှိန်သွားသည်။ ပျောက်သွားသည်။ ပြန်၍ ပေါ်လာသည်။ မိန်းမ ... မိန်းမ။

“သတိရပလား” မိန်းမက မေးသည်။ စိုးရိမ်တကြီး ထိုင်ကြည့် နေသည့်မိန်းမ။ ရုတ်တရက် ခေါင်းထဲမှာ လင်းသွားသည်။ ရှင်း သွားသည်။ ဆေးရုံမှာ ဆေးရုံမှာ၊ ငါမသေသေး။ ယခုထက်ထိ ငါ မသေသေး။ သေ၍မရသေး။ ငါ့ကိုငါသတ်တာပင်၊ မသေနိုင်သေး။ ဘယ်နေရာမှ မအောင်မြင်သည့်အကောင်၊ နေရာတကာမှာ ရှုံးဖို့မဲ့ သည့်အကောင်၊ သည်မျက်နှာကြီးကို လူတကာဆက်၍ ပြနေလှည်းမည်။

ကျောက်ပန်းခက်

၆၀

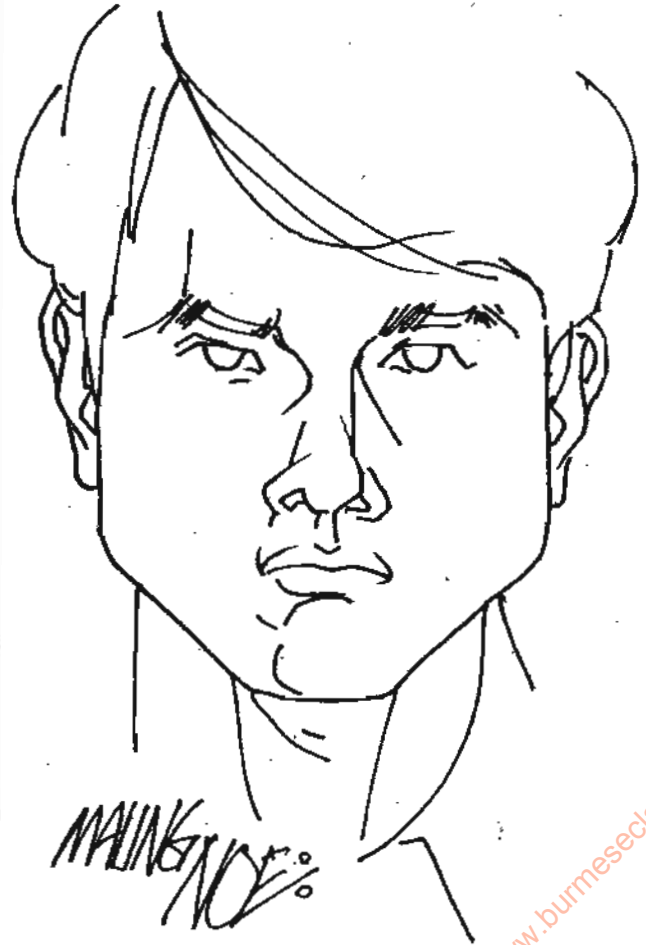
မေမြင့်

ဘယ်ခါ ဆုံးမည်မှန်း မသိသည့် အရှုံးဇာတ်ကြီးကို ဆက်၍ ကနေ
ရချေဦးတော့မည်။

ဦးအောင်မင်း ရင်ထဲက လှိုက်မောကာ ဝမ်းပန်းတနည်းကြီး
ဖြစ်လာသည်။ နှုတ်က အသံမထွက်ဘဲ အမေ့ကို မချီတင်ကဲ တမ်း
တမိသည်။ ထို့နောက်တွင်ကား လူမှန်းသိသည့်အချိန်က စ၍ မကျ
ခဲ့တော့သည့် မျက်ရည်တွေသည် တမံတာရိုးချိုးချလိုက်သလို ဒလ
ဟော စီးသွန် ကျဆင်း၍ လာလေသည်။

မေမြင့်

ရင်ခုန်ပွင့်မဂ္ဂဇင်း၊ ဇူလိုင် ၁၉၈၈။

ကျောက်ပန်ဆက်

သားချစ်သောဖေဖေနှင့် ဖေဖေချစ်သောသား

ညဉ့်နက်လာသည်နှင့်အမျှ ဆောင်း၏ အေးစိမ့်မှုက ပိုမို သိပ်သည်းလာသည်။ ညလေအေး သယ်ဆောင်လာသော ဂစ်တာသံ သဲ့သဲ့ကို ကြားရ၏။ ဒီအချိန်ထိ ဘယ်သူ့ငယ်လေးတွေ တီးခတ်သီ ဆိုနေကြပါလိမ့်။ စောင်ကို ခေါင်းလုံအောင်ခြုံရင်း ဦးကျော်စွာ တွေး မိသည်။ မိဘများသည် အိမ်ပြန်မလာကြသေးသော ရင်သွေးတွေ အတွက် အိပ်ပျော်နိုင်ကြဦးမည်မဟုတ်။ ညက တိတ်ဆိတ်လာလေလေ၊ စိုးရိမ်ပူပန်မှုက ညံ့စို့လာလေလေ ဖြစ်မည်။ ဦးကျော်စွာ ကိုယ်ချင်းစာ မိပါသည်။ သူသည်လည်း သားတော်မောင်ရှိစဉ်က ဒီလိုပဲ ဖြစ်ခဲ့ဖူး သည်။ ညဲစဉ် ဂစ်တာတစ်လက်ဆွဲပြီး ထွက်ထွက်သွားတတ်သော သားကို ဖယောင်းတိုင်မီးလေးထွန်းပြီး အမြဲစောင့်ခဲ့ရသည်။ သား၏ အမေက ဖေကြီး အိပ်တော့လေ၊ မနက်လည်း စောစော ထရဦးမယ်၊ မေကြီးပဲ ဆက်စောင့်လိုက်မယ်... ပြောသော်လည်း ခေါင်းမညိတ်

ခေါင်းမခါ နေရင်း ဆက်စောင့်မြို့။ ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီက လမ်းလျှောက်ရင်း တီးခတ်လာသော သား၏ ဂစ်တာသံတိုးဖွဖွကို ကြားမှ နေီးသည်ကို ဆက်စောင့်ခိုင်းပြီး သူအိပ်ရာဝင်မြဲ ဖြစ်သည်။

ခုတော့ သားကို စောင့်ပြီးမှ အိပ်ရာဝင်စရာမလိုတော့ပါ။ သားသည် သူ၏ ယုံကြည်ရာကို ထုဆစ်ရန်အတွက် အထင်ကရမြို့တော်ကြီးဆီသို့ ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်မှာ ပဉ္စမမြောက်ဆောင်းပင်တိုင်ခဲ့ပေပြီ။ ဒီအချိန်ဆို သားအိပ်ပျော်နေပြီလား။ ဒါမှမဟုတ် အသားမာတက် နေသော လက်ချောင်းလေးတွေကို ဂစ်တာကြိုးပေါ်မှာ တိုက်ကစားရင်း သံစဉ်ရှာနေလေမလား။ ဒါမှမဟုတ် ဘုရားမကြိုက်သော အဆိပ်ရည်တွေကို အပေါင်းအသင်းတွေနှင့် ဝိုင်းဖွဲ့သောက်စားနေကြလေမလား။ သား၏အိမ်အပြန်ကို ထိုင်စောင့်စရာ မလိုတော့သော်လည်း အဝေးရောက်သားအတွက် ဦးကျော်စွာ အိပ်မပျော်နိုင်သေးပါ။ ဆောင်း၏အအေးဒဏ်က ပြင်ပခန္ဓာကိုယ်ကို ယှက်သိုင်းဖိစီးနေသော်လည်း သူ့အတွေးပူများကိုတော့ အေးချမ်းအောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်ရှာ။

သက်မကို အသာချရင်း သူ့ကျောနှင့် နေီးသည်၏ ကျောကို ထိကပ်ပြီး အနွေးဓာတ်ကို ရယူလိုက်သည်။ စောစောက ကြာနေရသည့် လူငယ်တို့၏ သီချင်းသံများ တဖြည်းဖြည်းဝေးကွာပျောက်လွင့်သွားပြီး ခဏအကြာ၌ သူအိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

ငါးနှစ်တာ ကာလအတွင်း သားဆီမှ စာ(၄)စောင်မျှသာ ရဖူးသည်။ စံတူထွမြောက်စာတွင် ဓာတ်ပုံတစ်ပုံပါလာ၏။ တီးဝိုင်းပစ္စည်းတွေကြားမှာ လူ(၆)ယောက် အနေအထားအမျိုးမျိုးဖြင့် နေကြဟန်ကို ရိုက်ထားသော ပုံလေးဖြစ်သည်။ သူ့မှာ မျက်မှန်တပ်လျက်သား ကြည့်တာတောင် သား၏ရုပ်သွင်ကို ဖမ်းမရ ဖြစ်နေသည်။ နေီးသည်လက်ထောက်ပြမှ ဆံရှည်ရှည်၊ မျက်တွင်းချိုင့်ချိုင့်နှင့် သားကို ဝမ်းနည်းစွာ တွေ့ရသည်။ ငယ်စဉ်တုန်းကလို ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုးရုပ်သွင်ကို သူအောက်မေ့မိပါ၏။ သူသည် အိုးဖုတ်သမားကောင်းတစ်ယောက်မဟုတ်ခဲ့ပါတကား။ သားသည် သူဖြစ်စေချင်သော ရည်မှန်းချက်ကြီးကြီးမားမားများဆီသို့ နည်းနည်းလေးသော်မျှ ခြေဦးမလှည့်ခဲ့ပါ။ အိုးကောင်းရဖို့ အိုးကို နာနာမရိုက်မိခဲ့သော၊ လိုရာပုံမသွင်းတတ်ခဲ့သော သူ့အပြစ်တို့သည် သားအတွက် ဒုက္ခလမ်းဆီဦးတည်စေခဲ့လေသလား။ ဒီလိုမျိုးတော့လည်း မဟုတ်နိုင်ပြန်ပါ။

ဘဝခါးခါးကို

သီချင်းများစွာစပ်ပြီး

ချိုမြိန်တတ်ခဲ့ပါပြီ အမေ... တဲ့။

သား၏ စာတစ်စောင်မှာ ဒီလိုပါခဲ့သည်။ သားသည် လောကဓံအဆိုးအကောင်းထဲမှာ ကြောင်းကျိုးလျော်ညီစွာ နေတတ်နေပြီဟု သူ ယုံကြည်သည်။ မြို့ပြ၏ အပူငွေ့တွေကြားမှာ တရွေ့ရွေ့လျှောက်လှမ်းနေသောသား၏ ခြေလှမ်းတို့သည် တဖြည်းဖြည်းတော့ တည်ငြိမ်ခိုင်မာလာပေလိမ့်မည်။ ကိုယ်ထူမှ ကိုယ်ထနိုင်ခွင့်ရှိသော လောက

သည် သားအတွက် အကောင်းဆုံးသော သင်တန်းကျောင်းကြီး ဖြစ်သည်။ သူကတော့ ထူးချွန်သော သင်တန်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်စေဖို့ သားအတွက် အမြဲဆုတောင်းပေးနေဖြစ်ပါသည်။

*

သားသမီးအပေါ် ထားရှိသော မိခင်တို့၏ မေတ္တာသည် ပွင့်လင်းနွေးထွေးလှ၏။ ဖခင်တို့၏ မေတ္တာမှာမူ လျှို့ဝှက်သိပ်သည်းလွန်းလှ၏ဟု ဆိုကြသည်။ သူသည်လည်း ထိုဆိုစကားများအတိုင်းသာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူမေတ္တာသည် သားအတွက် အံ့ပုန်းမေတ္တာမျိုးသာ ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။ သို့ဝှက်ထားသောမေတ္တာတို့၏ အပေါ်တွင် အေးစက်တည်ငြိမ်သော သွင်ပြင်လက္ခဏာက ဖုံးလွှမ်းနေသောကြောင့် ဖေဖေသည် မေမေလောက် သူ့ကို မချမ်းဂရုမစိုက်ဟု သားစိတ်ထဲမှာ ထင်ကောင်းထင်နေနိုင်ပါသည်။

သား သူတို့ရင်ခွင်ရိပ်မှ ထွက်ခွာစဉ်က ကျောင်းပညာကို လိုလားသော ဦးကျော်စွာနှင့် ဝါသနာကို အလေးပေးလိုသော ထင်အောင်ကျော်စွာတို့၏ ပဋိပက္ခသည် မှန်တိုင်းငယ်တစ်ခုအသွင်ဆောင်သွားခဲ့၏။

“ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကောင်းကောင်းရပ်တည်နိုင်ရင် ရပ်တည်ပါ။ မကောင်းတာလုပ်မိတဲ့တစ်နေ့ ထင်အောင်ကျော်စွာဆိုတဲ့ မင်းနာမည်မှာ ကျော်စွာကို ထည့်စရာမလိုဘူး”

သူ၏သတ္တုသံစွက်သော စကားက သားမာနကို ထိခတ်သွားပုံရသည်။ စိမ်းရောင်လက်သော အကြည့်တစ်ချက်ဖြင့် သူ့ကို နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားတော့သည်။ ယုံကြည်ရာတွင် စူးနစ်တတ်သော ဆူးတစ်ချောင်းသည် သား၏စိတ်ထဲတွင် ငယ်စဉ်ကတည်းက ရှိနေခဲ့သည်။ ဂစ်တာကို တပက်တွယ်တွယ်ဖြစ်ကာ အရာရာမေ့နေတတ်သော သားကို သူ စိတ်ဆိုးခဲ့ဖူးသည်။

“ဂီတဟာ မင်းရဲ့ဘဝ၊ မင်းရဲ့အိပ်မက်ဟုတ်လား ထင်အောင်ကျော်စွာ၊ မင်းက ဒီဂီတနဲ့ပဲ ပြည့်စုံပြီးမြောက်နေတယ်ပေါ့၊ ဒါဆို ထမင်းမစားဘဲ နေကြည့်ပါလားကွာ၊ သိချင်းတွေနဲ့ပဲ မင်းဗိုက်ကို ဖြည့်လိုက်ပေါ့”

ပြင်းထန်သော စကားလုံးများက သားရင်ကို ထိုးဆောင့်သွားပုံရသည်။ သားသည် ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ထမင်းစားခန်းဆီသို့ ယောင်၍ပင် ရောက်မလာခဲ့ပါ။ သူမေမေ တိတ်တိတ်လေး ပို့ပေးသော ထမင်းဟင်းတို့သည်လည်း အရာမယွင်းခဲ့၊ သားသည် ထိုသို့သော မာနခဲလေးဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သား၏ မာနကို လွဲမှားခြင်းမဖြစ်စေလိုပါ။ မထားအပ်သော မာနစူးဖြင့် သူတစ်ပါးကိုလည်း မစူးစေချင်ပါ။ သားကိုယ်တိုင်လည်း အစူးမခံစေချင်ပါ။

သူ၏ ရင်တွင်းစေတနာတို့ကို သား နားလည်ဦးမည်မဟုတ်။ သူ၏ အေးစက်သော ဆိုဆုံးမမှုများအပေါ် စိတ်ပြေဦးမည်မဟုတ်။ မေမေရေ... နေကောင်းပါရဲ့လား အစချီသော သား၏ စာတိုင်းတွင် မေမေ ... မေမေ ဟူသော ခေါ်သံ၊ တိုင်တည်သံများ၏

အဆုံး၌ ဖေဖေကိုလည်း သတင်းမေးကြောင်း ပြောလိုက်ပါ ဆိုသည့် စာတစ်ကြောင်းလောက်သာ ပါတတ်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်ပါစေ ...

သားသည် သူ့လို ဖခင်နေရာကို ရောက်လာသောတစ်နေ့၌ အရာအားလုံးကို သဘောပေါက် နားလည်သွားပေလိမ့်မည်။ သူတစ်ပါး ပြောမှသိသော အသိထက် ကိုယ်တိုင် ထိတွေ့ခံစားရသော အသိက သားဘဝအတွက် ပိုပြီး အရသာရှိစေမှာ ဖြစ်သည်။ ထိုရောအခါ၌ သားသည် သူ့မေတ္တာကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ သိရှိနားလည်ပြီး သူသည်လည်း သားမေတ္တာကို အလုံးစုံ မြင်သိခွင့်ရလာပေလိမ့်မည်။

ထိုတစ်နေ့ကို သူ့အလွန်မွတ်သိပ်နေကြောင်း ချချိန်ခါမှာ သား မသိစေချင်သေးပါ။

သားမကျန်းမမာ ဖြစ်နေသည်ဟူသော သတင်းစကားကို တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နားဖြင့် ကြားသောအခါ သူတို့တွေ တော်တော်လေးပူပင်ကြောင့်ကြဖြစ်ကြရလေသည်။ ကျောတစ်ခင်းစာ အဆောင်အခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ အားငယ်စိုးထိတ်နေရှာမလား၊ သားချင်းတစ်ယောက်လို ဖေးမကူတွဲမည့်သူ ရှိပါ့မလား၊ အညစ်အကြေးကအစ မရွံ့မရှာ အနွံတာခံမည့်သူ ရှိပါ့မလားဟု တွေးပူကာ သားဆီ လိုက်ကြမည် ပြင်ဆင်တုန်းမှာပင် စာတစ်စောင်ရောက်လာသည်။ သားကိုယ်စား သားသူယေချင်း ဂစ်တာသမားလေးတစ်ဦးက ရေး

လိုက်သောစာဖြစ်သည်။ ထိုစာထဲမှာ -

ထင်အောင်ကျော်စွာ နေကောင်းသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဆေးရုံတစ်ပတ်ခန့် တက်လိုက်ရကြောင်း၊ ယခု ဆေးရုံမှ ဆင်းပြီး အားပြန်ပြည့်အောင် အနားယူနေကြောင်း၊ တီးဝိုင်းက သူငယ်ချင်းတွေက ညီရင်းအစ်ကိုပမာ စောင့်ရှောက်နေကြလို့ စိုးရိမ်ဖို့မလိုပါကြောင်း၊ ဂီတလောကမှာ ထင်အောင်ကျော်စွာ နာမည်ရစပြုလာပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ရှေ့လျှောက် သူ့သီချင်းလေးတွေ ပရိသတ်နှင့် ထိတွေ့ဖို့ရန် အများကြီး အလားအလာကောင်းကြောင်း -

စသည်ဖြင့် ပါရှိလေသည်။

ထိုစာရောက်ပြီး များမကြာမီ သားဆီမှ စာတစ်စောင်နှင့် ပစ္စည်းတစ်ခု ရောက်လာပါသည်။ ပစ္စည်းမှာ တိတ်ခွေလေးတစ်ခွေ ဖြစ်သည်။ အဆိုတော်လေးတစ်ဦး၏ သီချင်းခွေဖြစ်သည်။ ထိုသီချင်းခွေ၏ ကာဗာတွင် တေးရေး ထင်အောင်ကျော်စွာ ဟူသော အမည်ကို ထင်ရှားစွာ တွေ့ရ၏။

သူသည် သား၏စာနှင့် တိတ်ခွေလေးကို ပီတိဖြင့် ကိုင်ကြည့်နေရင်းမှ ရုတ်တရက် ဝမ်းနည်းသွားမိသည်။ သားကိုယ်တိုင် အားထုတ်ဖန်တီးထားသော သံစဉ်စာသားများကို ခံစားနားထောင်ဖို့ သူတို့မှာ ဘာမှ မပြည့်စုံပါ။

သား ဒီမြို့လေးကို စွန့်ခွာစဉ်က အသုံးစရိတ်ပေးလိုက်နိုင်အောင် တိတ်တိတ်လေး ကြိတ်ပြီး ရောင်းချလိုက်ရသော ပစ္စည်းတွေထဲမှာ အုန်းသီးကက်ဆက်လေးနှင့် ဘက်ထရီအိုးလေးလည်း

၇၀

ဆောင်းဖြူ

ပါသွားပါသည်။

ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် အဆင်ပြေအောင်တော့ သူကြံစည်ဖန်တီးရပေ
ဦးမည်။

*

သူတို့ဇနီးမောင်နှံသည် ဆောင်းမနက်ခင်း အတူလမ်းလျှောက်
ထွက်နေကျ အဖော်များနှင့် ဖဲခွာပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးထဲ သို့
ဝင်လိုက်ကြသည်။ ဇနီးသည်က ကောင်တာသို့ သွားပြီး သီချင်း
ခွေလေးကို ဖွင့်ခိုင်းနေစဉ်မှာပင် သူက သား၏စာကို ဖောက်လိုက်
သည်။ မနေ့ညနေက လက်ထဲရရှိချင်း ဖတ်မည် စိတ်ကူးလိုက်
သော်လည်း သား၏ သီချင်းလေးတွေကို နားထောင်ရင်း ဖတ်ကြရ
အောင် ဟူသော ဇနီးသည်၏ စိတ်ကူးကောင်းကို သူကလည်း
ကြည်ဖြူစွာပင် လက်ခံခဲ့သည်။ ဆိုင်ရှင်ကတော့ ထိုင်လေ့ထိုင်ထ
မရှိဘဲ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ခြင်း၊ ခေတ်ပေါ်သီချင်းကို အခွေယူ
လာပြီး ဖွင့်ခိုင်းခြင်းတို့ကြောင့် သူတို့ဇနီးမောင်နှံကို အထူးအဆန်း
ဖြစ်နေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် သား၏သီချင်းက အလင်းတစ်ခုလို ရင်ထဲသို့
ထိုးထွင်းဝင်ရောက်လာသည်။ စာရွက်ခေါက်လေးကို ဖြန့်ပြီး သား၏
ပန်းချီဆန်ဆန်လက်ရေးလေးကို စဖတ်ကြည့်သည့်အခိုက် သူ့မျက်လုံး
တို့ ပြာဝေသွားပါ၏။ ဟုတ်ပါ့မလားဟူသောအတွေးဖြင့် မယုံကြည်
သလို ထပ်မံဖတ်ကြည့်မိတော့ -

ကျောက်ပန်းခက်

သားချစ်သောဖေဖေနှင့် ဖေဖေချစ်သောသား

၇၁

ဖေဖေနဲ့ မေမေ ခင်ဗျား

ဖေဖေနဲ့ မေမေ ခင်ဗျား... တဲ့။

သား၏ ပြောင်းလဲမှုကို လွမ်းဆွတ်ညွတ်နူးဖွယ်တွေ့လိုက်ရ
လေသည်။ မိုင်တွေ မည်မျှဝေးကွာ ဝေးကွာ မေတ္တာ၏ စူးရှထိ
ရောက်မှုကို သူ ယုံကြည်သလို သားလည်း လက်ခံယုံကြည်သွားပြီ
ဖြစ်ကြောင်း ဦးကျော်စွာ သိရှိလိုက်ပါပြီ။

ဆောင်းဖြူ (ဒွါရာဝတီ)

သပြေတေးမဂ္ဂဇင်း၊ ဩဂုတ် ၂၀၀၂။

ကျောက်ပန်းခက်

ကျော

မနှစ်က ကိုကိုကြီးနှင့် ကိုကိုလေး ရောက်လာသောအချိန်မှာ ကိုကိုရောက်လာသည်။ ကိုကိုအား ငပလီလေဆိပ်တွင် ကျောသွားကြိုရသည်။ အချိန်မှာ အအေးလျော့စပြုသည့် နွေဦးပေါက်ရာသီဖြစ်သည်။ ငပလီတွင် သဲများ ထပျံအောင် လေပြင်းတိုက်နေ၏။ ဤရာသီတွင် ကောင်းကင်ပြာသည် အလင်းလက်အတောက်ပဆုံးဖြစ်သည်။ စူးရှတောက်ပြောင်သော နေရောင်အောက်တွင် ပင်လယ်ပြင်သည် တလက်လက် အရောင်ထနေ၏။

ကိုကိုကိုကျော့ မြင်လျှင် ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ လက်ပြရင်း အထုပ်အဝတ်များကို ပြေးကာကူဆွဲသည်။ ပြီးတော့ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဂျစ်ကားနောက်ခန်းထဲ မြှောက်ထည့်သည်။ ကိုကိုသည် ခါးကို လက်ထောက်ကာ မပြီးမရယ် ခပ်တည်တည်ရပ်လျက် ကျော့လုပ်သမျှ ကြည့်နေ၏။ ကိုကိုလက်မောင်းကို လက်သီးဖြင့် ခပ်နှာနာ ဖိထိုးရင်း ကျော့ ရယ်သည်။

ကျောက်ပန်းခက်

၇၆

သင်းစုစုညိမ်း

“သိပ်ပျော်နေတယ်ပေါ့”ဟု ကိုကိုက ဆိုသည်။

ကျော့သည် ယခင်ကထက် သွက်လက်ကာ မျက်နှာထားပို၍ ချိုလာသည်။ ကျော့မျက်နှာတွင် သူ့လုပ်ရပ်အတွက် နောင်တ တစ်စုံ တစ်ရာကို မတွေ့ရ။ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်မှုကိုသာ အားမာန်တစ်ခုလို တွေ့ရသည်။ ကိုကိုကတော့ ကျော့သည် ဘယ်လိုစိတ်မျိုးကြောင့် သူ ဝံ့စားဝံ့စား၊ ပြောင်းလဲသွားသော ဘဝတစ်ဆစ်ချိုးမှာ မည်မျှ ပျော်သည်ဆိုပါစေ၊ ဆုံးရှုံးမှုအတွက် နောင်တစိတ်ခံလေးတော့ ပေါ် မည်ထင်သည်။ ဟန်ဆောင်နေဦးတော့ သိပ်ချစ်တဲ့ အစ်ကိုကို မြင် လျှင် မျက်နှာထားနည်းနည်း ပျက်မည်ထင်သည်။

ကျော့မှာ သူရယူသော ဘဝအတွက် ရက်ရက်ရောရော အရင်းကြီးခဲ့သည်။ ဘယ်တော့မှ အမြတ်မပေါ်တဲ့အရင်း၊ လူငယ်တစ် ယောက်ရဲ့ ရှင်သန်ဖြစ်ထွန်းနေတဲ့ အိပ်မက်အားလုံးကို စွန့်သွားခဲ့ ရတာ ကျော့ဟာ ဘဝကို ကျော့ခိုင်းတာဟု ကိုကို ထင်သည်။ ကျော့ရှေ့မှာ ပကတိအဖြူရောင်သာ မြင်သည်။

သူ့ရင်ထဲက ဘဝကို တွယ်တာမြတ်နိုးမှုအတိုင်းအတာကို တော့ ကျော့သာလျှင် သိမည်။ ကိုကိုတို့ မခန့်မှန်းနိုင်။ လွယ်လွယ် ဆုံးဖြတ်တဲ့ ဘဝတစ်ခုမှာ အောင်မြင်ပျော်ရွှင်မှုဆိုတဲ့ လှိုင်းတွေ လှုပ်ခတ်နိုင်မည် မဟုတ်။ တည်ငြိမ်တဲ့ ရေပြင်လိုရှိမည်။ လှိုင်းထန် တဲ့ ပင်လယ်ပြင်လို အားမာန်ရှိတဲ့ ကြီးကျယ်နက်ရှိုင်းတဲ့ လှုပ်ရှား တဲ့ ဘဝဟာ ကျော့အတွက် အဓိပ္ပာယ်မရှိ ဖြစ်ခဲ့ပြီ ထင်သည်။

“ကဲ ... ကိုကို တကယ်၊ သွားရအောင်”

ကျောက်ပန်းခက်

ကျော့

၇၇

ကျော့က ဖုန်ရောင်ထနေသော ထိုင်ခုံများကို ဖုန်ခါရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ကားက စုတ်လှချည်လား၊ ဟိုတုန်းက ဒီကားမျိုး မင်းစီး ပူးလား၊ မင်းပုံစံကလည်း အရင်နဲ့ မတူဘူး ကြမ်းရှုရှု ပြစ်နေပြီ၊ မဟုတ်သေးပါဘူး။”

ကိုကိုသည် ခေါင်းကို မသိမသာ ယမ်းလိုက်ရင်း ခပ်တိုးတိုး ဆိုသည်။ ကျော့ ဘာပြောရမှန်း မသိဖြစ်ကာ ရယ်နေမိသည်။

“မင်းကို ဟိုမှာ ကားပေးမမောင်းဘူး”

“ခုမောင်းနေတာ ဒီမှာပဲ”

“ပြောလိုက်ရင် ဆင်ခြေချည်းပဲ”

“ဆင်ခြေတောင်းတဲ့ လူကိုမှ ကျော့ ဆင်ခြေပေးတာပါ။

ကျော့သာဆို ကျော့အောက်ငယ်ကလေးတွေကို ဘာမှမပြောဘူး၊ လွှတ်ထားမှာပဲ၊ ကိုယ်ပြောလို့ ဘာမှဖြစ်မလာဘူးဆိုတာ ကြိုသိ တယ်”

ကျော့ ကိုကိုအား အကဲခတ်ရာ ကျော့ကိုယ်ကျော့ ကာကွယ် နို့ စကားစပြုဆိုတာ ကိုကို သဘောပေါက်သည့်အနေနှင့် ပြုံးနေတာ တွေ့ရသည်။

“လောကထဲကို ကိုယ့်ပုံသေနည်းလေးတွေ ကိုယ်စီပိုက်ပြီး လာကြတာပဲ။ ကိုယ်လှည့်ပြောင်းပေးလို့ သူတို့ ဘဝပြောင်းသွားတာ မဟုတ်တာ”

“စကားတွေ သိပ်တတ်နေတယ်ပေါ့”

ကျောက်ပန်းခက်

ကျော့ ခပ်သဲ့သဲ့ ရယ်မောလိုက်ရင်း ကားကို မောင်းထွက်လိုက်သည်။ ဂျစ်ကားသည် စက်သံကြမ်းကြမ်း ဖြင့် ပြေးသွားသည်။ ကားမှာ အမိုးဖွင့်ထားရာ လေသည် ဒေါသတကြီးဖြစ်နေ၏။ ကျော့မှာ အသက်ရှူမြန်ကာ ရင်အနည်းငယ် ထိပ်၍ ကိုကိုစကားတွေအတွက် ကြိုတင်စဉ်းစားနေရသည်။ ကိုကို ကြီး နှင့် ကိုကိုလေး လာစဉ်ကလည်း ဒီလိုပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအစ်ကိုက နည်းနည်းကြမ်းသည်။ စိတ်ဆတ်သည်။ ပြီးတော့ ကျော့ကို သိပ်ချစ်သည်။ သူတို့အားလုံး ကျော့ကို ခွင့်လွှတ်ကြပါသည်။ ကျော့ကလည်း ကျော့အပေါ် မေတ္တာတုံးအောင် မလုပ်ခဲ့ဘူး ထင်သည်။

“မင်းက တို့ကို စောစောစီးစီး ခွဲသွားတာပဲ”

ကိုကိုသည် စိတ်မကောင်းသည်ကို ဖွင့်ဟခဲ့သည်။ ကိုကိုလေး သံ ကြားရုံနှင့် ကျော့အတွက် စိတ်ထိခိုက်မှုကို ခန့်မှန်းနိုင်သည်။

“ငါ့ညီမ သိပ်သတ္တိရှိတာပဲ။ ဒီသတ္တိတွေ ပေးတဲ့သူကို ချီးမွမ်းရမလား၊ လက်သီးနဲ့ ထိုးရမလားဟင်”

ကိုကိုက ကျော့အား ချစ်စနိုးငဲ့ကြည့်ကာ စသည်။ ပြီးတော့ ကိုကိုက ကျော့၏ မိသားစုအခြေအနေ၊ စီးပွားရေးအခြေအနေကို စကားစသည်။ ကိုကိုသည် ကျော့ခံစားခဲ့ရသော ချမ်းသာခြင်းနှင့် ယှဉ်ကာ ကျော့၏ ပြည့်စုံပါသည်ဆိုခြင်းကို အခြံသံသယဖြစ်သည်။ ကျော့က ကျော့၏ မိသားစုအသစ်မှာ ဤနေရာဒေသတွင် အထိုက်အလျောက် တောင့်တင်းခိုင်မာကြကြောင်း ပြောပြသည်။ ညီညီအကြောင်းလည်း ကိုကိုအား ပြောချင်လှပြီ။ ကျော့ရင်ထဲ လှိုက်ခဲ

ခုန်စပြုသည်။

“သူ ဘာလုပ်လဲ”

“စိုက်ပျိုးရေးလုပ်တယ်၊ ရာဘာတောင်တွေ ပိုင်တယ်”

ကျော့လေသံက ခပ်ကြွားကြွားဖြစ်မည်။

“ဒါဖြင့် ရာဘာသူဌေးကြီးပေါ့၊ ဟုတ်လား။ သူ့လို သူဌေးဟာ ရန်ကုန်မှာ အိမ်နဲ့နေရပါ့မလား”

“ကျော့တို့နေတာ ဒီမှာပဲ ကိုကို”

“ဟ တစ်ခွန်းမှ မခံပါလား”

ကျော့ မျက်စောင်းထိုးပြီးကြည့်တော့ ကိုကိုက ရယ်သည်။

ကျော့သည် ကျောင်းပြီးကတည်းက ညီညီနှင့် လက်ထပ်ကာ အိမ်မှ ခွာခဲ့သည်။ ကိုကိုကြီးနှင့် ကိုကိုလေး စိတ်ဆိုးလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း၊ မိဘများ မရှိကြသည့်နောက်ပိုင်း တစ်ဦးတည်းသောညီမကိုသာ အချစ်ပိုကြရာ သူတို့ တာရှည်တင်းမနေနိုင်ခဲ့။

ထိုစဉ်က ကိုကို မရှိ၊ ရေခြားမြေခြား တိုင်းပြည်တစ်ပြည် ရောက်နေသည်။ ကျော့သည် အစ်ကိုတွေ၏ မေတ္တာကို အလွဲသုံးစားလုပ်သည်တော့မဟုတ်။ ကျော့ကိုယ်ကျော့ ဘာကြောင့် ဒီလို လုပ်မိမှန်းမသိ။ သို့သော် ကျော့ကိုယ်ကျော့ မှန်သည်ထင်သည်။ သံသယနည်းနည်းမှ မဖြစ်၊ ဘဝတစ်ခု ပိုင်ဆိုင်ရပြီဟု ပျော်ရွှင်ကြီးစွာ ကျေနပ်၏။

ကိုကိုကို နောက်နေ့တွေမှာ ငပလီကမ်းခြေ လိုက်ပြမည်ဟု ကျော့စိတ်ကူးထားသည်။ ဘယ်လောက် ပျော်ရွှင် လွတ်လပ်တဲ့နေရာ

တစ်ခုလဲဆိုတာ ကိုကို သိအောင် ပြရမယ်။ ရေအဆုံး မိုးအဆုံး မြင်နိုင်တယ်။ လောကကြီးကို တွေ့နိုင်တယ်။ ဒီနေရာမှာ လောကကြီးကို ကျော့ပိုင်တယ်။ အို လောကကြီးနဲ့ ကျော့ဟာ တစ်သားတည်းပဲ။ မြို့ပြမှာပေါများတဲ့ ရုပ်ဝတ္ထု မိမိခံပစ္စည်းမျိုးတွေ ကြားခံထားတာမရှိဘူး။ ပင်လယ်ပြင်နဲ့ တောတောင်တွေမှာ ကျော့ ပျော်နေပြီ။ ဒါတွေကို ကိုကိုမသိနိုင်ဟုလည်း ကျော့ ဝမ်းနည်းသည်။

မင်းဘဝဟာ ကျဉ်းမြောင်းသွားတာပဲ။ လောကကြီးဟာ ဒီလောက်ပဲလို့ မင်းကို ဘယ်သူပြောသလဲ ညီမလေး။ ကိုကိုက ဆိုမည်။ ကိုကို သနားကရုဏာသက်တာတော့ ကျော့ မာနကြောင့် မခံနိုင်။

ကျော့သည် ကိုကိုတို့နှင့် နေစဉ်ကတည်းကကဲ့သို့ပင် တောင့်တစရာမရှိ။ လိုလေသေးမရှိ။ ယခုမူ ပို၍ ပြီးပြည့်စုံသည်ဟု ကိုကိုကို ယုံစားစေချင်သည်။ ကျော့၏ စွန့်စားခြင်းအတွက် ကျော့ကိုယ်ကျော့ အထင်ကြီးသလို သူတို့ လိုက်မကြီးနိုင်တာ ဝမ်းနည်းမိသည်။

“ကိုကိုတို့ လုပ်ငန်းတွေအတွက် မင်းကို ဘယ်လောက်ထိ မျှော်မှန်းထားခဲ့သလဲ။ မင်း အရည်အချင်းတွေ လုပ်ပိုင်ခွင့်တွေ အားလုံး အလဟဿဖြစ်ကုန်ပြီ။ မင်းတက်လမ်းတွေအားလုံး စွန့်ပြီး ဒီချောင်မှာ လာခိုနေတာ ကိုကို မကျေနပ်ဘူး။ မင်း သင်ထားတဲ့ ပညာတွေ ဘာလုပ်မလဲ။ ဒီတစ်ခေါက် ကိုကိုနဲ့ လိုက်ပြီး ကျောင်းတက်ဦးမယ်။ ပညာတွေ သင်ဦးမယ်ဆို ဒီလိုနေရာနဲ့ မင်းနဲ့ တန်ကိုမတန်ဘူး ကျော့”

ကျော့၏မျက်နှာတွင် မည်သည့်အရာမှ လှုပ်ခတ်ခြင်းမရှိ။ သူ၏ဘဝတွင် ပျော်ရွှင်ကျေနပ်ခြင်း၌ စွဲမြဲစွာ ယုံကြည်နေသည်ကိုသာ ကိုကို တွေ့ရသည်။

“ကျော့ဟာ လက်ရှိအခြေအနေကို ကျေနပ်ပျော်ရွှင်စွာ လက်ခံနေတဲ့သူပါ။ ဒီလိုလူတစ်ယောက်အတွက် ဘာလိုဦးမလဲ။ ကျော့အတွက် မလိုတာတွေကို ကျော့ အထင်မကြီးနိုင်တော့ဘူး။ ကျော့ဟာ ဘဝကို လက်လန်ပြီး စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းသွားတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်လည်းမဟုတ်ဘူး။ ကျော့ ရွေးချယ်တဲ့ဘဝမှာ ကျော့ပျော်တယ်။ ကိုကို သံသယဖြစ်တုန်းလား”

“အင်း မင်းကျေနပ်ပျော်ရွှင်တယ်ဆိုတာ သံသယဖြစ်စရာပဲ။ ကိုကြီးတို့ ကိုလတ်တို့အပြောနဲ့ ငါမယုံနိုင်ဘူး”

ကျော့တို့ ကားသည် မြို့တွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းသော မြို့ငယ်လေးသည် နွေးကွေးစွာ လှုပ်ရှားနေသည်။ ပူနွေးခြောက်သွေ့မှုသည် မြို့ငယ်လေးကို ဖုံးလွှမ်းထားသည်။

“စိတ်ဝင်စားစရာ မကောင်းလိုက်တာ၊ မင်းတို့မြို့မှာ ဘာရှိလဲ။ ဒီနေရာမှာ ဘဝဟာ အဖိုးတန်နေလိုက်တာ အံ့သြစရာပဲ။ လူငယ်တွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ။ တော်တော်ငိုက်မြည်းတဲ့မြို့ထင်တယ်”

ကျော့သည် ကားကို မြို့ပြင်သို့ ဦးတည်လိုက်သည်။ ကျော့တို့ ရွာသို့ ရောက်ရန် ငါးမိုင်ခန့် သွားရပါဦးမည်။ မြို့အလွန်ရောက်သည်နှင့် လမ်းက ဆိုးတော့သည်။ ကတ္တရာလမ်းဟောင်းမှာ ချိုင့်ခွက်ပေါလု၏။ လမ်းပေါ်တွင် ဖုန်များအလုံးလိုက်တက်လာသည်။

ချိုင့်ခွက်များမှာ ဘယ်လိုရှောင်ရှောင်မလွတ်နိုင်၊ ကျော့ ဂျစ်ကားမှာ သံစုံမြည်လျက် မြောက်ခနဲ မြောက်ခနဲ ခုန်နေသည်။

“စီးလို့မကောင်းဘူးလား ကိုကို”

“မင်း ကားမှန်တွေ အစိတ်စိတ်ဖြစ်နေတာ နည်းတောင်နည်း သေးတယ်”

ကျော့ရယ်သံက ကားစက်သံကို ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။

“လိုင်းကားမှာ ကျပ်ညပ်စီးရတဲ့ လူတွေနဲ့ စာရင် ကျော့ကား ဟာ ဇိမ်ခံကားပဲနော်”

ရွာအဝင်တွင် ကုက္ကိုပင်ကြီးများအားလုံးကို ခုတ်ထစ်ထား သည်။ ညိုခြောက်ခြောက်ပင်စည်ကြီးများ မိုးသို့မျှော်နေသည်။ ကား လမ်းနံဘေးရှိ အိမ်များနှင့် ခြံစည်းရိုးများသည် ဖုန်ရောင်ကြောင့် ဖြူရောင်နေသည်။ ခဏအကြာတွင် ကားသည် ကားလမ်းမှ ဖယ်ကာ ရွာတွင်းသို့ ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက်ဝင်သွားသည်။

ရွာထဲက လူတွေ ဘာလုပ်နေကြသလဲ စိတ်ဝင်တစားဖြစ် လောက်အောင် တိတ်ဆိတ်နေ၏။ ပျဉ်ထောင်အိမ်မည်းကြီးများကို တွေ့ရသည်။ အိမ်များမှာ အလင်းရောင်မဲ့ကာ ပြတင်းပေါက်တစ် ပေါက်တစ်လေကသာ မျက်လုံးမည်းမည်းလေးများနှင့် ချောင်းကြည့် သလို ထင်ရ၏။ ရွာသည် မပြုမပြင် မလှုပ်တလှုပ်ဖြင့် အဘွားကြီး အိုရွာနှင့် တူလှသည်။

ကျော့သည် ကားကို ရွာလမ်းဆုံးခါနီးတွင် ရေကန်တစ်ကန် ကို ကွေ့ပတ်ကာ နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးရှိရာ ဝင်းအတွင်းသို့

မောင်းဝင်လိုက်သည်။ အနောက်ဘက်တွင် အိမ်ခြေကျိုးတိုးကျဲတဲ့ နှင့် လယ်ကွင်းစပ်သာရှိတော့သည်။

ခြံထဲတွင် သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်ဖြင့် အေးမြနေ၏။ ကွင်းဘက်မှ ကောက်ရိုးနဲ့စွက်သော လေသည် ခပ်ရိုင်းရိုင်းပြေးဝင်လာသည်။ အိမ် အောက်ထပ် ကြမ်းပြင်တွင် အဆင်တန်ဆာမရှိ ပြောင်ရှင်းနေ၏။ ခေါင်းရင်းခန်းတွင် ကျွန်းစားပွဲကြီးတစ်ခုသာ အလှအပအဖြစ် တွေ့ ရသည်။

ခြေရင်းခန်းတွင် ကားတာယာတွေ၊ သံပုံးတွေ၊ ကားပစ္စည်း၊ သံတိုသံစတွေ တောင်ပုံရာပုံနှင့် လျှပ်စစ်ပစ္စည်း လက်သမားပစ္စည်း အတိုအစ အလိုရှိရာ ရှာဖွေနိုင်ပုံပေါ်သည်။

ဖုန်အလိမ်းလိမ်းတက်နေသော ဆိုင်ကယ်စုတ်ကို ခွစီးလျက် စက်ဆီတွေ တစ်ကိုယ်လုံး ပေတူးနေသော ကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ တစ်ရက်တစ်မျိုး မရိုးရအောင် ဒုစရိုက်တစ်ခုခုလုပ် ကာ ဆိုးတောနေသော ကျော့၏ မတ်ကလေး ဖိုးစီ ဖြစ်သည်။ သူပါ လိုက်လျှင် စီခနဲ ညံခနဲ နေအောင် ရန်ဖြစ်တတ်သဖြင့် တစ်ရွာလုံး က ဖိုးစီဟု ခေါ်ကြသည်။

အလွန် အေးဆေးသော ကျော့၏ ယောက္ခမကြီးများသည် ကိုကိုအား ဖော်ရွေစွာ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်ကြသည်။ အိမ်သားများမှာ သူတို့နေရာဒေသတွင် အတော်အတန် ဟိတ်ဟန်ကြီးကာ ထင်ရှား၏။ သူတို့ရပ်ရွာတွင် ရှားပါးသော ပညာတတ်သည်၊ ချမ်းသာကြွယ်ဝ သည်၊ ဂုဏ်သရေရှိသည်ဟူသော ဂုဏ်ပုဒ်တို့ကို ပိုင်ဆိုင်ကြသည်။

သူတို့ ကိုယ်တိုင်လည်း ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ဘာကိုမဆို ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း လုပ်ကိုင်ပြောဆိုကြသည်။ သူတို့ ကြားတွင်လည်း ဟန်ဆောင်မှုအနည်းငယ်စီဖြင့် ပြောဆိုဆက်ဆံ ကြသည်။ ကျော့-ရောက်စက အိမ်သားတွေ အချင်းချင်း မပွင့်လင်း ကြဟု အနည်းငယ်စိတ်ပျက်မိသည်။ တကယ်တော့ လောကကြီးတွင် ဘာဖြစ်မှုမှ မကျူးလွန်ဘဲ အေးအေးဆေးဆေးနေလိုသူတွေ ဖြစ်သည်။ ရိုးသားသူတွေကြားတွင် ကျော့လို ထက်မြက်သည့် မိန်းကလေးမှာ ထင်ရှား၍နေ၏။

ကျော့သည် ကိုကိုအား သူနေရမည့် အပေါ်ထပ်အခန်းသို့ ခေါ်လာသည်။ အိမ်သည် အတန်ငယ်မြင့်သော ကုန်းမြင့်မြင့်ပေါ် တွင် ရှိရာ နိမ့်ဆင်းသွားသော ဆင်ခြေလျော မြက်ခင်းမှသည် လယ် ကွင်းတို့ကို တစ်မျှော်တစ်ခေါ် မြင်နိုင်သည်။ တဖန် တောင်ပူစာငယ် များ တစ်လုံးပေါ် တစ်လုံးဆင့်၍ တောင်ကုန်းတောင်တန်းအဖြစ် မြင့်သထက်မြင့် သွယ်တန်းသွားလေရာ တစ်စစ ပြာမှိုင်းသွားရာမှ နောက်ဆုံးတွင် ကောင်းကင်နှင့် ရောထွေးကာ မီးခိုးရောင်လိုလို မှုန်ပြပြသာ မြင်ရလေတော့သည်။

“ကျော့တော့ ဒီကနေ နေဝင်တာကို အမြဲကြည့်တယ်။ ဟို က တောင်တန်းထဲ ငုပ်ဆင်းသွားတာ သိပ်လှတာပဲ။ လက်ဝဲဘက် တောင်စောင်းက တစ်ညီတည်းဖြစ်နေတာ ကျော့တို့ ရာတာပင်တွေ လေး၊ အဲဒါရဲ့နောက်ကျောက တောင်တွေလည်း ကျော့တို့ ပိုင်တယ်”

ကျော့ကမူ နောက်ရက်များတွင် ကိုကိုနှင့် အတူ နေဝင်တာ

ကျောက်ပန်းခက်

ကို ထိုင်ကြည့်ရမည်ဟု ပျော်ရွှင်နေ၏။ ကိုကိုကတော့ ကျော့၏ စကားသံကို စိတ်ဝင်စားဟန်မပြ၊ ကိုကို ပြောချင်တာတွေ ကျော့ ခန့်မှန်းနိုင်တော့ ကိုကိုအား လှမ်းကြည့်မိသည်။

“မင်း ဒီမှာနေနိုင်တယ်ဆိုတာ တကယ်ပဲလား ညီမလေး၊ ဟင် ကိုကိုကို ပြောစမ်း၊ မင်းကိုယ်မင်း ညာနေတာလား”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ညာပြီး ပျော်နေလို့ရမလား ကိုကိုရဲ့၊ ကျော့ မနေနိုင်ဘဲ ဒီလောက်ကြာကြာ ဘယ်နေပါ့မလဲ”

“ကိုကို မေးမယ်ကွာ၊ အနည်းဆုံး မင်း သိပ်ကြိုက်တဲ့ ပန်းသီး ဒီမှာစားရသလား”

ကိုကိုက သူသယ်လာသော ပန်းသီးပုံးကို ညွှန်ပြရင်းမေး သည်။ ကျော့ပြီးလျက် ခေါင်းကို ယမ်းသည်။

“ပန်းသီးအရသာ ကျော့မေ့သွားပြီ”

“မင်း ရန်ကုန်မှာတုန်းက ဘယ်လိုနေရသလဲ၊ မင်းကို ကိုကို တို့ ဘယ်လိုထားသလဲ၊ မင်းဟာ ဘာမဆို အကောင်းဆုံး၊ အသိမ်မွေ့ဆုံး၊ အနူးညံ့ဆုံးဆိုတာတွေနဲ့ပဲ ထိတွေ့သုံးစွဲရတယ်၊ မင်းလို ချင်ရင် ဘာမဆိုရတာပဲ မဟုတ်လား။ မင်းအစီကို သုံးယောက်လုံး ဟာ မင်းလိုအပ်သမျှ ဖြည့်ဆည်းရင်း ချစ်မဝ ဖြစ်ကြရတယ်။ တစ် အိမ်လုံးဟာ မင်းစိတ်ကြိုက်၊ မင်းသဘော၊ အဲဒီလိုနေရာကနေ ဒီကို ရောက်လာတာ မင်းအကျဉ်းကျတာပဲ၊ သူများအိမ်မှာ သူများမျက်နှာ ကြည့်ပြီး နေရတာ မင်း စိတ်ချမ်းသာရဲ့လား။

“ဒီမယ် ညီမလေး မင်းစိတ်ဆင်းရဲမှာ ကိုကို အစိုးရိမ်ဆုံးပဲ၊

ကျောက်ပန်းခက်

ကိုကိုကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောစမ်းပါ။”

ကိုကိုမျက်နှာတွင် ကြင်နာသနားမှုကို တွေ့ရသည်။ ကိုကိုတို့ အမြင်တွင် သူတို့ မျှော်မှန်းသောဘဝနှင့် ကျော့ကိုယ်တိုင် တောင့်တခဲသော ဘဝမှာ ထိစပ်မရအောင် ခြားနားလှသဖြင့် တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်ဖြစ်ရာမှ ယခု ကျော့၏ လက်ရှိဘဝတွင် သူတို့အနေနှင့် အကောင်းဆုံးဆိုတာ ရှာမရတော့သည့်အဆုံး မိမိ ဖန်တီးသမျှ ပျော်ရွှင်လက်ခံနိုင်စွမ်းကိုသာ ကျော့အား ရစေချင်သည်။

ကိုကိုသည် ကျော့အတွက် ဝမ်းနည်းနေ၏။ ကျော့နဖူးမှ ဆံပင်တို့ကို ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ သပ်တင်ပေးရင်း တွေ့၍ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ကျော့ ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိဖြစ်နေသည်။ ကျော့ ပျော်တာတော့ ကိုကို သိစေချင်သည်။ အို ကျော့ တကယ်ပျော်တယ်လေ၊ ကျော့က ညီညီကို ချစ်သည်။ ညီညီက ကျော့ကို ချစ်သည်။ ဒီအတွေးနှင့်ပင် ကျော့ ပျော်နိုင်သည်လေ။

“ကျော့ အိမ်မှာ နေခဲ့ရတုန်းက အဖိုးတန်ပညာရပ်တွေ သိုမှီးထားတဲ့ ခံ့ညားထည်ဝါပေမယ့် ကျောင်းသားမရှိတဲ့ကျောင်းက ကျောင်းအုပ်ကြီးလိုပဲ။ ဒီမှာတော့ ကျောင်းသားပေါင်းစုံကို ထိတွေ့အုပ်ချုပ်ရတဲ့ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးလိုပဲ။ သူတို့တွေကို ဖတ်ရှုနိုင်တယ်။ စာအုပ်တွေကို ဖတ်ရတာထက်သာတဲ့ ကိုယ်တွေ့ ပျော်ရွှင်မှုကို ရတယ်။ အရင်က ကျော့ဟာ အမြင့်မှာရှိတာတွေ အလှမ်းမီဖို့ တစ်လှမ်းချင်း တစ်လှမ်းချင်း အားနဲ့ခွန်နဲ့ တက်နေခဲ့တယ်။ အောက်ကို ပြန်ဆင်းပြီး ကြေညက်ဖို့ မကြိုးစားဘူး။

ကျောက်ပန်းခက်

“ကျော့လုပ်သမျှ ကျော့အတွက်ချည်းပဲ၊ ကျော့နဲ့ ကျော့ကြားက ကျဉ်းမြောင်းတဲ့နယ်ပယ်မှာပဲ ကျော့ရှိနေခဲ့တယ်။ ကျော့လုပ်တာကို တုန်ပြန်တဲ့ အခြားအသွေးအသားနဲ့ လူတွေရဲ့ နှလုံးခုန်သံကို ကျော့ သိပ်စိတ်ဝင်စားနေပြီ။ ဒီရောက်ပြီးမှ ကျော့အတွက် လောကကြီးမှာ နေရာကျယ်သေးတယ်ဆိုတာ သိလာတယ်”

နောက်ပြီး ကျော့သည် သူ၏ စွန့်လွှတ်ခဲ့သမျှကိုလည်းကောင်း၊ သူ၏ စွန့်စားမှုကိုလည်းကောင်း၊ တစ်သက်လုံး အထင်ထိုင်ကြီးနေမည့် ချစ်သူကြောင့် ဘဝမှာ ရှေ့လျှောက် မကျေနပ်စရာ မရှိဘူးထင်သည်ဆိုတာကိုတော့ ကိုကိုအား ပြောမပြတော့။

ညနေတွင် ကိုကိုနှင့် ကျော့ ညီညီ အပြန်ကို စောင့်နေသည်။ ညီညီ ပြန်လာတော့ မောင်ရီပျိုးပြီ၊ ရာဘာတောင်မှ ပြန်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ၏ စက်သံကျယ်လှသော ဆိုင်ကယ်ကြီးမှာ အဝေးမှပင် တဖုန်းဖုန်အော်မြည်လာသည်။

ညီညီမှာ အသားညိုညို၊ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ဖြစ်သည်။ ဟိတ်ဟန်မရှိ၊ စကားပြောလျှင် အေးအေးနှင့် တည်တည်ပြောသည်။ လေသံချိုသည်။ စကားကို အပိုမပြောတတ်၊ အသွင်ကြမ်းသယောင် မြင်ရသော်လည်း အတွင်းမနော နူးညံ့သိမ်မွေ့ပုံရသည်။ မည်သူ့ကို မဆို ချစ်ခင်မှုဖြင့် ဦးစွာ ကြည့်တတ်ကြောင်း သူ၏မျက်လုံးများက ဖော်ပြသည်။

ညီညီက အလုပ်မအား၍ ကိုကိုအား မကြိုဆိုနိုင်ခဲ့ကြောင်း အစချီကာ ယဉ်ကျေးဖော်ရွေစွာ နှုတ်ဆက်သည်။ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူး

ကျောက်ပန်းခက်

သည် ယောက်ျားနှစ်ဦး အတန်ကြာ အကြည့်ချင်းဆုံသည်။ ကိုကိုသည် အနည်းငယ် မျက်နှာနွေးနေကြောင်း ကျော့သိသည်။ ကျော့အိမ်ထဲဝင်ပြီးနောက် သူတို့နှစ်ယောက် လမ်းလျှောက်ရင်း စကားပြောကျန်ရစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ထမင်းကြမလား၊ ကျော့စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်ကာ ခဏခဏ ထွက်ကြည့်သည်။ သို့သော် မည်သူမှ ဒီလို စမလုပ်နိုင်တာ သိသည်။

အိမ်နောက်ဘက် ခြံကျယ်ကြီးထဲတွင် ရာဘာပင်ပေါက်များ ပျိုးထားသော ပျိုးခင်းရှိရာ ညနေတိုင်း ကျော့တို့ ရေလောင်းရသည်။ တစ်ရက်ထက်တစ်ရက် သိသိသာသာကြီးလာလိုက်သည်မှာ ယခုဆို ခါးကို ထိလှပြီ ဖြစ်သည်။ ကိုကိုက ကျော့တို့ လုပ်သမျှ လိုက်လံကြည့်ရှုနေသည်။ ကျော့နှင့် ဖိုးစီသည် ရေပိုက်တွေကိုင်ကာ တစ်တန်းဝင် တစ်တန်းထွက်ပြေးလွှားသည်။ အပင်တွေ ရေစိုစို၊ မစိုစို သူရော ကျော့ရော စိုအောင်လုပ်ရလျှင် ဖိုးစီကျေနပ်သည်။ ကျော့လည်း ပျော်နေသည်။ သီချင်းကို အော်ဆိုသည်။ စကားကိုလည်း အော်ပြောသည်။ ကျော့ရယ်စရာပြောသမျှ ညီညီက ရယ်သည်။

“ကိုကိုရေ ဒါ ကျော့တို့ ပျိုးထားတဲ့ အပင်တွေပေါ့။ အစေ့အညှောက်ကလေးကနေ ဒီလောက်ကြီးသွားပြီ၊ ကျော့တော့ အရွက်နုကလေးတွေ ထွက်လာတာကြည့်ပြီး ရင်ခုန်နေတာပဲ။ တစ်ချိန်လုံး ကြည့်ကြည့်နေရတယ်။ ခုဆိုကြည့်စမ်း၊ အားရစရာကြီး မိုးဦးကျဆိုရင်တောင်ကို ပြောင်းစိုက်ရတော့မယ်”

ကျော့သည် ရွှင်မြူးလျက် ကိုကိုကို အော်ကာ ပြောပြန်သည်။ ကျော့မျက်လုံးလေးများ အရောင်တောက်နေသည်။ အပင်ရွက်နု နီနီလေးများကိုလည်း လက်ဖြင့် ထိထားသေးသည်။

ကွမ်းဘက်မှ တဟူးဟူးတိုက်သော လေကြောင့် အအေးပတ်တော့မယ်ဟု ကိုကိုက စိုးရိမ်မကင်းကြည့်သည်။

“ကျော့အိမ်မှာလို မဟုတ်တော့ဘူး ကိုကိုရဲ့ အသားတွေညှိပြီး ခပ်တောင့်တောင့် ဖြစ်သွားတာသာကြည့်” ဟု ကိုကို စိတ်ချအောင် ပြောသည်။

ကျော့တို့ အလုပ်သိမ်းချိန်ဝယ် ပတ်ဝန်းကျင်သည် နီဝါဝါ ရောင်သမ်းနေပြီ။

နောက်ရက်များတွင် ကိုကိုနှင့်အတူ ရွာနီးချုပ်စပ်သွားလည်ကြသည်။ အဘွားကြီးတွေ ခွဲကျွေးသော ဖရဲသီးကို စားကြသည်။ ရာဘာတောင်နှင့် လယ်တောများသို့ သွားလည်ကြသည်။ တောတောင်များသို့ လည်ပတ်ရတာ ငြီးငွေ့လာလျှင် ပေလီကမ်းခြေဆင်း၍ ပင်လယ်ရေစိမ်ရင်း အပန်းဖြေကြသည်။

ကျော့သည် ကိုကိုကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် လုပ်မိပြန်သလားဟု တစ်နေရာရာသွားမည်ကြံတိုင်း တွေးမိသည်။ ကိုကိုမပျော်တာ ကျော့သိသည်။ ကျော့ကို ကြည့်၍ အလိုက်အထိုက်နေသည်။ ကိုကို၏ ကြင်နာသနားမှုကို တိတ်ဆိတ်အေးစက်စွာ ကျော့သိနေရသည်။

ကိုကို ပြန်ရက်နီးလာလျှင် ကျော့လည်း မီးဖိုထဲဝင်ကာ

၉၀

သင်းစုစုညီမိမိ

ငရုတ်သီးစပ်သည့် ရခိုင်ဟင်းများကို ချက်ကာ လက်စွမ်းပြသည်။
ဟင်းလှော်ဟု ခေါ်သည့် အညွန့်အရွက်များကို ငပိဆားသာထည့်၍
ဆီမပါသည့် ဟင်းကို ကျော့အားရပါးရ စားပြသည်။ အသားငါး
ရှားချိန်မှာ ငါးသေးသေးလေးများကို အကောင်လိုက်အိုးမှာ ကပ်နေ
အောင် ချက်သည့် ငါးခြောက်ခြောက်၊ ငါးအိုးကပ်ဟု ခေါ်သည့်
ဟင်းကို ကျော့ကြိုက်သည်။

“စားနိုင်တယ်ပေါ့” ကိုကိုက ဆိုလျှင်

“သိပ်ကောင်း၊ ဆီမပါဘူး၊ ကျန်းမာရေးနဲ့ ညီညွတ်တယ်”

ဟု ကျော့အတွက် တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခု အကောင်းကျန်အောင် ပြော
ရာ ကိုကိုက ကျော့အား ချစ်စနိုးကြည့်ကာ ပြီးသည်။

ကိုကိုတို့ ကျော့ကို ချစ်ကြသည်။ ကျော့မရှိဘဲ အိမ်မှာ နေ
တတ်ကြပါရဲ့လား၊ ဒါပေမဲ့ ကျော့သည် နေရာတိုင်းတွင်ရှိရာ မိမိ
အထင်ကြီးရာကသာ အခြားသော ချစ်ခြင်းမေတ္တာတို့ကို လွှမ်းမိုး
နိုင်သည်။

နွေည၏ ကြယ်ကလေးများမှာ ချစ်စရာကောင်းသည်။ ဒီကြယ်
က မြို့က မြင်ရတဲ့ ကြယ်လား၊ တောကမြင်ရတဲ့ ကြယ်လား၊ မြို့
ကြယ်လား၊ တောကြယ်လား၊ ဘယ်ကကြည့်ကြည့် ကြယ်ဟာ ကြယ်
ပဲ၊ တောမှာပိုလှသည်ဟု ထင်သည်။ လှအောင်ခြယ်နိုင်သည့် သဘာဝ
အရောင်တွေ ရှိသည်လေ။

ကိုကိုနှင့် ကျော့ အပေါ်ထပ် ဝရန်တာတွင် ထိုင်ကာ စကား
ပြောနေကြသည်။ လှပသော ဆည်းဆာရောင်သည့် အရာအားလုံး

ကျောက်ပန်းခက်

ကျော့

၉၁

အပေါ် ပြန့်ကျက်နေသည်။ နေ့၏အပူဓာတ်သည် တဖြည်းဖြည်း
သုတ်ဖြူးလာသောကြောင့် မကြာမီပင် ညှိုးမှိန်သွားသည်။ ဟိုဘက်
ကွင်းစပ်ရှိ ရာဘာပင်တန်းတို့မှာ အနောက်ဘက်ရှိ တောင်တန်းများ
နှင့် ရောထွေးနေသည်။

ရွာထဲသို့ ဝင်လာသော လှည်းများကြောင့် ကွင်းပြင်တွင် ဖုန်
လုံးများထကာ ပို၍ မိုင်းမှုန်သွားသည်။ ကွင်းစပ်ရှိ တဲငယ်များမှာ
ဆည်းဆာမှုန်မှုန်ဝယ် ရေးရေးသာ မြင်ရတော့သည်။ ဖုန်လုံးများ
ဝေဝေဝါးဝါးကြားကပင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်စွာ အလုပ်သိမ်း၍ အိမ်ပြန်
လာကြသူများကိုလည်း တလှုပ်လှုပ် မြင်နေရသည်။

ကျော့ရှေ့မှ လှပသော ပန်းချီကားချပ်ကြီးကို ကြည့်ရင်း၊
သဘာဝ ကားချပ်ထဲမှာ နေ၍ သဘာဝ၏ အလှအပကို မခံစားနိုင်
အား သူများကို ကရုဏာသက်မိသည်။

များမကြာမီတွင် ဟိုတစ်အိမ် သည်တစ်အိမ် မီးရောင်လေး
များ လင်းလက်လာသည်။ ပြီးလျှင် အားလုံးသော အိမ်ငယ်လေး
များ တိတ်ဆိတ်မောပန်းစွာ အနားယူပေတော့မည်။

ကျော့ကတော့ ဒီအလှတွေကို ခံစားနိုင်သည်။ ခံစားနိုင်ခွင့်
ရှိသည်။ ကျော့ သိပ်ကံကောင်းပါလားဟု တွေးမိသည်။ ကျော့ထက်
သနားစရာကောင်းသူတွေ အများကြီးဟုလည်း တွေးမိသည်။ ကိုကို
ကို ကြည့်လိုက်တော့ ကျော့လိုပဲ ငေးနေတာတွေ ရသည်။ ဒါပေမဲ့
ကိုကိုကတော့ ပျင်းရိဝမ်းနည်းဖွယ်ရာလိုထက် ပိုမြင်မည်မဟုတ်။
ကျော့ဟာ သိပ်သနားစရာကောင်းပါလားဟုလည်း တွေးနေနိုင်သေး
သည်။

ကျောက်ပန်းခက်

၉၂

သင်းစုစုညီမိန်း

မကြာမီ လထွက်လာသည်။ လရောင်အောက်တွင် တိတ်ဆိတ်နေသော လောကကြီးမှာ ကျော့အတွက် သီးခြားကမ္ဘာလေး ဖြစ်နေသည်။ ညသည် နေ့အလား၊ ယုံမှားစရာ ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်နေရရာ ကျော့သည် လှလိုက်တာအပြင် မဆိုနိုင်တော့။

ခဏအကြာတွင် ညီညီရောက်လာကာ ကိုကိုနှင့် စကားလက်ဆုံကျသည်။ ညလေသည် တဖြည်းဖြည်း ကြမ်းလာကာ ဖိုးစိနှင့်ကျော့ စစ်တုရင် ကစားနေသော ဖယောင်းတိုင်ကို ငြိမ်းလိုက်လေသည်။ မနက်ဖြန် ကိုကို ပြန်တော့မည် ဖြစ်သည်။

လရောင်သည် သာမြိသာလျက်ရှိရာ ကျော့သည် တစ်စုံတစ်ရာကို တမ်းတရမည်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။ ကျော့သည် သက်ပြင်းမောလေးကို ချလိုက်ရသော်လည်း ဘဝမှာ ပျော်ရွှင်နေတာကို ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ ယုံကြည်သည်ဟု မျက်ရည်အဝဲသားဖြင့် ရောစွက်ကာ တွေးတောလိုက်ရလေသည်။

သင်းစုစုညီမိန်း

လှိုင်းနှင့် ကျောက်ဆောင်

သူသည် ပင်လယ်၏နှုတ်ခမ်းသားများ။ သွေးတို့က ဒိတ်ဒိတ်
တိုးရင်း ရုန်းထ။ ဝါးမြိုကြိတ်ခွဲချင်တဲ့စိတ်တွေက မြင့်မားမောက်ကြွ
မာန်ဖီလို့။ ရင်အားတို့ကို စုစည်းရင်း သူ့အမောက်ကို အစွမ်းကုန်
ထောင်လိုက်သည်။ သူဦးတည်ရာ ရှေ့တည့်တည့်မှာက လောကကို
ငုံကြည့်နေသည့် ကျောက်ဆောင်။ ဒါပေမဲ့ သူ့စိတ်ဓာတ်တို့ မပြု
မယိုင်မလဲ။ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြန်ပြင်ရင်း ရှုံးနိမ့်မှု ညနက်ထဲတွင်
နောင်တသီချင်းကို သူမဆိုတတ်။ ပန်းလေညင်းနှင့် ချစ်ခြင်းဖွဲ့တတ်
သောသူသည် မာကျောမှုနှင့် ကြံ့ရလျှင်လည်း ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်စွာ
ဆင်နွှဲတတ်၏။ သူ့အစွမ်းကုန် ပြေးသွားသည်။ သူနှင့် ကျောက်ဆောင်
တို့ ဆုံစည်းပုံက ကြောက်ဖွယ်လိလိ။ တဒင်္ဂအဖို့ လောကကြီးတစ်
ခွင်ကို ပေါက်ကွဲတွန်းဖိသံကြီးက ဖုံးလွှမ်းသွားပြီ။

သူနှင့် မျက်ရည်တို့ ရောထွေးရင်း ကမ်းခြေလျောအတိုင်း
တလိမ့်လိမ့် ပြန်ဆင်းလာရသည်။ တစ်စစ ပြိုကွဲဆင်းလာမှုများမှာ

ကျောက်ပန်းခက်

သူကိုယ်တိုင်ဖြစ်သလို၊ သူ့သိက္ခာလည်း ဖြစ်နေပြန်၏။ အနာတရများ အတွက် ညည်းတွားအော်ဟစ်မနေအား၊ အောင်မြင်မှုသရဖူကို ရခဲ့သော သူရဲကောင်းများအဖို့ ရင်ဆိုင်ခဲ့သော တိုက်ပွဲတိုင်းတွင် အနာတရကင်းခဲ့မည်မဟုတ်။ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များက အချိန်နှင့် ကုစားလျှင် ပျောက်နိုင်ပါလည်း ဂုဏ်သိက္ခာက အချိန်နှင့်အတူ ပြန်လည်ဖူးပွင့်လာတတ်သော ပန်းတစ်ပွင့်မဟုတ် ကြိုးစားမှုနှင့်သာ တည်ဆောက်ရလိမ့်မည်။

သူရင်အားများကို ပြန်လည်စုစည်းသည်။ ဒဏ်ရာရကျားမှာ တစ်ကောင်၏ ခါးသီးမှုမျိုးနှင့် ကျောက်ဆောင်ဆီသို့ ဦးတည်ချက်တည့်တည့်။ ဒုတိယအကြိမ်၏ ဒုတိယခါးသီးမှုများကို နာလိုခံခက်စွာ သူရဲရှိလိုက်ပြန်သည်။ ကျောက်ဆောင်ရေ ငါ့ရဲ့လမ်းအတွက် ငါဟာ ရင်နဲ့ရအောင် ဖွင့်မယ့်အကောင်။ သူရင်စွမ်းအားများကို ပိုမိုစုစည်းလိုက်သည်။ နောက်တစ်ကြိမ် ... နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ... နောက်... ။

(၁)

ပင်လယ်ပေါ်မှ ဖြတ်သန်းတိုက်ခိုက်လာသော ဆားငန်နံ့သင်းသင်းလေကို အားပါးတရရှုလိုက်သည့်အခါ ညစ်ညူးစိတ်များ အနုငယ် လန်းဆန်းလာသည်။ မော့အကြည့်တွင် သနပ်ခါးပါးကွက်ကြားနှင့် မိပန်း၏အပြုံးမြဲမြဲကို ရ၏။ တူနစ်ကိုယ်ဟူသော အတွေးက သူ့နှလုံးကို အားပါးတရ ဖျစ်ညှစ်သည်။

“ဘာလဲ ဖိုးအောင်၊ နင် အရင်လို အိပ်မက်မျိုး မက်ပြန်ပြီ

ကျောက်ပန်းခက်

လား”

သူစိတ်ကို သိနေသလိုမျိုးနှင့် မိပန်းမေးသည်။ သူနှင့် မိပန်းက တစ်ယောက်ရင်ထဲကို တစ်ယောက်ခုန်ဆင်းပြီးသူများ။ သူနှင့် မိပန်းကြားထဲတွင် နံရံပါးပါးလေးပင်မရှိ။ မိပန်းအမေးကို ခေါက်ရိုးကျိုးနေသော ပုံစံနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“အဲဒီအိပ်မက်က ခုလဲ အဆုံးမသတ်ခင် လန့်နိုးတာပဲလား၊ နောက်ပြီး နင်ကော တစ်ခါတလေ ကျောက်ဆောင်ဖြစ်နေဘူးလားဟယ်၊ အဆုံးမသတ်တဲ့ အိပ်မက်မှာ လှိုင်းပဲဖြစ်နေရတုန်းလား”

“ဟုတ်တယ် မိပန်း၊ ငါက လှိုင်းဖြစ်နေတုန်းပဲ၊ အရင်လို အဆုံးမသတ်ခင်မှာ လန့်နိုးလာရတုန်းပဲ၊ အဲဒါကို ငါမကျေနပ်တာပေါ့၊ ဒီအိပ်မက်ကို အဆုံးထိအောင် မက်ချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ နင် ပြောသလိုတော့ ငါ ကျောက်ဆောင် မဖြစ်ချင်ပါဘူး၊ မိပန်းရယ်၊ ကျောက်ဆောင်က လောကကြီးကို အပေါ်က ငဲ့ကြည့်ပြီး အတ္တမာနတွေကို တံခွန်ထူထားတဲ့ဘဝ၊ အဲဒီလိုဘဝမျိုးကို ငါမတပ်မက်ချင်ဘူး”

မိပန်းက မျက်နှာအိုအိုနှင့် ခေါင်းခါသည်။ ပြီးတော့ သူ့ဘေးအသာဝင်ထိုင်၏။ ငါးနံ့သင်းပျံ့ပျံ့ကို ရသည်။ ရုန်းကန်မှုနှင့် ရှင်သန်နေရသော မိပန်းဘဝ၏ သင်္ကေတပင်။ သူ့ခေါင်းမှ ဆံပင်များမှာလည်း ရေငုပ်သက်တမ်း၏ ပြယုဂ်အဖြစ် နီကျင်ကျင်ဖြစ်နေလိမ့်မည်။ ဟန်ဆောင်မှုကင်းမဲ့သော အလွှာတူချစ်သူများအဖို့ ဘဝရနံ့များသည်ပင် ခင်တွယ်တပ်မက်စရာ ဖြစ်ပြန်၏။

ကျောက်ပန်းခက်

“အဲဒါတွေ ငါမသိဘူးဟာ၊ ငါကတော့ နင့်ကို ကျောက်ဆောင်
လို အနိုင်ရတယ် အောင်မြင်တယ်ဆိုတာ မြင်ချင်ကြားချင်လိုပါ ဖိုး
အောင်ရယ်၊ ဒါမှ နင်နဲ့ ငါ မြန်မြန်နီးရမှာ မဟုတ်လား၊ အခုတော့
နင့်မှာလဲ ရောဂါသည် အမေဆိုးမကြီးနဲ့ အငယ်နှစ်ယောက်နဲ့ ငါ
မှာလဲ ရှစ်ယောက်ဆိုတဲ့ မိသားစုကြီးနဲ့ သမီးကြီးတစ်ယောက်အနေ
နဲ့ ဘယ်လိုရုန်းထွက်ရက်ပါ့မလဲ”

“ဒါပေမဲ့ ... ဒါဟာ မပြီးဆုံးသေးပါဘူး မိပန်း၊ သတ္တိနဲ့ ချစ်
ခြင်းတွေကို ပေါင်းစည်းပြီး တို့နှစ်ယောက်လက်တွေ့ကို မြဲမြံကြီး
ဆုပ်ကိုင်လိုက်ကြမယ်၊ တည်ဆောက်ရင်းနဲ့မှ ရပ်လုံးပေါ်လာတာ၊
စိတ်ကူးနဲ့တင် တည်ဆောက်နေလို့ နင် ဘာမှ မြင်လာရမှာ မဟုတ်
ဘူး မိပန်း၊ ခေါင်းသာ ညိတ်လိုက်စမ်းပါ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ဖိုးအောင်၊ စာမတတ်တဲ့ တို့မိဘတွေက
ပေါက်မြောက်အောင် မဟုတ်ပေမယ့် စာတတ်အောင်တော့ နိနဲ့
ငါ့ကို သင်ပေးခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် တို့တွေ ဒီလိုအသိအမြင်တွေ၊
ဗဟုသုတတွေ ရလာတယ်၊ နင့်ကို ငါချစ်သူတစ်ယောက်ထက် ပို
တဲ့လေးစားမှုတွေ၊ အားကိုးမှုတွေဟာ ချင့်ချိန်တွေ့ခေါ်တတ်တဲ့
အသိဉာဏ်စိတ်ဓာတ်ကြောင့်၊ တို့တွေ တကယ်တမ်း လက်တွေ့အရာ
ကို မေ့လို့မရဘူး ဖိုးအောင်၊ ခံစားမှုတစ်ခုတည်းကို ရှေ့တန်းမတင်
မိအောင် ထိန်းရမယ်၊ နင်က ငါ့ထက် ပိုမြင်တတ်ပါတယ်ဟာ”

မျက်ဝန်းများထဲတွင် ကြေကွဲရိပ်တို့ကို မြင်နေရပါလည်း
နှုတ်ခမ်းများဝယ် အပြုံးတို့ ခိုနေသည်။ နားလည်နိုင်ခြင်း ချစ်ခြင်း

အပြုံးများ၊ အိပ်တန်းပြန်ငှက်တို့ကို အဖော်ကိုယ်စီနှင့် မြင်ရ၏။ ဆုံ
စည်းခြင်းနောက်မှ မလွဲမသွေလာခဲ့သော ခွဲခွာခြင်းက သူ့အရှိန်ကို
ပြင်းထန်လွန်းစွာ ထိုးနှက်သည်။ မိပန်းထံမှ သူ့အကြည့်ကို ရပ်သိမ်း
သောအခါ နားဝယ်အော်မြည်သည်းတွားလိုက်သော လှိုင်းသံတစ်သံ
ကို ကြားရပြန်၏။

(၂)

ပြာလဲ့လဲ့ပင်လယ်ထဲသို့ ဝုန်းခနဲ ထိုးစိုက်ဆင်းလိုက်သည်။
ကျင့်သားရနေသော သူ့မျက်လုံးများက မှန်မှတစ်ဆင့် ရေအောက်
မြင်ကွင်းများကို ထင်ထင်ရှားရှားမြင်ရ၏။ ရေထု၏ ပင့်တင်မှုကို
အသာလှုပ်ရှားထိန်းရင်း ရေအောက်ကျောက်ဆောင်များထဲသို့ တိုး
ဝင်သည်။ ဟန်ဆောင်ကောင်းသော မုတ်ကောင်များ၊ ဂျိုက်လက်များ
က ကျောက်ဆောင်များနှင့် ခွဲခြားရခက်တတ်၏။ ထိန်းထားနိုင်သော
ခန္ဓာကိုယ်၏ လှုပ်ရှားမှုနှင့် အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်နေသော အထိ
တွေ့သည့်အာ သူ့လိုရေငုပ်သမားအဖို့ အကောင်းဆုံး လက်နက်
ပင်။

ရေအောက်စီးကြောင်းအတိုင်းလာသော ရေညှိစားငါးလေး
များနှင့် ရေပိုးလေးများကို အလိုက်သင့် ပါးစပ်ဟာရင်း စားသောက်
နေသည့် မုတ်ကောင်တစ်ကောင်။ သူလှမ်းအမြင်မှာပင် လှည့်လိုက်
သော ရေယက်အား လှိုင်းတွန့်များကြောင့် ပါးစပ်ကို အသာပိတ်
ပြီး ကျောက်ခံတစ်ခဲလို ဖြစ်သွားသည်။ သူ့လက်များက ခါးမှ သံ
ကောက်ဆီသို့ အလိုလိုရောက်သွားပြီ။ မုတ်ကောင်တစ်ကောင်ကို

ခွာယူရန်အတွက် စဉ်းစားရန်မလို၊ အတွေ့အကြုံက ကိုယ်ခန္ဓာကို ခိုင်းစေပြီးသား ဖြစ်နေ၏။ သူသံကောက်နှင့် မုတ်ကောင်ကို ဆွဲခွာ သည်။ ကျောက်ခဲမှာ ကပ်နေသော မုတ်ကောင်အမြစ်များက ရေထဲ မှာမို့ ပိုမိုအားကောင်းနေပြန်၏။

ရေအောက်နေနိုင်အား မလျော့အောင် အသက်ခိုးရှူရင်း လက် ကို ပိုမိုအားစိုက်ခွာသည်။ ထသွားသော ရေနောက်တစ်လုံးနှင့်အတူ မုတ်ကောင် သူ့လက်ထဲပါလာတော့၏။ အသင့်လွယ်လာသော ပိုက်လွယ်အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ ရေငုပ်လျှင် ယူသွားနိုင်ရန် ပိုက်ကို လွယ်အိတ်လို ထိုးထားသဖြင့် တာဝန်မပို၊ လှုပ်ရှားရာတွင် အခက်အခဲမရှိ၊ ရေအောက်မှ မတက်ဘဲ ဆက်လက် ရှာသည်နှင့် ဗောင်းနီနှစ်လုံး သူထပ်ရသည်။ တော်ပြီ၊ သူ့အဆုတ်က သန့်ရှင်း လတ်ဆတ်သော ဆားငန်နဲ့မွှေးမွှေးပင်လယ်လေကို အငမ်းမရ တောင်း ဆိုနေကြပြီ။ ရေအောက်ကြမ်းပြင်လွှာကို ဆောင့်ကန်ရင်း ရေပေါ်သို့ တစ်ရှိန်ထိုးဖောက်ထွက်သည်။ ဗွမ်းခနဲ ရေပွက်သံနှင့်အတူ ရေပေါ် တွင် ကူးခတ် ကိုယ်ဖော့ကာ လေကို အားပါးတရ ရှူလိုက်၏။

“ကြာလိုက်တာ ငအောင်ရာ၊ ငါ့မှာ လှေပေါ်ကနေပြီး မင်း အတွက် စိတ်မချဖြစ်နေတာ၊ နောက်ထပ်နည်းနည်းကြာရင် ငါတောင် ဆင်းငုပ်ကြည့်တော့မလို့”

သူ လှေပေါ်မှ ဦးလေးစိန်မောင်ကို ပြုံးပြလိုက်သည်။ ရေ ငုပ်၍ ပြန်ပေါ်တိုင်း ပြောတတ်သည့် ဦးလေးစိန်မောင်၏ ကြားနေ ကျ ပူပန်စကားများ။ လှေပေါ်သို့ သူတွယ်တက်လိုက်သည်။ ပြီး

အိတ်ထဲမှ မုတ်ကောင်နှင့် ဗောင်းနှစ်လုံးကို လှေဝမ်းထဲထည့်၏။

“ဟ ... ကြီးလိုက်တဲ့ မုတ်ကောင်၊ ဟေ့ ငအောင်၊ ဒီမုတ် ကောင်ကြီးထဲမှာ အဖိုးတန်ပုလဲတစ်လုံးလောက်ရှိရင်တော့ ဘယ် လောက်အဆင်ပြေမှာလဲလေကွာ”

မချင့်မရဲ ပင့်သက်ကျရင်း ပြောလိုက်သော ဦးလေးစိန်မောင် စကားကြောင့် သူ့ရင် တဆတ်ဆတ်ခုန်သည်။ ညီနှင့် ညီမမျက်နှာ၊ မိပန်းမျက်နှာတို့ကို မြင်ယောင်ပြန်၏။ သူ့အသံကို တင်းတင်းကြိတ် လိုက်သည်။

“ပါရမယ် ဦးလေး၊ ဒီတစ်ကောင်မပါရင် နောက်တစ်ကောင်၊ နောက်တစ်ကောင် မပါရင် နောက်ထပ်တစ်ကောင်၊ ကျွန်တော်တို့ ဖြစ်ချင်တာတွေ ဆန္ဒတွေ မဖြစ်မချင်း မပြည့်မချင်း ဒီပင်လယ်ကြီး ရဲ့ ရင်ကို ခွဲပြီးကို ရှာမယ်”

“အင်း ... တကယ်တော့ ဒါတွေဟာ မျှော်လင့်ချက် အိပ်မက် တွေပါလကွာ၊ မင်း စဉ်းစားကြည့် ငအောင် မင်း အဖေဖေသက် ငါတို့အဘိုးတွေတစ်သက် ဘယ်တုန်းကများ တို့ဆန္ဒတွေ ပြည့်နိုင် တဲ့ ပုလဲတစ်လုံးရခဲ့ဖူးလို့လဲ”

“မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ မဟုတ်ဘူးဦးလေး၊ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ ကြိုးစား၊ ကြိုးစားသူအတွက် အောင်မြင်ခြင်း ရှိကို ရှိတယ်၊ ဒါ ... ကျွန်တော့်ရဲ့ ယုံကြည်ချက်”

သူမေးရိုးကားကားက ယုံကြည်ချက်ကို ပြတ်သားစွာ ယုတ်မည် မှန်း ဖော်ပြနေသည်။ ဦးလေးစိန်မောင်ကတော့ ပြည့်ဝသော ရင့်

ကျက်မှုများနှင့်အတူ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်သာပြု၏။ ပင်လယ်ပြင်ကြီးဆီသို့ သူ့အကြည့်စူးစူးများ ရောက်သည်။ လေကို ရင်ဘတ်ပြည့်လှမတတ် ရှုရှိုက်လိုက်သည်။ မျှော်လင့်ချက်တို့ကို တူးဖော်ရန်အတွက် သူရေထဲသို့ ဆင်းရဦးမည်။ လှေကလေး သိမ့်ခနဲ တစ်ချက် လှုပ်ယမ်းသွားပြန်၏။

(၃)

သူ့အမေမျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်သီသီရောလာသည်ကို မြင်ရ၏။ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားသော လက်သီးကို မသိမသာဖြေလျှော့လိုက်မိသည်။ ပင့်သက်မော့ကို ဖြည်းဖြည်းစွာချရင်း အရပ်ကြီးပြတ်ထိုင်ချလိုက်၏။ ဦးဘကိုး၏ အနီရင့်ရောင် မျက်နှာကလည်း တဖြည်းဖြည်း ပြုံးလာသည်။

“ငါပြောတာ မင်းသဘောပေါက်စမ်းပါ ငအောင်ရယ်၊ တခြားလူတွေသာ မင်းတို့နေရာမှာဆို ငါပိုးခနဲ ပက်ခနဲပြောလိုက်လို့ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခု မင်းတို့ကို ငါမပြောဘူး၊ ဒါဟာ ‘ငါထားတဲ့ စေတနာပဲ’

စေတနာတဲ့။ သူရင်ထဲတွင် ‘ဒါလား ခင်ဗျားစေတနာ’ ဟု အော်ဟစ်ပြောရင်း အားပါးတရရယ်မောပစ်လိုက်ချင်သည်။ သို့သော် လက်တွေ့တွင် သူပြောလည်းမပြောဖြစ်၊ ရယ်လည်းမရယ်ဖြစ်၊ ကြားခဲ့ရသောစကား သံရည်ပူများကိုသာ မေ့ပျောက်နိုင်အောင် ကြိုးစားနေမိ၏။ သူသည်လွတ်လပ်စွာ ရင်ခုန်နိုင်စွမ်းမပြည့်သေးသော ရင်ရေဆီအိုင်မဟုတ်လား၊ အုန်းလက်တံများကို လေတိုး၍ထွက်လာသည့် အသံမျိုးနှင့် ခံစားချက်မဲ့စွာ ပြောရပေဦးမည်။

“ကျွန်တော်ပြောတာလဲ ဦးကြီးစေတနာကို မသိလို့မဟုတ်ပါဘူး၊ နောက်...ဦးကြီးကြွေးတွေကိုလဲ ကျေအောင်ဆပ်မှာပါ၊ အခုဟာလေးကို အကုန်မယူပါနဲ့လို့ တောင်းပန်တာပါဦးကြီးရယ်။ ကျွန်တော်ညီလေးနဲ့ ညီမလေးကို ကျောင်းအပ်ရဦးမယ်။ ပြီးတော့ အမေဆေးဖိုး၊ ဒါတွေကြောင့်ပါ၊ အခုမှတ်ကောင်ဖိုထဲက ဦးကြီးတစ်ဝက်ယူ၊ ကျန်တာတော့ ကျွန်တော့်တို့အတွက် ထားပါဦး”

“အေးလေ... ငါပြောတာကော ဒီသဘောလိုပါပဲ၊ ခု... မင်းရတဲ့ မှတ်ကောင်ဖိုးကို ဈေးကြွေးအကုန်ဆပ်၊ အဲ... မင်ညီလေး ညီမလေးတွေ ကျောင်းအပ်ဖို့အတွက်၊ မင်အမေဆေးဖိုးအတွက် ငါမိန်းမဆီမှာ ကြိုက်သလောက်ထပ်ယူ၊ လိုသလောက်ထုတ်ပေးမယ်၊ အတိုးတော့ရှိတာပေါ့လကွာ”

“ဒါပေမဲ့ ကိုဘကိုးရယ်၊ မငွေပုတို့ကို ဆပ်ရဦးမှာဆိုတော့ နည်းနည်းလောက်ပေးခဲ့ပါ။ သူတို့ဆီက မိုးမကျခင်လေးယူထားတဲ့ ဓနိဖိုးတွေကျွန်သေးလို့”

ပျော့လျော့မှိန်ပျူ သူ့အမေစကားက ဦးဘကိုးရင်ကို မထွင်းဖောက်နိုင်။ ဦးဘကိုးက နှုတ်ခမ်းကိုတစ်ချက်တွန့်ရင်း အသိဝေးလိုက်တာ ဟူသောသဘောမျိုးနှင့် ကြည့်သည်။

“အဲဒါလေ မတင့်ရဲ့၊ ငါပြောတာ အဲဒါပဲလေ၊ ငွေပုတို့ဆီမှာ နင်တို့အောက်ကျို နေစရာမလိုဘူး၊ သူတို့ကို ပေးစရာဘယ်လောက်ရှိသလဲ ပက်ခနဲပေးလိုက်၊ လာယူစမ်းပါ၊ ငါမိန်းမဆီမှာ၊ ကဲ... နင်တို့အပေါ် ဒီလောက်ကောင်းတာ ဘယ်သူရှိသလဲ”

အောင်မြင်မှုများနှင့်အတူ အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားသော ဦးဘကိုး ကျောပြင်ကို အမြင်တဆုံးလိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ဦးဘကိုးတို့၏ စွမ်းဆောင်မျက်ရည်အသွေးများက ရွှံ့ကြောက်ဖွယ်ကောင်းလောက် အောင် ထူးချွန်လွန်းလှ၏။ အိမ်ထဲသို့ ပြန်လှည့်အကြည့်တွင် သူ့အမေမျက်ဝန်းမှိုင်းအုံ့အုံ့ကို တွေ့ရပြန်သည်။ သူ့ညီနှင့် ညီမမျက်နှာပေါ်မှာလည်း မိုးတွေရွာသွန်းနေလေပြီ။ ပညာရေးကိုလိုလား တပ်မက်ကြသော အလေ့ကျအရိုင်းပန်းလေးများ။

အောင်စာရင်းထွက်သည်နေ့က သူ့ညီမ၏ဟန်ကို ပြန်မြင်သည်။ အိမ်သို့ရောက်သည်နှင့် သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ဝင်ပြီးတသိမ့်သိမ့် ရှိုက်ငိုသည်။ ရေငုပ်၍မောသည့်အမောများ သူ့ရင်တွင်နှစ်ဆတိုးခဲ့ရသည်။ တကယ်တော့ သူ့ညီမ၏ ငိုရွိုက်မှုက ဘဝအမောများ၏ ရိုက်ခတ်ဒဏ်ကြောင့်ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းပင်။ နောက်ထပ်ကြုံရမည့် အတန်းသစ်၏ စရိတ်များ၊ တက်ရမည့် တောင်တန်းများ ပိုမိုမြင့်လာမှန်း ထိုနေ့ကပင် သူ ကြိုသိလိုက်သည်။

“အမေ ... ဘာမှမပူနဲ့၊ ဦးဘကိုးမိန်းမဆိက ယူပြီး ဒေါ်ငွေပုတို့အကြွေးကို ဆပ်စရာမလိုဘူး၊ ညီလေးနဲ့ ညီမလေးလဲ ကျောင်းနေရမယ်”

သူ့ပြောစကားကြောင့် အံ့သြပူပန်ဟန်မျက်ဝန်းများနှင့် မောကြည့်ကြသည်။ သူသည် ရူးသွပ်သွားလောက်အောင် မိုက်မဲသူမဟုတ်။ ခြေလှမ်းများက သူ့အိပ်ခန်းဆီသို့ တရွေ့ရွေ့လှမ်းဖြစ်၏။ မိပန်းမျက်နှာကို မြင်ယောင်တွေးမိသည်။ အတွေးမှာပင် တဖြည်း

ဖြည်း ဝေဝါးပျက်ပြယ်၏။ စနေမိုးတို့သည် အငြိုးနှင့် မာန်ဖွဲ့စွာ ရွာတတ်ခဲ့လေသလား မသိပေ။

(၄)

“ငါ့မှာ ပြောစရာရှိတယ် မိုးအောင်”

သူ့အကြည့်များ မိပန်းဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ ညှိုးနွမ်းနွမ်းမျက်နှာပေါ်မှ နေလောင်ပန်းပွင့်အပြုံးကို ရ၏။ နောက်ပိုင်း သူတို့နှစ်ယောက် ဆုံတွေ့မှုများတွင် အခြားချစ်သူများလို ပျားရည်ဆမ်းသောအနမ်း၊ ပျော်ရွှင်မှုသစ်သီးများ မပါဝင်ခဲ့။ တစ်ဦးရင်ခွင်ထဲသို့ တစ်ဦးဝင်၍ မချမ်းမြေ့နိုင်ခဲ့။ ရင်အပူငွေ့တို့ကြောင့် နှလုံးသွေးတို့ မနွေးထွေးဖြစ်တော့။ သစ္စာတရားကိုသာ ယုံကြည်ပွေ့ဖက်နေရသည်။ နားလည်နိုင်စွမ်းသော ချစ်သူဘဝ။

“ပြောလေ မိပန်း၊ ငါ့ရင်တွေ ရင့်ကျက်နေတတ်ပါပြီ”

“နှင့်ကို ငါပြောထားတာလေ၊ တို့နှစ်ယောက်ဘဝအတွက် မျှော်လင့်ချက်မုတ်ကောင်၊ အဲဒီမုတ်ကောင်ကို ငါထုခွဲလိုက်ရပြီ မိုးအောင်ရယ်”

“သြော်...”

ဟု ပင့်သက်မောကို သူချစ်သည့်။ အပြစ်ရှိသူဟု ခံယူထားသလို မိပန်းမျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တို့ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။ သူနှင့် မိပန်းမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့နေ၊ မြင်နေရပါလျက် တဖြည်းဖြည်း ဝေးကွာနေကြရသလို ခံစားနေရပြန်သည်။

“တကယ့်ဘဝတွေပဲ မိပန်းရယ်၊ ငါ့မှာလဲ ခန့်ကြွေးတွေ၊ ညီ

လေး ညီမလေးတို့ကျောင်း လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေအတွက် မျှော်လင့်ချက်မှတ်ကောင်ကို ခွဲလိုက်ရပြီ”

မိပန်း တသိမ့်သိမ့် ရှိက်သည်။ “ငါတို့ ဘယ်တော့ ဆုံစည်းရပါတော့မလဲ ဖိုးအောင်” ဟု ပြောသည့် မိပန်း၏ စကားများတံများက သူ့ရင်ကို အစင်းပေါင်းများစွာ ခသည်။ သူ့အမြင်အာရုံ၊ အတွေးအာရုံများတွင်လည်း ဟင်းလင်းပြင်ကျယ်ကြီးကို မြင်နေရ၏။ နေရာတိုင်းတွင် နားခိုစရာမမြင်။ မိပန်း၏နှုတ်ခမ်းများ တဆတ်ဆတ် တုန်လှုပ်နေသည်။

“တို့ဘဝမှာ ငွေကို မျှော်လင့်ချက်နဲ့ စုဆောင်းထားလို့ မရပါလား ဖိုးအောင် မိသားစုတွေရဲ့ တွယ်ရာမဲ့ မျက်နှာတွေက တို့မျှော်လင့်ချက် မှတ်ကောင်ကို ရိုက်ခွဲနေတယ်၊ တန်ဖိုးပြည့်မီတဲ့ ပုလဲကို ဘယ်လိုရအောင် မွေးမလဲ”

သူ့ဟင်းလင်းအတွေးထဲတွင် ပိုးတဝါးမျက်နှာတစ်ခု ပေါ်လာ၏။ အာရုံစုစည်းပြီး စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သောအခါ ထင်ရှားပြတ်သားစွာ ပေါ်သည်။ သူ့အဖေ၏မျက်နှာ၊ မကြာခင် ကိုယ်ခန္ဓာကြီးပါ ထင်ထင်ရှားရှားပေါ်လာတော့၏။ သူ့အဖေဘေးဝယ် ဘောင်းဘီတိုလေးနှင့် ၁၁ နှစ်သားခန့်ကလေးငယ်တစ်ယောက်။ ထိုကလေးငယ်မှာသူကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်နေပြန်သည်။ သူ့အဖေက ကမ်းခြေနှင့် ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို လက်ညှိုးထိုးရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို ရှင်းလင်းပြောပြသည်။ သူ့မှာတော့ ကလေးပီပီ သူ့အဖေစကား၏ နက်ရှိုင်းကျယ်ဝန်းမှုကို မတွေးတတ်ခဲ့၊ မှတ်မိရုံသာရှိခဲ့၏။

ယခုတော့ သူ့အဖေပြောခဲ့သည့်စကားက သွေးကြောများမှ တစ်ဆင့် သူ့နှလုံးသား၊ ဦးနှောက်၊ ကိုယ်ခန္ဓာအနှံ့ကို ဆူပွက်ရုန်းကြွန်းထစေပြီ။ မိပန်းကို ကြည့်လိုက်သည်။ တွယ်ရာကင်းမဲ့ဟန် မိပန်းမျက်နှာက ကြွေလုလုပန်းတစ်ပွင့်ပမာ။

“ဟို ... ကမ်းခြေကို ကြည့်လိုက်စမ်း မိပန်း၊ ဒီကမ်းခြေမှာ အရင်က ကျောက်ဆောင်တွေ ရှိခဲ့တယ်တဲ့၊ နှစ်ရှည်လများ လှိုင်းတွေရဲ့ ရိုက်ခတ်မှုဒဏ်ကြောင့် ကျောက်ဆောင်တွေ ပြိုကွဲပြီး သဲသောင်တွေ ဖုံးလွှမ်းသွားတာတဲ့၊ ငယ်ငယ်တုန်းက ငါ့အဖေပြောပြဖူးတာ”

မိပန်း၏မျက်လုံးများက တိမ်ညိုကြားမှ လွတ်မြောက်လာသည့် ကြယ်ပွင့်လေးများလို လင်းလက် တောက်ပလာကြသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် မိပန်းကို ပြောပြနေသလိုလို၊ သူ့ကိုယ်သူပြောနေသလိုလို ခံစားမိလာ၏။

“ဒါဆို လှိုင်းအားကြောင့် ကျောက်ဆောင်ပြိုကွဲဖူးတာပေါ့နော်”

“ပြိုကွဲဖူးတာ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ့်ကို ပြိုကွဲခဲ့တာ၊ ဒါကြောင့် အဖေပြောခဲ့တဲ့စကားကို သတိရပြီး ငါရဲ့လှိုင်းနဲ့ ကျောက်ဆောင်အိပ်မက်ကို အခု ပိုပြီး မက်ချင်လာတယ်၊ ငါ့အင်အားတွေကြောင့် အတားအဆီးကျောက်ဆောင်ပြိုကွဲသွားတဲ့ တစ်နေ့မှာ အဲဒီကျောက်ဆောင်ကို အပြီးတိုင် မြှုပ်နှံပေးမယ်၊ သဲသောင်ဟာ နင်ပေါ့၊ ငါ့အိပ်မက်ကို ဆက်မက်မယ်နော် မိပန်း”

“မက်ပေါ့ ဖိုးအောင်ရယ်၊ တကယ့်ကို ငါဟာ နင့်ဘဝအတွက် သဲသောင်ပါ၊ သဲသောင်နဲ့ လှိုင်းဟာ ဘယ်တော့မှ မခွဲဘူးနော်၊ နင် ပြောခဲ့သလို မုတ်ကောင်တစ်ကောင်မှာ အစိုးတန်အောင်မြင်တဲ့ ပုလဲတစ်လုံး မတွေ့ပေမယ့် တို့ဘဝတွေနဲ့ ရင်းပြီး မုတ်ကောင်တွေ တစ်ကောင်ပြီး တစ်ကောင် ထပ်မွေးနိုင်သေးတာပဲ”

“ယုံစမ်းပါ မိပန်းရယ်၊ ပုလဲဆိုတာလဲ မုတ်ကောင်ရင်ထဲက မွေးဖွားလာတာ၊ ပြန်ဖြူးသာယာတဲ့ ကမ်းခြေဆိုတာလဲ လှိုင်းရဲ့ အောင်မြင်မှုနဲ့ ပေါ်လာတဲ့ ကျောက်ဆောင်ရဲ့ သင်္ချိုင်းပဲ၊ တို့ဘဝရဲ့ အတားအဆီး ကျောက်ဆောင်တွေ တစ်နေ့နေ့မှာ ပြိုကွဲမှာပေါ့”

မျဉ်းပြိုင်နှစ်ကြောင်းပမာ ဖြစ်နေရသော သူတို့ဘဝများသည် ချစ်ခြင်းကရားကြောင့် ဆုံမှတ်ကို တွေ့ရပေမည်။ လှိုင်း၏ရိုက်ခတ်သံကို ကြားရပြန်သည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် အော်ဟစ်ညည်းတွားသံဟာ မထင်တော့။ လှိုင်းသံနှင့်အတူ ရင်ထဲမှ ခွန်အားတစ်ရပ်က ဆူဝေရုန်းထလာ၏။ မပြောင်းလဲသေးသော လှိုင်းနှင့် ကျောက်ဆောင် အိပ်မက်ကို သူတမ်းတမ်းတကြီး မက်ချင်လာသည်။ ဒီတစ်ခါ မက်လျှင်တော့ ပြီးဆုံးတိုင်အောင် မက်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်မိသည်။ ထိုအခါ... ။

တင်မြင့်ဦး (သံတွဲ)

လုံမလေးမဂ္ဂဇင်း၊ ဩဂုတ်၊ ၂၀၀၁

ရမ်းကုဆရာနှင့် ကွမ်းတောင်ကိုင်အပျိုမ

ကန်သာယာရွာကြီးက ဘုရားတန်ဆောင်း၊ သိမ်ကျောင်း၊ ဒါယကာသူဌေးကြီး၏သမီး၊ ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ တူမ၊ ရွာကွမ်းတောင်ကိုင် အချောအလှအပျိုမ၊ အမျိုးသမီးသဘာဝ ဓမ္မတာမပေါ်ဘဲ မီးယပ်ပိန် မီးယပ်ခြောက် ဖြစ်လာသည့်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျေးရွာရှိ သမားတော်များ ညှိနှိုင်းအဖြေရှာရေးအတွက် သူဌေးကြီးက ဦးဆောင်ပြီး ဖိတ်ကြားထားသည့် သမားတော်များ၊ စိတ်ပါဝင်စားသူများ ရွာဦးကျောင်းဝင်းအတွင်းရှိ ဥပုသ်ဇရပ်ကို စုဝေးရောက်ရှိနေကြသည်။ တူမအရင်း၏ ကျန်းမာရေးကိစ္စ၊ ရောဂါ ပြဿနာအဖြေရှာဖွေဖြစ်၍ အခြေအနေမှန်၊ အဖြေမှန်ကို သိရှိနိုင်ရန် ဆရာတော်ဘုရားကြီးပါ ကျောင်းကြီးပေါ်မှ ဇရပ်ကို ကြွလာပြီး နားထောင်သည်။

ရွာကွမ်းတောင်ကိုင် အချောအလှ၏ အမျိုးသမီးသဘာဝဓမ္မ တာသွေးငုတ်ပြီး ငါးခြောက်ဖုတ်ဖြစ်နေသည့်ကိစ္စကို မိမိတို့ တတ်

ကျောက်ပန်းခက်

ကျွမ်းသည့် တိုင်းရင်းဆေးပညာရှင်ထောင့်၊ ဂမ္ဘီရပညာရှင်ထောင့်၊ နက္ခတ္တဗေဒပညာရှင်ထောင့်၊ အနောက်တိုင်းဆေးပညာရှင်ထောင့်တို့မှ တင်ပြဆွေးနွေးကြမည့် သမားတော်များနှင့် နားထောင်အကဲဖြတ်ကြမည့် စိတ်ပါဝင်စားသူရပ်ရွာလူကြီးများ စုံညီရောက်ရှိနေပြီဖြစ်၍ လူမမာအပျိုမကို ဥပုသ်ဇရပ်သို့ ခေါ်ယူလာကြသည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးနှင့် သမားတော်များရှေ့မှာ လက်အုပ်ချီပြီး ထိုင်ခိုင်းထားသည်။ တစ်ခါက ကန်သာယာရွာမှာ အချောဆုံး အလှဆုံး၊ အချိုးအဆစ်အပြေပြစ်ဆုံး ကွမ်းတောင်ပန်းတောင်ကိုင် အပျိုချောသည် အခုတော့မျက်တွင်းဟောက်ပက်ဖြစ်ပြီး အရိုးပေါ် အရေတင်နေတာကို မြင်တွေ့ကြရသည်။

ဆရာတော်ကြီး၏ အမိန့်အရ ဂါရဝတရားရှေ့ထားပြီး ဝါရင့်တိုင်းရင်းဆေးဆရာကြီး ဦးပန်းဒွေးကို စတင်ဆွေးနွေးရန် မေတ္တာရပ်ခံသည်။ ဦးပန်းဒွေးသည် သမားစဉ်လာကြီးမားရုံသာမက ဘုရားရှင်လက်ထက်တော်က နာမည်ကျော်ကြားခဲ့သော ဆရာစီဝကမှစ၍ ယောအတွင်းဝန်ဦးဘိုးလှိုင်တိုင်အောင် လက်ကိုင်ထားခဲ့ကြသည့် သြဋ္ဌာရိက သုဓမ္မ၊ ဥတုဘောဇနသင်္ဂဟ၊ နယသုခ၊ နယမာလာ၊ ဒါပကာနီ၊ ဘေသဇ္ဈဒီပနီ ကုထုံးကျမ်းတွေကို လက်ရိုးကျေသူသမားတော်ကြီးဖြစ်သည်။ အနာမျိုးကိုးဆယ့်ခြောက်ပါးတွင် ကုသရခက်သည့် ဖောရောင်၊ မောကြပ်၊ မီးယပ်ဒူလာ၊ နာတာရှည်အမျိုးမျိုး၊ ချောင်းဆိုးသွေးပါ၊ ထိပ်ကပ်နာနှင့် ကုဋ္ဌနူနာ၊ သူငယ်နာအမျိုးမျိုး၊ အနာဆိုးအနာပုပ်တို့ကို အမြစ်ပြုတ်အောင် ကုသပေးနိုင်သော သမား

တော်ကြီး ဖြစ်သည်။ ဆရာကြီးဦးပန်းဒွေးက စတင် ဆွေးနွေးသည်။

“သတ္တဝါတို့ရဲ့ အဇ္ဈတ္တ၊ ဗဟိဒ္ဓနစ်ဌာနမှာ ဖြစ်လာကြတဲ့ အနာရောဂါတို့သည် ကံစိတ်ဥတုအာဟာရဆိုတဲ့ အကြောင်းတရားလေးပါးတို့တွင် တစ်ပါး သို့မဟုတ် တစ်ပါးထက်ပိုသော အကြောင်းတရားတို့ ဖောက်ပြန်ပျက်စီးခြင်းကြောင့် အကျိုးတရားရောဂါဆိုတာ ဖြစ်လာရတာပါ။ ရောဂါတိနာမရူပဘိက္ခဝေ အဟံဝဒါမိ ... လို့ ဘုရားဟော ပါဠိတော်ရှိပါတယ်။ ရုပ်ခန္ဓာနာမ်ခန္ဓာနှစ်မျိုးလုံးမှာ ရောဂါရှိပါတယ်။ ဣတ္ထိယသဘာဝ ဥတုရာသီသွေးမပေါ်ခြင်း၊ ချုပ်ခြင်း၊ ငုပ်ခြင်း၊ ထိမ်ခြင်းတို့သည် ကံမှအပဖြစ်သော စိတ်၊ ဥတု၊ အဟာရ သုံးမျိုးကြောင့် ဖြစ်သော ဥဏတောဇောလွန်ရောဂါဖြစ်ခြင်းကြောင့် အစားပျက်ခြင်း၊ အအိပ်ပျက်ခြင်း၊ နှလုံးတုန်ရင်ခုန်ခြင်း၊ ငယ်ထိပ်ပူခြင်း၊ ခြေအေးခြင်း ရောဂါလက္ခဏာများ ထင်ရှားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အနာသိလျှင် ဆေးရှိပါတယ်၊ ရှားစောင်းလက်ပါတ် ငါးဆယ်ကျပ်သား၊ ထန်းလျက်ငါးဆယ်ကျပ်သား၊ မကျည်းမှည့် နှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်သား၊ ပွေးကိုင်းငါးကျပ်သား၊ ပျားရည်တစ်ဆယ်ကျပ်သား၊ ထောပတ်ငါးကျပ်သား၊ စမုံမျိုးငါးပါး တစ်ကျပ်သားစီကို ကြိုချက်၍ ညနံနက် တစ်ခွန်းစီသောက်ပါက ရောဂါပျောက်ကင်း၍ ကိုယ်သားကိုယ်ရေ နဂိုနေအတိုင်း ပြန်ဖြစ်ပါမည်ဘုရား”

ဆရာတော်ဘုရားကြီးနှင့် လူမမာ၏ ဖခင်သူဌေးကြီးတို့က သဘောကျသည့် အမူအရာဖြင့် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ဖြစ်နေကြသည်။

အသက်အရွယ်နှင့် သမားစဉ်အရ ဒုတိယတင်ပြဆွေးနွေးရမည့် ပုဂ္ဂိုလ်က ယောပြန် ဂန္ထိရဆရာရှိန်ဖြစ်သည်။ ဆရာရှိန်သည်လည်း ခေသူမဟုတ်။ ရွာမှာလာပြသည့် မျက်လှည့်ဆရာ ပဏ္ဏဝ၏ ပြကွက် တစ်ခုမှ ကဝေမစောလူရီ ထဘီခြုံလိုက်လျှင် လင်းတငှက်ကြီး ဖြစ် သွားသည့် ပြကွက်ကို ပြလိုမရအောင် လုပ်နိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သူ တပည့်တစ်ယောက်၏ အကူအညီဖြင့် လင်းတငှက်ကြီးကို ဇာတ်ရံ ထဲ ဝင်ခိုးပြီး သူ့အိမ်အောက်မှာ ကြိုးဖြင့် ချည်ပြီး ဝှက်ထားခဲ့၍ ဆရာပဏ္ဏဝအဖွဲ့ အိုးနင်းခွက်နင်း ဖြစ်သွားခဲ့ဖူးသည်။ ဆရာရှိန် ဆွေးနွေးတင်ပြသည်။

“ကျောင်းဒကာကြီးသမီးမှာ ဖြစ်နေတဲ့ ရောဂါဟာ ဆရာဌေး ပြောသလို စိတ်ဥတုအာဟာရတွေကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ မနောဣဒ္ဓိဓာတ်သားပြင်မှာ အထင်အရှား ပေါ်လွင်နေတာက ဤ ကလေးမသည် သိုက်ကလာသူဖြစ်၍ ကံကြောင့် ဖြစ်သော ရောဂါ ဖြစ်ပါတယ်၊ လူတို့မှာ ကံနိမ့်လာလျှင် စုန်းကဝေ၊ တစ္ဆေ၊ မြေဖုတ် ဘီလူး၊ အထူးထူးသော မှော်စက်ပညာရှင်၊ ဇော်ဂနီ၊ ဇော်ဂနက် အဖျက်အမှောင်တို့ ပူးဝင်ကပ်ရောက် နှောင့်ယှက်တတ်ပါတယ်၊ ဘဝ ဟောင်းက သိုက်နန်းစံညီအစ်မတွေက လာခေါ်နေပါပြီ၊ သိုက်နတ် ပြီး လိပ်ပြာခွဲရန်အတွက် သံပုံစေတီတည်ရမည်၊ သံပုံစေတီမှာ ပွဲ သက်စေ၊ ဆွိမ္မီးသက်စေ ပူဇော်ရမည်၊ ရာဇမတ်ကာထားတဲ့ သံပုံ စေတီဝင်းထဲမှာ သိုက်နတ်ပြီး ဥစ္စာစောင့်နှင့်ပွဲလုပ်မှသာ ရောဂါမှ သက်သာရာရပါမည်ဘုရား”

ရပ်သူရွာသားတွေ ခေါင်းချင်းပူးပြီး ရွစ်ရွစ်ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ ဥစ္စာစောင့်မဖြစ်၍သာ ဤမျှ ချောမောလှပနေခြင်း ဖြစ်မည်ဟု ပြော သူတွေက ပြောကုန်ကြသည်။ ဟုတ်တာမဟုတ်တာအပထားပြီး မှတ်တမ်းတင်ထားကြသည်။

တတိယတင်ပြဆွေးနွေးရမည့် ပုဂ္ဂိုလ်က နက္ခတ္တဗေဒအင်္ဂဝိဇ္ဇာ လူပြန်တော် ဆရာသောင်းဖြစ်သည်။ ဆရာသောင်းသည် ဗေဒင်လာ မေးသူမှန်သမျှကို တစ်ယောက်မှ မလွဲအောင် မှန်သည့် ဟောချက်တွေ ကို ဟောနိုင်သူဖြစ်သည်။ ငယ်စဉ်က နာမကျန်းဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ မသေ လို့ ရှင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ မဟုတ်လျှင် မခံတတ်သူဖြစ်သည်။ ယခု အောင်မြင်မှု မရသေးသော်လည်း ရည်မှန်းချက်ကြီးမားသူဖြစ်၍ တက်လမ်းကို ရှာဖွေနေသူဖြစ်သည်။ စသည်ဖြင့် ဒက်ထီမှန်တာတွေကို ဟောနိုင်၍ နာမည်ကျော်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆရာသောင်းက လူမမာ ၏ ဇာတာကို တွက်ချက်တင်ပြသည်။

“မဟာဘုတ်အလိုအရ တနင်္ဂနွေသမီး၏ မွေးသက္ကရာဇ်ကို (၇)-ဖြင့် ခွင်းသော်အကြွင်း (၅)ဖြစ်၍ ပွဲ၊ အောင်၊ လံ၊ ထု၊ စစ်၊ သူ၊ ကြီးအရ မရဏဗွားဖြစ်သည်။ မသေလို့ ရှင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ သေသေးနှင့် မကြာခဏ ကြုံတွေ့ရမည့် ဇာတာရှင်ဖြစ်သည်။ သက် ရောက်အဋ္ဌလင်ဟောကိန်းအရမှာလည်း အသက် ၂၉ နှစ်ကို တည် ချ၍ အဋ္ဌသင်္ချာရှစ်ဖြင့် ခွင်းသော်အကြွင်း ၅ သာဖြစ်၍ ရှင်ဌေး သားချစ်မြင်စစ်ဝေအရ စနေဂြိုဟ်အိမ်မှာ ကျရောက်နေသည်။ ဇာတာ ရှင်သည် အလွန်ညံ့သောကာလဖြစ်၍ မဟာဇနက္ခမင်း သင်္ဘောဈာန်

သည့်ကိန်းနှင့် ကြုံနေသည်။ တရားတပေါင်ဖြစ်လျှင် ရှုံးမည်၊ ဦးခေါင်း နှင့် လည်ပင်းတွင် အနာတရဖြစ်မည်၊ ကျွဲနွားကိစ္စဖြင့် အမှုအခင်းဖြစ် နိုင်သည်။ မှုဆိုးဖိုတစ်ခုလပ်တို့ကြောင့် အရှက်တကွ ဖြစ်နိုင်သည်။

ဈေး၊ မြေ စသည့် အဆိပ်ရှိသော သတ္တဝါတို့၏ အကိုက်ခံရတတ်သည်။ စိတ်လက်မကြည်မသာဖြစ်မည်။ ယတြာကား အနောက်တောင်အရပ် က ရေစပ်မှာ သံပုံစေတီတည်ရမည်။ ဇနက္ခမင်းသားကို မေခလာနတ် သမီး ကယ်၍ ချမ်းသာရာရသည့် ထုံးကို နှလုံးမူ၍ လင်ယူသားမွေး လုပ်မှသာ ရောဂါပျောက်ကင်းပါမည်။ တနင်္ဂနွေသမီးဖြစ်၍ အိမ်ထောင် ဖက်ရွေးချယ်မည်ဆိုပါက ဓမ္မာ၊ သောက၊ အင်းဝ၊ ရာဇာ အိမ်ထောင် ဖက်အသက်မရှည်ရာဟု အဆိုရှိ၍ ဗုဒ္ဓဟူးသားကို ရှောင်ရမည်။ ဦးသာ၊ စိန်ပန်း၊ ဒန်းလှ ကို ရှာဟု အဆိုအမိန့်ရှိ၍ သောကြာသားကို လက်ထပ်ထိမ်းမြားပါက ပါပဂြိုဟ်မှ ထွက်၍ ပျက်ကိန်းအားလုံး ကုန်ဆုံးလွန်မြောက် ရောဂါပျောက်ပါလိမ့်မည်”

ဆရာသောင်း၏ မဟာဘုတ်နှင့် အဋ္ဌလင်္ဂဟောကိန်းတွေကို သဘောကျ၍လား၊ ဘာကြောင့်မှန်းတော့မသိ၊ ပရိသတ်က ခေါင်း ငုံ့ပြီး ပြုံးနေကြသည်။ တချို့က ကြိတ်ပြီး ရယ်နေကြသည်။ ဆရာ တော်ကြီးနှင့် လူမမာ၏ ဖခင်သူဌေးကြီးတို့က မျက်နှာပျက်နေကြ သည်။ ဆရာသောင်းက ဘုန်းကြီးလူထွက် လူပျိုကြီးဖြစ်သည့်အပြင် သောကြာသား ဖြစ်နေ၍ ဖြစ်သည်။

စတုတ္ထတင်ပြဆွေးနွေးရမည့် ပညာရှင်က ဒေါက်တာကိုအောင် ပု ဖြစ်သည်။ အောင်ပုသည် ဒေါက်တာရမ်းကုဖြစ်သော်လည်း အတွေ့

အကြံများစွာ ရှိသူဖြစ်သည်။ သူပုန်တပ်မှ လက်နက်ချ အလင်းဝင် လာသော ဆေးတပ်သား ဖြစ်သည်။ မီးဖွားရန် ခက်ခဲနေသော မွေး လူနာ၏ မွေးလမ်းကြောင်းထဲကို လက်နှိုက်ပြီး ဆွဲထုတ် ရဲသူဖြစ်သည်။ မေဆေးမရှိ၍ လူနာကို တောအရက်မူးအောင်တိုက်ပြီး အောင်မြင်စွာ ခွဲစိတ်ကုသပေးခဲ့သူဖြစ်သည်။ ခေါင်းကိုက်၊ ဖျားနာ၊ နှာစေး၊ ချောင်း ဆိုးလောက်ကိုတော့ ဒေါက်တာရမ်းကု ကိုအောင်ပုတို့က ပျင်းတောင် ပျင်းသေးသည်။

“အမျိုးသမီး သဘာဝနှစ်ပေါင်းများစွာ ဓမ္မတာပေါ်နေပြီးမှ ပြန်ငုပ်သွားတာဆိုတော့ အသွားအလာ၊ အနေအထိုင်၊ အစားအသောက် နဲ့ မိသားစုဆိုင်ရာ ပြဿနာတွေကြောင့် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ အဓိက ကတော့ စိတ်ကြည်လင်ရွှင်ပြစွာ နေနိုင်ဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ မိမိဖြစ် ချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေကို အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာကြောင့် ချုပ်တည်းမထား ဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ ‘မ’ဟော်မုန်းဓာတ်နဲ့ ဝိတာမင်ဓာတ်ပါတဲ့ ထိုး ဆေး၊ စားဆေးတွေကို မှီဝဲရပါမယ်။ စိတ်လက်ပျော်ရွှင်စွာနဲ့ ကိုယ် လက်လှုပ်ရှားမှု ပြုလုပ်ပေးမယ်ဆိုရင် မကြာမီ ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်သွား ပါလိမ့်မယ်”

ဒေါက်တာရမ်းကု ကိုအောင်ပု၏ စကားတွေကို ပရိသတ်တ ဉာဏ်မမီ၍ မယုံတစ်ဝက်ယုံတစ်ဝက်ဖြင့် နားထောင်ကြသည်။ ဟုတ် သည်ဖြစ်စေ မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ မှတ်တမ်းတင်ထားလိုက်သည်။

ပဉ္စမနှင့် နောက်ဆုံးတင်ပြဆွေးနွေးမည့်သူက သင်္ဘောသား ဟောင်း ဘုန်းကြီးကျောင်းထွက် သောင်မိန့်ရမ်းကုဆရာအတ္ထုပ္ပတ္တိ

ဖြစ်သည်။ ကြွရောက်နားထောင်ကြသည့် ဆရာတော်ဘုရားကြီးနှင့် ရုပ်ရွာလူကြီးများကလည်း ကိုအတ္ထဝါ၏ အမြင်နှင့် တင်ပြဆွေးနွေးချက်ကို အဓိကထားပြီး နားထောင်ချင်၍ စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် စောင့်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးကလည်း သူတပည့်မောင်အတ္ထဝါ၏ အရည်အချင်းကို ဒီပွဲမှာ ပြခွင့်ရတော့မည်ဆိုပြီး ဝမ်းသာပီတိဖြစ်နေသည်။ ဒီအခြေအနေတွေကြောင့်ပင် ကိုအတ္ထဝါအဖို့ စိတ်လှုပ်ရှားပြီး ဒူးတုန်ရင်ခုန်ဖြစ်နေတော့သည်။ ကိုအတ္ထဝါသည် ဆေးပညာနှင့် ပတ်သက်လျှင် နကန်းတစ်လုံးသိသူမဟုတ်။ သင်္ဘောမလိုက်ရတော့၍ အင်္ဂလိပ်ဆေးနှင့် မြန်မာဆေးနှစ်မျိုးရောရောင်းသည့် ဆေးဆိုင်လေးဖွင့်ရာမှ သူ့ကိုယ်သူ ဆရာဝန်လိုလို ဘာလိုလို အထင်ခံရအောင် လုပ်နေသူဖြစ်သည်။ အဖမ်းခံရမှာ ကြောက်၍ ဆေးထိုးအပ်မကိုင်သော်လည်း နားကြပ်နှင့် သွေးချိန်ပြဒါးတိုင်ကို ဆရာဝန်စတိုင်ဖြင့် ဟန်ပါပေါ် ကိုင်တွယ်စမ်းသပ်ပေးနေသူဖြစ်သည်။ ကန်သာယာတစ်ရွာလုံးမှာ အင်္ဂလိပ်စာမတောက်တခေါက်ဖတ်တတ်ပြီး အင်္ဂလိပ်စကားကို ခွေးကျိုးလှည်းကြိတ်သံဖြင့် ပြောနိုင်သူမှာလည်း သူတစ်ဦးတည်းသာ ဖြစ်သည်။ ဒီအရည်အချင်းတွေကြောင့် တစ်ရွာလုံး၏ အထင်ကြီးလေးစားခြင်းကို ခံနေရသူ ဖြစ်သည်။ ဒီပွဲမျိုးမှာ အေဘီစီကိုတောင် အစအဆုံးမရေးတတ်သည့် အောင်ပုလောက်မှ မပြောနိုင်မဆိုနိုင်လျှင် အရှက်ကြီး ဟက်တက်ကွဲရတော့မည် ဖြစ်သည်။ ကိုအတ္ထဝါ ချောင်းတစ်ချက်ဟန်လိုက်သည်။ အသံမတုန်အောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းပြီး စတင်ဆွေးနွေးသည်။

“အဟမ်း ... ဟမ်း ... အဘိုးလေး ဦးပန်းဒွေး တင်ပြတဲ့ကံ၊ စိတ်၊ ဥတု၊ အာဟာရတွေထဲက ဥတုအကြောင်းကို စောင်းပေးပြီး ထောက်ခံတင်ပြပါမယ်။ ဒီနေ့ ကမ္ဘာကြီးဟာ ဖန်လုံအိမ်ဓာတ်ငွေ့၊ အကျိုးသက်ရောက်မှုကြောင့် တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ ပူနွေးလာနေပါတယ်။ နေနဲ့ မြေ ကမ္ဘာအကြားမှာရှိတဲ့ အိုဇုန်းလွှာတွေ ပေါက်ပြဲကုန်လို့ ပိုပြီး ပူနွေးလာတာဖြစ်ပါတယ်။ တောင်ဝင်ရိုးစွန်းနှင့် မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းက သာမက အီကွေတာမှာရှိတဲ့ မာမဇွန္နာတောင်က ရေခဲတွေပါ အရည်ပျက်ကျလာနေပါတယ်။ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်မှာ သဲကန္တာရတွေ ဟိုတစ်ကွက် သည်တစ်ကွက်ပေါ်လာနေပါတယ်။ မြစ်ချောင်းအင်းအိုင်တွေလည်း ခမ်းခြောက်ကုန်တာတွေ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံမှာလည်း တောင်ကြီးတို့၊ ကလောတို့၊ ပြင်ဦးလွင်တို့ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း ငါးဆယ်လောက်တုန်းကလို မအေးတော့ပါဘူး။ ကမ္ဘာကြီး ပူနွေးလာတဲ့သဘောပါ။ ဒါထက် ပိုဆိုးတာက ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံကို အယ်လ်နီညိုလို့ခေါ်တဲ့ အပူလှိုင်းကြီးကျော်ဖြတ်နေပါတယ်။ အဲဒီအပူလှိုင်းရဲ့ဒဏ်ကြောင့် မြစ်ချောင်း၊ အင်းအိုင်၊ ရေတွင်းရေကန်တွေနဲ့ အတူ အမျိုးသမီးတွေရဲ့ ဥတုရာသီသွေးတွေပါ ခမ်းခြောက်ပြီး ဓမ္မတာမလာတာပါ ခင်ဗျား”

ကိုအတ္ထဝါ၏ တင်ပြချက်ကို ကြားတော့ ဆရာတော်ကြီးက မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး ဓေးသည်။

“ဘာအပူလှိုင်းလဲကွ၊ ပြန်ပြောစမ်းပါဦး”

“အယ်လ်နီညိုပါဘုရား”

၁၂၀

အဏ္ဏဝါနိဗ္ဗာန်

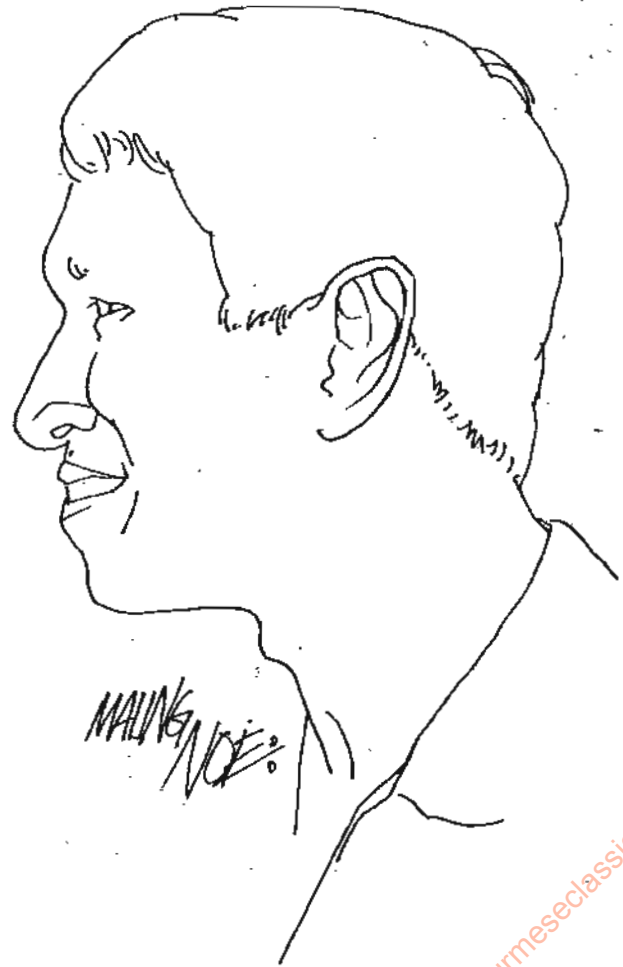
ဆရာတော်ကြီးသာမက လူမမာအမျိုးသမီး၏ ဖခင်သူဌေးကြီးကပါ မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး စဉ်းစားနေသည်။ စဉ်းစားနေကြရာမှ ဆရာတော်ကြီးက သူ့တောင်ရိုးကို လှမ်းကိုင်ပြီး မတ်တပ်ရပ်လိုက်တော့သည်။

“မင်းပြောတဲ့ အယ်လ်ဇေးရှင်းနီညိုဆိုတာကြီးကြောင့် ဒီရွာက တခြားမိန်းမတွေ ဘာမှမဖြစ်ဘဲ ငါ့တူမတစ်ယောက်တည်း ကွက်ပြီး ဖြစ်ရသလားကွဟော ... ခွေးမသား သေပေတော့”

ဒေါက်တာရမ်းကုကိုအဏ္ဏဝါမှာ ချွတ်ထားသည် ဖိနပ်ကိုတောင် ကောက်ကိုင်ဖို့ အချိန်မရဘဲ လုံချည်ကိုသာ ကျွတ်မကျအောင် စုကိုင်ပြီး ဧရပ်ပေါ်က ဆင်းပြေးခဲ့ရလေသည်။

အဏ္ဏဝါနိဗ္ဗာန်

သောင်းပြောင်းထွေလာရယ်ဧရာမဂ္ဂဇင်း၊ မေ၊ ၂၀၀၂။

သတိရစရာလူတစ်ယောက်

သူ့ကို ယင်ကောင်ဖမ်းဆရာဟု နောက်ပြောင်ကျီစယ်၍
ခေါ်ကြသည်။ အမှန်တော့ အဆောင်ဝန်းကျင်တွင် ယင်ကောင်ဖမ်း
ဆရာမရှိပါ။ တောင်ယာခင်းကို ကြီးကြပ်၍ အလုပ်စီမံခန့်ခွဲရသော
တောင်ယာဆရာ၊ ရေကန်ဆရာ၊ လမ်းပြင်ဆရာ၊ စက်ချုပ်ဆရာ၊
ဖိနပ်ချုပ်ဆရာ စသည် စသည်များသာ ရှိပါ၏။ သို့သော် အဆောင်
ဝန်းကျင်တွင် ယင်ကောင်မရှိစေချင်သောကြောင့် အဆောင်သို့ ရောက်
လာသူတချို့က နေ့စဉ်လိုလိုပင် ယင်ကောင်ဖမ်းပေးကြရရာ စိတ်ဝင်
စားစရာကောင်းသော ယင်ကောင်ဖမ်းနည်းတစ်မျိုးကို သတိပြုမိခဲ့
သည်။ ထမင်းလုံးလေးများ စုပုံထားလိုက်၏။ ယင်ကောင်တွေ
လာနားကြသည်။ ပလတ်စတစ်အိတ်ကလေးတွေကို အဝခပ်ကျယ်
ကျယ်ထား၍ အတွင်းမှာ ရေစိုအောင် စွပ်ထားပြီး ထမင်းလုံးပေါ်
လာနားသော ယင်ကောင်များကို ဆတ်ခနဲ အုပ်လိုက်ရသည်။ ပြီးမှ

ပလတ်စတစ်အိတ်အဝကို လက်ဖြင့် ပိတ်ကာ အိတ်ထဲသို့ ယင်ကောင်တွေ လျောကျစုပုံအောင် စုစည်းပြီး ယင်ကောင်တွေ လောင်ပိတ်မိနေသော နေရာလောက်ကို သားရေကွင်းလေးနှင့် စည်းနှောင်ကာ နောက်တစ်ခါ ယင်ကောင်ထပ်ဖမ်းရပြန်သည်။ ဤသို့ဖြင့် တစ်နေ့ကုန်လေသော် ညနေကျတော့ တစ်ဦးကို ယင်ကောင်ငါးရာတစ်ထောင်ရပြီး အဆောင်မပိတ်မီ ပလတ်စတစ်အိတ်များကို အမှိုက်ကျင်းကြီးထဲသို့ သွားရောက်ပစ်ချကြရလေသည်။ ကိုချစ်ထွန်းက နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ယင်ကောင်ဖမ်းသည့် အလုပ်ကို လုပ်သည်။ တချို့စိတ်ရှည်လက်ရှည် ငုတ်တုတ်ထိုင်ကာ ယင်ကောင်ဖမ်းရမှာ လက်ကြောမတင်းချင်သူတွေ အတွက်လည်း ယင်ကောင်အကောင်ငါးရာကို ဆေးပေါ့လိပ် (၃) လိပ် နှုန်းဖြင့် သူက ဖမ်းပေးလိုက်သေးသည်။ ရသမျှ ဆေးပေါ့လိပ်လေးတွေကို သူ မသောက်ပါ။ သူစုဆောင်းထားသည်။ တစ်ပတ်တစ်ခါ ကြာသပတေးနေ့တိုင်းကို အဆောင်များ၏ အသားစားနေဟုခေါ်သည်။ အသားစား နေ့ညနေပိုင်းတွင် သက်ဆိုင်ရာ ထမင်းဝေသည့် ဆရာတို့က ဒန်အိုးကြီးများဖြင့် အမဲသားပြုတ်များ၊ ဘဲဥများကို သယ်လာကြပြီး သူ့အခန်းနှင့်သူ လူဦးရေအရေအတွက်အလိုက် သက်ဆိုင်ရာ အခန်းလူကြီးလက်ထဲသို့ အမဲသားစားတာ ဘယ်နှယောက်၊ အမဲသားမစားသူ တွေအတွက် ဘဲဥပြုတ်က ဘယ်နှလုံးဆိုပြီး ခွဲတမ်းပေးလိုက်တော့သည်။ ကိုချစ်ထွန်းက နေ့စဉ် ယင်ကောင်ဖမ်း၍ရသော ဆေးပေါ့လိပ်လေးတွေ စုဆောင်းထားသမျှကို အသားစားနေ့ကျမှ ဆေးလိပ် မရှိ၍ ကိုယ်ရသော အသားတစ်တုံးကို

ဆေးပေါ့လိပ် (၅) လိပ်နှင့် လဲလှယ်သူတွေနှင့် လဲလှယ်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် အမဲသားတုံးကလေးတွေ ကိုချစ်ထွန်းရသည်။ ရသော အမဲသားတုံးကလေးတွေ ကို သူ မစားပါ။ မဲကြီးနှင့် ကျားကြီးအတွက် သူက မပုပ်မသိုးအောင် ဂရုတစိုက် သိမ်းဆည်းထားပြီး မနက်တစ်ကြိမ်၊ ညတစ်ကြိမ် ချွေတာ၍ ကျွေးသည်။ မဲကြီးနှင့် ကျားကြီးမှာ အလွန် ချစ်စရာကောင်းသော ကြောင်ကလေးများ ဖြစ်သည်။ ကိုချစ်ထွန်း တောင်ယာမှာ သွားအလုပ်လုပ်ရစဉ်က တောင်ယာတဲရှိ တောင်ယာ ဆရာထံမှ ဆေးပေါ့လိပ်အလိပ် ၂၀၀ ပေးကာ အဆောင်သို့ ယူလာပြီး ချစ်ခင်ယုယစွာ မွေးထားသော ကြောင်ကလေးနှစ်ကောင် ဖြစ်သည်။ ထိုအရပ်ဒေသဝန်းကျင်မှာ ခွေးမရှိ။ ခွေးမတွေ့ရ။ ကြောင်ကလေး တွေတော့ အဆောက်အအုံတချို့မှာ တစ်ကောင်စ နှစ်ကောင်စ ရှိခွင့် တွေ့မြင်ခွင့်ရသည်။ ကိုချစ်ထွန်း၏ ဇာတိကို ကျွန်တော်မသိ။ အရပ်ပုပျပ်ပျပ်၊ အသားလတ်လတ်၊ ဗလကောင်းကောင်း မျက်နှာပေါက်ပြေပြစ်ပြီး ဘယ်သူနှင့်မှလည်း ရောရောနှောနှော စကားသိပ်မပြော။ အလုပ်အားလျှင် သူ့အိပ်ရာမှာ သူ့ကြောင်လေး နှစ်ကောင်နှင့်သာ သီးခြားနေထိုင်တတ်သူဖြစ်သည်။ သူနှင့် ကျွန်တော် အဆောင်ချင်းတူသော်လည်း အခန်းချင်းမတူ။ သို့သော် ကျွန်တော်ကလည်း မဲကြီးနှင့် ကျားကြီးတို့၏ အရောင်အသွေးကို ချစ်သဖြင့် မကြာခဏ သူတို့ လူးလို့မိ ဆော့ကစားပုံလေးတွေ ခုန်ပေါက် ပြေးလွှားပုံလေးတွေကို လမ်းလျှောက်ရင်းက ကိုချစ်ထွန်း အခန်းဝမှ တစ်ဆင့် သွား၍ ငေးမောနေမိတတ်သည်။ ကိုချစ်ထွန်းကို အခန်း

မှ ကျွန်တော်နှင့် သိကျွမ်းသော ဦးလေး ဦးမြသိန်း၏ ပြောပြပုံအရဆိုလျှင် ကိုချစ်ထွန်းက သည်အဆောင် သည်ဝန်းကျင်မှာ အကြာကြီးနေရဦးမည့်သူတစ်ယောက်ဟု သိရသည်။ သူ့ကို (၂) ပတ်တစ်ခါ လာရောက်တွေ့ဆုံ သတင်းမေး၊ အစားအသောက် အဝတ်အထည်၊ ဆေးဝါး ကူညီပံ့ပိုးပေးမည့်သူလည်း မရှိဟု သိရသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုချစ်ထွန်း ဖြစ်သလိုနေသည်။ ဖြစ်သလိုစား၊ ဖြစ်သလိုအိပ်သည်။ လုပ်ရမည့်အလုပ်ကို ကြိုးစား၍ လုပ်သည်။ သူရသမျှ အစားအစာမှာ သူ့အတွက်မဟုတ်။ သူ့ကြောင်ကလေး နှစ်ကောင်အတွက်သာ ဖြစ်သည်။ သူက ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း တရင်းတနှီးမပေါင်း။ ဘယ်သူနှင့်မှလည်း ပြဿနာမရှိ။ ကြောင်လေးနှစ်ကောင်နှင့်သာ တိတ်ဆိတ်အေးဆေးစွာ နေထိုင်တတ်သူဖြစ်သည်။ သူ၏အနေအထိုင် အေးဆေးတည်ငြိမ် သိမ်မွေ့လွန်းမှုကြောင့် ကျွန်တော့်အတွက် အံ့ဩစရာ ဖြစ်နေခဲ့ရသည်။ ကိုချစ်ထွန်းနှင့် အတူအိပ် အတူစား၊ အတူဆော့ကစားနေသော မဲကြီးနှင့် ကျားကြီးနှစ်ကောင်ကိုလည်း တစ်ဆောင်လုံးက ချစ်ကြသည်။ ကြောင်ကလေးနှစ်ကောင်၏ အရောင်အသွေးမှာ ကတ္တီပါလို အိန်နေသည်။ ငယ်သေးသဖြင့် ဆော့လိုက်ကြသည်မှာလည်း နေရာအနှံ့၊ တောင်ယာခင်းထဲက ကြွက်တွေလည်း မကြာခဏ ဖမ်းပေးသည်။ အဆောင်အတွက် လိုအပ်သော ပေါက်တူး၊ ပေါက်ပြား၊ ဂေါ်ပြား၊ တူးရွင်း၊ အဝတ်အထည်၊ စာအုပ်၊ စာတမ်းနှင့် အခြား တိုလီမှတ်စပစ္စည်းများထားသည့် တစ်ထပ်အဆောက်အအုံလေးထဲမှာလည်း သူတို့နှစ်ကောင်ကြောင့် ကြွက်တွေ

ငြိမ်သွားသည်။ ခုလို နှင်းတွေဝေစ၊ တစ်မနက်ခင်းတွင်တော့ မဲကြီးတို့နှစ်ကောင်သည် အဆောင်ရှေ့ရှိ ဒန့်သလွန်ပင်တစ်ပင်ပေါ် ပြေးတက်သွားပြီး အတောင်ညောင်း၍ လာနားသော ရွှေကျေးပေါက်စလေးတစ်ကောင်ကို တညောင်ညောင်နှင့် အသံပေးနေသည်။ တောင်ယာခင်းထဲမှ ကိုစောနီအောင်က မြင်သဖြင့် ကိုချစ်ထွန်းကို လှမ်းအော်ပြောလိုက်ရာ အပင်အောက်သို့ ကိုချစ်ထွန်း ရောက်လာပြီး မဲကြီးတို့ကို ချောမော့ခေါ်ချသည်။ ဖျောင်းဖျန်သိမ့်သည်။ သူ့စကားကျတော့ ကြောင်လေးတွေက ဂရုတစိုက် ရှိကြတာ အံ့ဩစရာ။ ကိုချစ်ထွန်း သွက်လက်စွာဖြင့် အပင်ပေါ် တက်သွားပြီး အတောင်ညောင်း ငှက်ကလေးကို ယုယစွာ ယူချလာသည်။ မင်း ကံကောင်းတယ်။ ငါသာ မလာရင် မဲကြီးတို့က မင်းကို ကုတ်ဖဲ့ပြီး ဖမ်းကြတော့မှာ။ မင်း ငါနဲ့ နေမလား။ မပျော်တော့လည်း ပျံနိုင်တဲ့အခါ ပျံချင်တဲ့အခါ ပျံသွားပါကွာ။ ကဲ ... မင်းနာမည် ကံကောင်း။ ကိုချစ်ထွန်းက ကျွန်တော်တို့ကိုသာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် စကားမပြောတာ။ ငှက်ကလေးကိုကျတော့ ပြောလိုက်တာမှ တကယ့်ကို တရင်းတနှီး။ တယုတယ။ အဆောင်ရှိသူ အခန်းဆီသို့ ငှက်ကလေးကို သူ့ညာလက်ဖျံပေါ်တင်ကာ ခေါ်သွားပြီး အစာကျွေးသည်။ ရေတိုက်သည်။ ဟောဗျာ...။ တစ်ပတ်လောက်လည်း ကြာရော ငှက်ကလေး ကံကောင်းဟာ ကိုချစ်ထွန်း လှမ်းခေါ်ရင် ပျံဝဲလာပြီး သူ့လက်မောင်းပေါ်၊ ပခုံးပေါ် လာနားတဲ့အထိ ယဉ်ပါးသွားပါလေဗျာ။ မဲကြီးနှင့် ကျားကြီးကလည်း ကိုချစ်ထွန်းစကားကို နားသောင်ပြီး

ငှက်ကလေးကို ရန်သူတွေရဲ့ မပြုကြပေဘူး။ ဒါဟာ တကယ့်အဖြစ် အပျက်ပါပျာ။ ကိုချစ်ထွန်းဟာ တိရစ္ဆာန်များကို သွန်သင်တဲ့နေရာ မှာ ပါရမီရှိသူလို ဆိုရပါမယ်။ ဘယ်နေရာက လှမ်းအော်ခေါ်ခေါ် သူ့ဆီကို ပြေးလာကြပါတယ်။ ငှက်ကလေးကလည်း တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ အဆောင်ထဲက လူတွေနဲ့ ယဉ်ပါးလာပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ...။ အဲသည့် ဒါပေမဲ့ဟာ အတော်စိတ်လှုပ်ရှားဖို့ ပါပဲ။ တစ်ညနေခင်း အလုပ်ပစ္စည်းများ သိမ်းဆည်းပြီး အသီးသီး အသက အိပ်ဆောင်မပိတ်မီ ရေမိုးချိုးနေကြတုန်းမှာ တွေ့လိုက်ရတဲ့ မြင်ကွင်းတစ်ခုဟာ အတော်စိတ်လှုပ်ရှားစရာပါ။ အဆောင်ဝင်းထဲ က နှစ်ချို့သစ်ပင်ကြီးတွေပေါ်မှာ ရွှေကျေးငှက်တစ်အုပ်ဟာ ရောက် လာခိုနားကြပြီး ငှက်ကလေး ကံကောင်းကို အသံပေးပြီး ခေါ်ငင် ကြပါတော့တယ်။ ဒီအချိန်မှာ အလွန်စကားနည်းပြီး အလွန်တည် ငြိမ်အေးဆေးတဲ့ ကိုချစ်ထွန်းဟာ ကံကောင်းလေးကို သူ့ညာဘက် လက်ဖျံပေါ်တင်ရင်း ဆိုနှင့်ကြေကွဲသံကြီးနဲ့ အခုလို ပြောလိုက်တာ ကျွန်တော့်နားနဲ့ ဆတ်ဆတ်ကြားလိုက်ရပါတယ်။

“ကံကောင်းရေ မင်းတို့ သဘာဝအတိုင်းပေါ့ကွာ။ မင်းကို အုပ်စုဖွဲ့ပြီး လာပြန်ခေါ်နေကြပြီ။ သားရေ အဖေကို အားမနာနဲ့။ သွားချိန်တန်ရင် သွားပေတော့ကွာ”တဲ့။ တစ်ဆောင်လုံးနီးပါးပါပဲ။ လူတွေအားလုံး တထိတ်ထိတ်နဲ့ စောင့်ကြည့်နေကြတယ်။ ကံကောင်း လေးဟာ သူ့အမျိုးအဆွေတွေရှိရာ သစ်ပင်ကြီးဆီကို ရုတ်တရက် ပျံဝဲသွားပါတယ်။ ကိုချစ်ထွန်းရဲ့ မျက်လုံးအိမ်မှာ မျက်ရည်တွေ

တကယ်ကို ရစ်ဝဲနေတာပါ။ ဟောဗျာ...။ ကံကောင်း ပြန်လှည့်လာ တယ်ဗျို့။ ဟုတ်တယ်။ သစ်ပင်ကြီးနား ရောက်မှ ကံကောင်း ပြန် လှည့်လာပြီး ကိုချစ်ထွန်း ပခုံးပေါ်မှာ နားလိုက်တယ်။ တစ်ဆောင် လုံး ဟေးခနဲအော်ပြီး လက်ခုပ်တီးလိုက်ကြတယ်။ ကိုချစ်ထွန်း မျက်နှာကြီးဟာ ဝမ်းသာဝမ်းနည်း ပီတိတွေ ယှက်ဖြာလိုပေါ့။ အဲဒီ တစ်ည။ ကံကောင်း ကိုချစ်ထွန်းနဲ့ အိပ်တယ်။ ဒါပေမဲ့...။ သဘာဝ တရားကား ဆန်းကြယ်လှပါ၏။

နောက်တစ်နေ့ညနေခင်းမှာတော့ ငှက်အုပ်စုကြီး ရောက်လာ ကြပြန်ပါသည်။ စူးစူးရှရှပင် ကံကောင်းကို မြည်သံပေးနေကြပါ သည်။ ကိုချစ်ထွန်းက သည်ညနေမှာတော့ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ကံကောင်း၏ အရိပ်အကဲကိုသာ ကြည့်နေပါသည်။

ကံကောင်းသည် ကိုချစ်ထွန်း၏ ပခုံး၊ လက်မောင်းတို့တွင် အကြိမ်ကြိမ် ပျံဝဲကာ နားပြပြီးနောက် ကောက်ကာငင်ကာဖြင့် ငှက်အုပ်ကြီးရှိရာသို့ ပျံဝဲထွက်ခွာသွားပါသည်။

ကံကောင်း ပျံဝဲကာ လှည့်လာဦးမလားဟု မျှော်လင့်ချက် မျက်လုံးများဖြင့် ကိုချစ်ထွန်း လှမ်းကြည့်နေပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးလည်း ငေးမျှော်ကြည့်နေကြပါသည်။ သဘာဝတရားက ကံကောင်းကို ခေါ်ဆောင်သွားပါပြီ။ ကံကောင်းပြန်လှည့်မလာတော့ ပါ။ ငှက်အုပ်ကြီးသည် ကျွန်တော်တို့ လိုက်ပါသွားနိုင်စွမ်းမရှိသော မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းတစ်နေရာဆီသို့ ကံကောင်းကို ခေါ်ဆောင်ကာ လွှတ် လပ်စွာ ပျံဝဲထွက်ခွာသွားပါသည်။ ကိုချစ်ထွန်းက သူ့ခြေသလုံးများ

၁၃၀

ဆောင်းဝင်းလတ်

ကြားတွင် ပွတ်သပ်တိုးရေနေသော မဲကြီးနှင့် ကျားကြီးကို ကောက်ယူ
ပွေ့ချီထားလိုက်ကာ ငှက်အုပ်ကြီး အဝေးဆုံးတစ်နေရာ ရောက်သွား
သည်အထိ ငေးကြည့်နေပါသည်။

ထိုညက အိပ်ဆောင်ပိတ်ချိန်၌ ငှက်ကလေး ကံကောင်းမှ
တစ်ပါး အားလုံး အရေအတွက်စုံပါသည်။

ဆောင်းဝင်းလတ်

ရနံ့သစ်မဂ္ဂဇင်း၊ အမှတ် ၇၄၊ ၂၀၀၀။

ကျောက်မန်ဆက်

ချစ်သူတို့ရဲ့အဏ္ဏဂို

ညနေခင်းလေပြည်သည် အဝေးဆီမှနေ၍ ခရေပင်လမ်းကို ဖြတ်ကာ ကသုတ်ကရက် ပြေးဝင်လာသည်။ လေတွင် ခရေနဲ့တို့ ကြိုင်လှိုင်နေ၏။ မနက်ကတည်းက တဖြုတ်ဖြုတ်ကြွေဆင်း၍ မြေခ ရှာသော ပွင့်ခြောက်ကလေးများသည် လမ်းပေါ်တွင် နင်းရက်စရာ မရှိ။

တဖြည်းဖြည်းလျှောက်လှမ်းရင်း ဝင်းတံခါးနှင့် နီးကပ်လာ သည်။ မမှောင်ခင် ခရေပင်လမ်းကို ဆုံးအောင်လျှောက်နိုင်ပါ့မလား။ ဆောင်း၏ ညနေခင်းများသည် ရေးကြီးသုတ်ပြာနိုင်လှသည်က အမှန် ပင်။

ဒီကနေ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်လျှင် ခရေပင်လမ်းရဲ့အဆုံး ကို မြင်ရပေမည်။ သစ်ပင်ကြီးများ ဝန်းရံထားသော အလယ်မှာ အိမ် ကလေးသည် ခရေပင်လမ်းကို ဣန္ဒြေကြီးစွာ စောင့်ကြည့်နေသည်။

ကျောက်ပန်းခက်

ဒီလမ်းမှာ နေ့စဉ်လျှောက်ရင်း လွမ်းအိပ်မက်တစ်ခုကို ရင်ဆိုင် ဖြတ်သန်းလျက် တွေးမိရသည်က ဘဝမှာ ခရေကောက်ရင်း အချိန် တွေကုန်ဆုံးသွားမည်ကိုပင်။ ယခင်က နှမြောတွက်ဆခြင်းမရှိခဲ့၊ ဘဝ နှင့် ရင်းလို့ဆိုသည့် စကားသည် ကိုယ့်အတွက် ခါးသီးလွန်းနေပြီ၊ နောက်ထပ်ရင်းစရာလည်း မကျန်တော့။

အချစ်သည် အချစ်ကြီးသူကို ပိုမိုလှောင်ပြောင်တတ်လေသလား မသိ၊ အချစ်၏ လှောင်ရယ်သံကို အလွန်ဝေးသော အရပ်မှ ကြားမိ ရတိုင်း အချစ်နှင့်တကွ မိမိအား ပြုစားသူကို စိန်ခေါ်လိုစိတ် ပြင်းပြ သည်။ သို့သော် ဒူးထောက်အရှုံးပေးလိုက်ရဖို့များသည်။ ထို့ကြောင့် တိတ်ဆိတ်ကြေကွဲစွာ ထုံပေပေနေခြင်းသည် အချစ်အပေါ် တစ်နည်း တစ်ဖုံအောင်နိုင်ခြင်း ဟူ၍သာ လှည့်စားယုံကြည်ရတော့မည်။

ဒါကြောင့် လွမ်းအိပ်မက်၏အစကို ပြန်မကောက်ရဲ၊ နောက်ကို လှည့်ကြည့်လျှင် မောင့်ကို တမ်းတရဖို့များသည်လေ။

ကျွန်မရှိရာ မောင် အချိန်မရွေး ရောက်လာနိုင်တယ်လို့ ယုံ ကြည်မျှော်လင့်နေတာမခက်လား။ မောင် ကျွန်မဆီလာဖို့ မကြိုးပမ်း ဘူးဆိုတာ တဖြည်းဖြည်း သိလာသော်လည်း ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ မောင် တစ်ယောက် အသက်ရှင်လျက်ရှိပြီး ကျွန်မကို လွမ်းနေမယ်ဆိုရင်ပဲ ကျေနပ်လှပါပြီ။ ကျွန်မ မောင့်ကို လွမ်းနေမယ်ဆိုတာလေးလည်း မောင် သိသင့်တာပေါ့။

ခရီးဝေးမှလာခဲ့၍ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သည့် အပြီးနှင့် မောင့် သဏ္ဌာန်ကို ခရေပင်လမ်းရဲ့ထိပ်ခြံတံခါးဝမှာ ရပ်လျက် မြင်ယောင်

ဆဲ၊ သို့သော် ယခုအချိန်ထိ ရပ်ဝေးမှ ခရီးသည်တစ်ဦးတစ်ယောက် ကိုမျှ တံခါးဖွင့် ဆီးကြိုခြင်း မရှိသေးပါ။

ဖြစ်လေဖြစ်ထရှိတတ်တာက ခြံတံခါးနှင့် နီးကပ်လာလျှင် တအားကျိုး၍ ထွက်ပြေးလိုက်ချင်တာကြောင့် စိတ်ကို ချုပ်တည်း လျက် စုံရပ်ကာ ဝင်းတံခါးကို စိမ်းစိမ်းကြည့်မြဲ၊ ဒီဝင်းတံခါးကိုကျော် စိမ်းစိုစိုသစ်တောလမ်းကို ဖြတ်ထွက်၊ မြို့လယ်လမ်းမပေါ်ရောက် အေးပြေးလမ်းမကြီးကနေ တောအထပ်ထပ် တောင်အသွယ်သွယ်ကို ဖြတ်သန်းရင်း မောင်ရှိရာ ဆူညံ ရှုပ်ထွေးတဲ့ မြို့တော်သို့ ရောက်လို စိတ်ပြင်းပြလာလျှင် ဝင်းတံခါးကို ကျောခိုင်းပြီး ခရေပင်လမ်းရဲ့ အဆုံးသို့ ကသုတ်ကရက် ပြေးစမြဲတည်း။

ဒီအဖြစ်ကို မောင်သိရင် ရယ်မလားပဲ။

*

အမှောင်ထဲမှ အလင်းဖျော့သည် လရောင်နှင့် ရောယှက်ကာ အကိုင်းအခက်များကို အကွက်အဆင်ဆန်းစေ၏။ ညလေသည် အေးမြသလို မွေးလည်းမွေးသည် ထင်မိ၏။ သစ်ရွက်သစ်ခက်တို့ ဆက်တိုက်လှုပ်ရှားကာ ညသည် ညှိုးညံ့ဆွတ်ပျံ့ဖွယ်ပင်။

တစ်ဖက်အခန်းတွင်နေသည့် ပထဝီဌာနမှ လက်ထောက် ကထိက အပျိုကြီး မမဆွေကို ဝရန်တာရုံ သူ့သစ်ခွံအုံတွေကြားမှာ တွေ့ရသည်။

၁၃၆

သင်းစုညီမိန်း

ခြံထဲတွင် သစ်ရွက်ခြောက်တို့ ပွသယောင်းထနေ၏။ အချို့က မြက်ဖုတ်စိမ်းပေါ် လှိုင်းထနေသည်မှာ ကတ္တီပါအကွက်ဆင်တစ်မျိုးလို ကြည့်ကောင်း၏။ အေးသောလေသည် တသုန်သုန်မြူးနေရာ ကျွန်မကိုယ်ထဲထိ စိမ့်မြဲ၍ သွားသည်။ လမ်းသွားလမ်းလာတို့ စကားပြောသံ ခပ်သဲ့သဲ့နှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ သီချင်းသံ ပျံ့လွင့်လာတာကို တစ်ချက်တစ်ချက် ကြားနေရသည်။ ည ကိုးနာရီဆယ်နာရီလောက်တွင် ကျွန်မတို့ မြို့ကလေးသည် ထုံးစံအတိုင်း အိပ်မောကျပေတော့မည်။ အချိန်သည် စက္ကန့်ပေါင်းများစွာကို မသိလိုက်မသိဘာသာ ဝါးမြီသွားသည် ထင်ရသော်လည်း သိလိုက်လျှင် အလောတကြီးနိုင်လှ၏။

“ထူးခြားမှုမရှိတဲ့ ညတစ်ညကို ကျော်ဖြတ်ရဦးမပေါ့” ဟု ကျွန်မ ခပ်ရွှင်ရွှင်လေးဆိုလိုက်သည်။

“မမဆွေ ဘဝကို ဆန်းစစ်ဖူးလား၊ ကိုယ်ဘာလိုအပ်လဲ သိလား၊ ကျွန်မတော့ ဘဝဟာ ဒါပဲလားလို့ သိပ်တော့မကျေနပ်ချင်ဘူး”

ဖြုန်းခနဲ မမဆွေ ခပ်အမ်းအမ်းလေး ပြန်ကြည့်သည်။ နောက်မှ သူဝသီအတိုင်း အေးအေးချမ်းချမ်းလေးပြေးကာ ...

“ဘဝဆိုတာ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ပဲပေါ့၊ ဘဝမှာ အဆင်ပြေပြေနေတတ်ဖို့ပဲ မမလိုလားတယ်၊ ဒါလည်း ကျယ်ပြန့်ပါတယ်လေ”

“လူတွေမှာ လူ့နှလုံးသားက တောင်းဆိုသမျှကို သူတို့လိုက်မိနိုင်ကြမှာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီအတွက်တော့ လူတွေဟာ တစ်

ကျောက်ပန်းခက်

ချစ်သူတို့ရဲ့ ဘဝရံ

၁၃၇

ယောက်တစ်မျိုးစီ သနားစရာကောင်းပါရဲ့” သစ်ခွအုံတွေနှင့် မမဆွေကို မမြင်သလိုဘဲ ငေးကာ “ဒါတွေကလည်း ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် သမားရိုးကျတွေပဲလေ” ကျွန်မ ညည်းတွားသလိုဆိုလိုက်မိသည်။

ဘဝမှာ နေပျော်ဖို့အတွက် ခံစားချက်တွေ မကြီးရင်လည်း အကောင်းသား၊ တစ်ခါတစ်ခါ လူသတ္တိဟာ ကိုယ့်ဆီမလာဘဲ တခြားလူတွေဆီမှာပဲ ထင်ပေါ်ပြတာလားဟုပင် ထင်ရသေးသည်။ သူတို့ဟာ ကိုယ့်လိုပဲ မဲ့လိုလျှင်မဲ့ ပြီးလိုသည့်အခါ ပြီးပျော်မည့်အခါ ပျော်မည့်သူတွေပါပဲဟု လူတွေ ကြည့်မိတိုင်း သိသလိုရှိသော်လည်း ငါဟာ သူတို့နဲ့မတူဘူး၊ ကင်းကွာနေတယ်ဆိုတာ သတိပြုမိသည်။

ကိုယ့်ခံစားချက်ကို ဘာကြောင့် ခမ်းနားတယ် ထင်မိရပါလိမ့်၊ ဒါကပဲ အတ္တကို ရင့်သန်ဖို့ အားဖြည့်နေတာလား၊ လူ့ဘဝမှာ စားဝတ်နေရေးကလွဲပြီး စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ တခြားရှုထောင့်တွေမှလည်းကောင်း လူ့တန်ဖိုးဖြတ်စရာ မရှိလျှင် ကောင်းလေစွ၊ ဟုတ်တယ်၊ ဘာမှမသိလေကောင်းလေပဲ၊ ငါလိုထည့်မတွက်တဲ့စိတ်ရှိရင် ပိုကောင်းလေ။

ပြီးတော့ အချစ်ကို မသိလေကောင်းလေပဲ။

နှလုံးသားတစ်နေရာမှ စပ်ဖျင်းဖျင်း နာကျင်လျက် တိမ်းမှူးစရာ မျက်ဝန်းတစ်စုံကို မြင်ယောင်သည်။ မျက်စိကို အတင်းစုံမှိတ်လိုက်မှ မောင့်မျက်ဝန်းတို့ ပို၍ စူးရှလာသည်။ နှုတ်ခမ်းတို့ မဲ့ဆင်းသွားရသည်။ အသက်ရှူခဏရပ်သွားသည် ထင်လိုက်၏။ တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို သည်းမခံနိုင်ဘူး၊ တခါးရွက်ကို အားပါပါနှင့် ဂျိန်းခနဲ

ကျောက်ပန်းခက်

၁၃၈

သင်းစုရည်မီး

မြည်အောင် ဆောင့်ပိတ်လိုက်သည်။

နေ့လယ်က စိတ်ရှည်လက်ရှည်ပြင်ထားသော ပန်းအိုးလေးတွေက ကျွန်မကို လှပငြိမ်သက်စွာ ပြန်စိုက်ကြည့်ကြသည်။ ကျွန်မရဲ့ ရူးသွပ်မှုက ကျွန်မရဲ့ အဖော်ပန်းကလေးတွေပဲ၊ ဘယ်မှာလဲကွယ်ပျော်ရွှင်မှု။

ကျွန်မ ပန်းကလေးတွေကို ချစ်တာ မောင်မသိပြန်ဘူးဟု ဝမ်းနည်းစွာ တွေးမိသည်။

ပန်းကို ချစ်သော်လည်း မပန်လို၊ မောင်ပေးသည့် ပန်းစည်းတွေကို “ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမတုန်း” ပြန်မေးတိုင်း မောင် အံ့သြဟန် စိတ်ညှိသွားဟန်ကို အမြဲသဘောကျရ၏။

သူငယ်ချင်းတွေ စုရိုက်ထားသည့်ပုံမှာ ရှားရှားပါးပါး မောင်လည်း ပါနေသည်။ အပြုံးရှားပါးတဲ့ မောင့်နှုတ်ခမ်းတွေက နည်းနည်းလေးမှ မပြုံးပါ။ မျက်မှောင်များတောင် ကုပ်ထားလိုက်သေး၊ အားလုံးထဲမှာ မောင်က ခပ်တည်တည် သီးသီးသန့်သန့်နှင့် လူကြီးဆန်စွာ နေတတ်သည်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မရဲ့မောင်ဟာ ကလေးတစ်ယောက်လို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ရှက်တတ်တာ ကျွန်မ သိပါရဲ့၊ ကျွန်မ ပြုံးမိရအခါခါပေါ့။

မောင့်ဆီမှ အဖိုးမတန်တဲ့ ပစ္စည်းလေးတွေ၊ ပန်းခြောက်ကလေးတွေကအစ ကျွန်မဆီမှာ မှတ်မှတ်ရရ ရှိနေတာ အံ့သြစရာမဟုတ်လားကွယ်၊ မောင့်ရဲ့သစ္စာပန်းဝါဝါ နှင်းဆီဝါဝါတွေကြောင့် ဂန္ဓမာဝယ်လျှင်တောင် အဝါမှအဝါ၊ အိပ်မက်ထဲအထိ မောင်လွမ်း

ကျောက်ပန်းခက်

ချစ်သူတို့ရဲ့အကူရီ

၁၃၉

မိုးတာ ခံရတယ်။ ကျွန်မရဲ့ မောင်အပေါ် ချစ်မြတ်နိုးမှုတွေကို ဒီတစ်သက် မောင် သိနိုင်ပါ့မလား၊ တစ်ခုခု မှားယွင်းနေပြီဆိုလျှင် ထိုအမှားအတွက် ကျွန်မ ကျေနပ်သည်။

ပန်းကလေးတွေကို ချစ်တော့မည်ကြံမှ ပန်းရှားသည့် မြို့သို့ ရောက်လာသည်။ ဆောင်းတွင်းရောက်လျှင်တော့ ဂန္ဓမာတွေ လှိုင်လှိုင်ပေါသည်။ သဇင်ပန်းလည်း တစ်မြို့လုံးဝေသည်။ ပန်းရှားသည့် ရာသီဆိုလျှင် ပန်းအိုးမှာ ရွက်စိမ်းလေးတစ်ခက်၊ မြက်ပင်ရှည်လေးတစ်ပင်၊ ဆလပ်ဖြူလေးတစ်ပွင့်လောက်နှင့်လည်း လှအောင်ထိုးတတ်ပြီ၊ မီးဖိုထဲက ကြောင်အိမ်မှာ ပန်းကန်စင်မှာပါမကျန် ပန်းစိုက်အိုးလေးတွေ ရှိနေ၏။

“ခကိုကြည့်ရတာ ပန်းကြိုက်တဲ့ပုံလည်းမပေါ်ဘူး၊ အဲလိုလေးတွေ လုပ်တတ်လိမ့်မယ်လို့လည်း မထင်ရဘူး၊ ဧကန္တတော့ ဧကန္တထင်တယ်” ဟု မမဆွေက မကြာခဏ သတိထားမိသည်။

ကျွန်မက အလှအပကြိုက်နှစ်သက်သူမဟုတ်၊ ကဗျာဆန်ဆန်ကနွဲ့ကလျလည်းမဟုတ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပြုံးချင်သွားသည်။ မြန်မာအင်္ကျီခါးတိုဝတ်လို့လည်း ကျွန်မက တယ်အချိုးမကျလှ။ ပထမဆုံး ကျောင်းသွားရန် ပြင်သည့်နေ့က မမဆွေ ကြည့်ရယ်တာ ခံရသေးသည်။

“ခက အရွယ်မရောက်သေးတဲ့ ကလေးကိုယ်လုံးနဲ့ မဖွံ့ဖြိုးသေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ချစ်စရာတော့ကောင်းသား၊ ဌာနရောက်ရင် ဆရာမနဲ့ ကျောင်းသားမှားဦးမှာပဲ”

ကျောက်ပန်းခက်

ဆံပင်ကိုလည်း သေသေသပ်သပ်ဖြစ်အောင် သူပဲထုံးပေးသည်။
ခရေတစ်ကုံးကိုလည်း ဆံထုံးမှာ ရစ်ဆွနေ၍ မပန်လိုပါဘူးဟု အတင်း
ငြင်းရသည်။

“တော်ပြီ မမရယ်၊ ကျွန်မနဲ့ ယှဉ်ရင် သူတို့အလှတွေ မှီနဲ့
သွားမှာစိုးရတယ်”

အိမ်ပတ်လည်မှာတော့ ခရေပင်တွေ ဝန်းရံနေသည်။ တဖြုတ်
ဖြုတ်ကြွေကာ ကြိုင်နေအောင် မွေးတော့မှ ခရေပင်တွေ ဒီလောက်
ပေါများမှန်း သတိပြုမိရသည်။ မြက်ခင်းပေါ်မှာလည်း တထောကြီး၊
ညတွင် ပြတင်းမှတစ်ဆင့် အိပ်ခန်းထဲထိ လာရောက် မွေးမြူ၏။

လရောင်ဆမ်း၍ ခရေနဲ့ထုံမွမ်းသော ညပေါင်းများစွာကို
ဒီဇာခန်းဆီးပြတင်းနောက်ကွယ်မှ ရင်လှိုက်မောစွာ စောင့်ကြည့်
ကုန်ဆုံးစေခဲ့ပြီ။ ည၏ တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖြိုခွင်းသည့် ပုစဉ်းရင်ကွဲ
သံတွေကိုတော့ မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် ချစ်ခင်၍ပင်လာလေပြီ။

မနေ့က အိပ်မက်နိုးတစ်ဝက်မှာ မောင့်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။
မောင့်ရဲ့ ရှားရှားပါးပါးအပြုံးကိုလည်း မြင်လိုက်ရသည်။ “ဟင် ...
မောင်က ပြုံးတယ်ပေါ့” ကျွန်မဆိုတော့ မောင်ကရယ်သည်တဲ့၊ ကျွန်မ
ကလည်း မျက်ရည်များကြားက ရယ်လာဖို့ ကြိုးစားရင်း မဝီမပြင်
သွားစေလျက်သား ဟင်းဟင်းဟူသာ အသံထွက်နိုင်သည်တဲ့။

မောင်မရယ်ရဘူးဟု ကျွန်မ အော်လိုက်သည်။ မောင့်မျက်နှာ
ချက်ချင်းအသွင်ပြောင်းသွားသည်။ ကျွန်မကို အငြိုးနှင့် နာကြည်းစွာ
ကြည့်သည် ထင်လိုက်၏။ ကျွန်မလက်ထဲတွင် ပန်းဖြူတစ်ပွင့်ထား

ရစ်၏။ လက်ဝါးဖြန့်ကြည့်လိုက်စဉ်မှာ ပန်းကလေးနွမ်းဖတ်ကြွေ
မွနေလေသည်။ ကျွန်မက ဝမ်းနည်းစွာ တစ်ချက်မျှလိုက်ပြီး မောင့်
ကို ထိတ်လန့်စွာ မော့ကြည့်ရာ မောင်က “အဲဒါ မင်းကြောင့်”ဟု
စွပ်စွဲသည်။ ကျွန်မ မောင့်မျက်ဝန်းတွေကို ကွက်ရှောင်လွှဲရင်း “မောင်
ကမှ မောင်ကမှ”ဟု ဆိုနှင့်စွာ ရေရွတ်ဆဲ နိုးတစ်ဝက်မှသည် ရုတ်
ခြည်းကွယ်ပျောက်သွားသော မောင့်ကို လိုက်ရှာရင်း အိပ်ရာမှ ထ
ထိုင်ရသည့်အဖြစ်သို့ ရောက်ရ၏။

*

အချစ်ဆိုတာဘာလဲ ...

အဖြေကပြည့်စုံမည်မထင်။

ဘဝတစ်ခုကို အေးစက်ချောက်ချားစွာ ဖြတ်သန်းရမည်ကို
တော့ မောင်နှင့် စတွေ့ကတည်းက သိခဲ့သည်။

လူတွေ၏ အလိုဆန္ဒဟူသမျှကို မဖြည့်ဆည်းဘဲ မြှုပ်ကာကွယ်
ကာ ကစားတတ်သော ကံကြမ္မာကြောင့် လိုအပ်ဆန္ဒမပြည့်နိုင်လေ
သော် ဖြစ်လေရာ အကြောင်းကြောင်းကို လက်ခံရင်း မသင်ကြား
ဘဲ တတ်မြောက်သွားသည်က ဟန်ဆောင်ခြင်းပင်။

ဟန်ဆောင်တယ်၊ မိုက်မဲတယ် ဆိုသည့်စကားကို ကျွန်မတို့
အကြောင်းကို အစအဆုံးသိသူ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်မှ ဆိုလာစဉ်
နာသလို စိတ်ခုသလို ရှိလိုက်ပေမယ့် ထိုစကားများသည် ကိုယ်နှင့်
အတော်ကြီး ထိုက်တန်မှန်းကြာလေသိလေ သိလာသည်။

ငယ်စဉ်ကတည်းက ဘယ်အရာမဆို အသာရမှ ကျေနပ်သည်။ ယှဉ်ပြိုင်မှုလို သတ်မှတ်သည့်ပွဲတိုင်းမှာ အနိုင်ရမှကျေနပ်၏။ အချစ်မှာကော နှလုံးသွေးရပ်မတတ် အဖန်ဖန်အလဲလဲ ပြင်းထန်လှုပ်ရှားခံစားပြီး နှလုံးသွေးရပ်သည်အထိ အချစ်မှာ စံတင်ကာစိုလ်စွဲချင်သေးသလား။ ဒီလိုဆိုရင် အနိုင်ရမယ်လို့ထင်တဲ့စိတ်ဟာ ကိုယ့်ကို ဘယ်လောက်ထိ အတွင်းလိုက်ကာ စားဦးမလဲ။ သူရဲကောင်းအဖြစ် ဘယ်သူမှ အထင်ကရပန်းကုံးစွပ်မည်မဟုတ်။ ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် ပြိုင်ဘက်ကင်းစံပြုကာ နှလုံးသားကို သရဖူဆောင်းစေဦး ဘဝမှာ အသက်ရှင်လျက်နှင့် တစ်ပိုင်းတစ်စသေဆုံးစ ပြုပြီဆိုတာ လျစ်လျူရှုနိုင်တဲ့ အင်အားကို မွေးနိုင်ပါ့မလား။

ဖြစ်နိုင်လျှင် သူ့အတွက်ပေးဆပ်ကုန်ဆုံးရသည့် အချိန်မှာရီများ။ အိပ်မက်ထဲမှာလို မြင်လည်းမမြင်ရ၊ ပြန်လမ်းလည်းမရှိသည့် အမှောင်လမ်းမှာ ချောက်ချားခဲ့ရသော နေ့ညတွေကို ဘဝထဲက အပြီးအပိုင် ဆွဲထုတ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ စဉ်းစားမိလျှင် မာနဖိစီးသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ခံရခက်သောမျက်နှာကို မြင်ရပြန်သည်။ ကဲ ဘယ်နှယ်ရှိစဟု ကျွန်မနှုတ်ခမ်းမှ မဲပြီးတစ်ခုပေါ်လာသည်။ သူ့ကို မဲမည်-ဘဝကို မဲမည်။

“အချစ်မှာ မာနဆိုတာ ဝင်လာရင် ဘဝမှာနေပျော်မလား” ဟု ရယ်ကာမောကာ သူ့ကို စကားဆိုဖူးသည်။ သူက အရှိက်ကို ထိသယောင် မျက်မှောင်ကုပ်ပြီး ကြည့်လာသည်။ ကျွန်မ မျက်လုံးထဲ အဖြေရှိသယောင် ရှာဖွေသည်။

“ကိုယ်တို့ ရှေ့ရေးအတွက် ဘာလုပ်မလဲ” ဟုလည်း သူ့ကို ချစ်ကြည်စွာ ပွင့်လင်းလိုက်ချင်သည်။ စိတ်ထဲမှာ မရေမတွက်နိုင်အောင် အလျှော့ပေးနေခဲ့သည်။ မောင့်ကို တွေ့ရင်တော့ နှုတ်ခမ်းတွေ အာစေးထည့်ထားသလို စေ့ပိတ်နေသည်။ ဒါဟာ ကျိန်စာတစ်ခုလား ရင်ထဲမှာသာ မွန်းကျပ်လှောင်အိုက်လှသည်။

တစ်ဘဝစာတော့ သွားပြီထင်လိုက်၏။ ဘဝမှာ ပျော်ရွှင်စွာ ရှေ့ဆက်လျှောက်လှမ်းဖို့ အခါခါမာန်ချဖို့ ကြိုးစားဖူးပါသည်။ ဘယ်တော့မှ မအောင်မြင်သည့် မဟာစွန့်စားခန်းပင်။

တကယ်ဆို တွေ့ကြဖို့ပင် မကောင်း။

မောင့်မာနမျက်ဝန်းက ကျွန်မကိုအမြဲထိခိုက်စေတာ ဘာကြောင့်လဲ။ မောင့်ကို တွေ့တွေ့ချင်းပင် တစ်စုံတစ်ရာ ပတ်သက်ရလိမ့်မည်ဟု ဘာကြောင့်ထင်မိရပါလိမ့်။ မောင့်အကြည့်တို့ နက်ရှိုင်း၏။ မောင့်မေးကြောတို့ကို တင်းလှသည်ထင်၏။ မောင့်ရဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ အောက်မကျိုးဟန်ပေါ်လွင်လှသည်ကို မြင်ပြင်းကတ်၏။ သို့သော် ထူးဆန်းစွာပင် မောင့်ရုပ်သွင်က အာရုံမှာ ကပ်ငြိနေ၏။

စတွေ့သည့်ည အဆောင်ပြန်ရောက်သော် သိသိတို့ စကားဝိုင်း၌ မောင့်အကြောင်းပါနေသည်ကိုပင် ဝင်မပြောအား၊ အပြုံးနှင့်နားထောင်နေ၏။

“ကျော်စိုးသူငယ်ချင်းလိုသာ ပြောတယ်၊ ကျော်စိုးနဲ့များ တခြားစီ၊ တစ်လောကလုံး သူ့လုပ်စာထိုင်စားနေတဲ့ အတိုင်းပါ၊ တစ်ဝိုင်းထဲ ထိုင်တာတောင် တို့ကို လှည့်ကြည့်ဖော်မရဘူး” မိန်း

ကလေးတို့ ဝသီအတိုင်း ကိုယ့်ကိုအရေးမစိုက်တာ အရေးကြီးကြ၏။

“မနှစ်က ကျော်ကြီးတို့အဖွဲ့မှာ မတွေ့ပါဘူး”

“ကျောင်းမှ မတက်တာ၊ မနှစ်ကစာမေးပွဲတောင် ကျသတဲ့”

“ကျော်ကြီးပြောတာ အလုပ်ခပ်များများရယ်တဲ့၊ ဦးလေးရဲ့ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းတွေမှာ လုပ်နေသတဲ့”

“ဘိုးတော်မျက်နှာထားက တစ်မျိုးပဲနော်၊ ကြည့်ရတာ ထိထိမိမိ တော့အရှိသား” သိသိကဆိုတော့ “ညွှန်းချက်က တစ်မျိုးပါလား” ဟု ဝိုင်းရယ်ကြသည်။

“သွားပုံလာပုံက တစ်မျိုးပဲ၊ ခပ်လေးလေးခပ်ဆိုင်းဆိုင်း ခွင်တင်တင် ကိုင်းတိုင်းတိုင်း၊ ဒါပေမဲ့ စတိုင်တော့အရှိသား”

“တော်ပါသေးရဲ့ ပစ်လိုက်ရပြီမှတ်တာ”

ကျွန်မနဲ့ တစ်မြို့တည်းသား သူငယ်ချင်း ကျော်စိုးနှင့် ပတ်သက်၍ မောင့်ကို သိကျွမ်းရ၏။

“ဒါ ငါ့သူငယ်ချင်း မင်းဇံ၊ အီးမေဂျာဖိုင်နယ်က၊ ငါ့အဖေ ပြည်ကိုပြောင်းရတုန်းက မင်းဇံတို့ ငါတို့ အိမ်ချင်းကပ်လျက်နေခဲ့ ကြတာ”

ကျော်စိုးမိတ်ဆက်ပေးစဉ်က ကျွန်မတို့ကို အသိအမှတ်ပြုရုံသာ မတတ်သာသည့် ဟန်မျိုးနှင့် ခေါင်းတစ်ချက်ညီတာ တစ်ဖက်လှည့် သွားသည်။ မိန်းကလေးတွေကြားမို့ ခပ်ရှိန်းရှိန်းဖြစ်နေဟန် တူပါရဲ့။ သူ ဟာသူနေတတ်လို့ပဲ ဖြစ်မှာပါတွေ့မိသည်။ တော်ရုံတန်ရုံ ယောက်ျား လေးဆို ကိုယ့်ရှေ့မှာ ကြာကြာမနေရဲလောက်အောင် အရွတ်အနောက်

မှာ သတ္တိပြောင်သည့် သိသိနှင့်အောင်ပင် မောင့်ရဲ့ အေးဆေးတည်ငြိမ် သည့်ဟန်ကြောင့် တစ်ယောက်အကဲတစ်ယောက် ခတ်ကာနေကြ သည်။ အခါတိုင်းဆို အတိုင်အဖောက်က ညှိပြီးသား။

နောက်ပိုင်းတွင် မောင့်ကို ကျော်စိုးနှင့် အတွေ့များလာသည်။ သူ့အတန်းသူ တက်မတက်တော့ မသိ၊ ကင်တင်းရောက်လျှင် အမြဲတွေ့ရ၏။ ကျော်စိုးမပါလည်း တစ်ခါတစ်ခါ ခပ်လှမ်းလှမ်းခုံမှာ သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ထိုင်နေတတ်သည်။ မောင်ကလွဲလျှင် သူတို့ အားလုံးက ကျွန်မကို မသိမသာအကဲခတ်နေမှန်း ရိပ်မိနေသည်။ မောင်က ကျွန်မတို့ကို ကျောပေးထိုင်မြဲ၊ ခပ်စေးစေးမှသာ အရိပ် အယောင်ပြဆဲ၊ နောက်တော့ တစ်နေရာရောက်လျှင် မောင့်ကို မသိ မသာ လှည့်ပတ်ရှာတတ်သည့် အကျင့်တစ်ခုခုလာသည်။ မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့လိုက်ပါက ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင် ရုတ်တရက် လန့်ဖျတ်ပူထု သွားတတ်သည်။

မောင်ဟာ ခင်မင်စရာကောင်းမယ်ဆိုတာ သိနေသည်။ သို့သော် ကျော်စိုးတို့ သူရိန်တို့နှင့် ခင်သလိုခင်မသွား။ ကျွန်မကလည်း မာန ကြီးသည့် ယောက်ျားဆိုလျှင် သိပ်ကြည့်ရတတ်တာမဟုတ်။ အားလုံး ထဲမှာ မောင်နှင့် ကျွန်မက မရင်းမနှီးဆုံး။ တစ်ခါမှ မသိဘူးသလို စကားပင်တဟာ မပြောမိကြ။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် လမ်းမှာ တွေ့ရင် တောင် ကျွန်မကစနုတ်ဆက်ဖို့ ဘယ်တော့မှ မကြိုးစားသလို မောင် ကလည်း ရှောင်လွှဲချင်တာသတိပြုမိသည်။

ဘယ်လိုပါလိမ့်၊

ဘယ်လိုပါလိမ့်၊

မောင့်အမူအရာတိုင်း ကျွန်မကို ထိခိုက်စေတာ ဘာကြောင့်လဲ၊ ကျွန်မကို စေ့စေ့မကြည့်၊ ဘယ်တော့မှလည်း အရေးမစိုက်သည့် မောင့်မျက်ဝန်းတစ်စွန်းတစ်စကို ရင်ခွန်စိုးထိတ်နေမိတာ ဘာကြောင့်လဲ၊ ကျွန်မက အားလုံးနှင့် ခင်မင်ဖို့ ဝန်မလေးတတ်သော်လည်း၊ သီးသန့်ဆန်သယောင် သွေးကြီးသယောင်ရှိသည့် မောင့်ကို ရင်းနှီးလွယ်ဖို့ ခက်ခဲလှ၏။ နှစ်ဦးကြားတွင် လူသူမသိနိုင်သော တိတ်ဆိတ်သည့် ဆက်သွယ်မှုတစ်ခုကလည်း တံတိုင်းတစ်ခုလို ဖြစ်နေ၏။

မျက်လုံးချင်းဆုံသောအခါ မောင်က သိသိသာသာ မျက်နှာလွှဲမသွားဘူးဆိုရင် ဒါမှမဟုတ် မောင့်မျက်ဝန်းက ကြင်နာနွေးထွေးမှုကို ခပ်ကြာကြာမြင်နေရမယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်မရဲ့ ချိုသာပွင့်လင်းမှုတွေဟာ မောင်နဲ့ကျမှ ငုပ်လျှိုးကွယ်ပျောက်စရာ အကြောင်းမရှိ။

မောင့်ကို ကျွန်မတို့ သိပ္ပံဆောင်တစ်ဝိုက်တွင် မကြာမကြာတွေ့ရသည်။ ကျော်စိုးနှင့်အတူ ကျွန်မတို့ စာသင်ဆောင်သို့လည်း လိုက်လာဖူးသည်။ ညတွင်လည်း အင်းလျားဆောင်ရှေ့လမ်းပေါ်မှာ သံသေးသံကြောင့်နှင့် အမြဲအော်နေကျ ကျော်စိုးတို့အဖွဲ့တွင် မောင့်ကို တွေ့လာရသည်။

တစ်နေ့ နောက်ဆုံးမှ အဆောင်ပြန်ရောက်လာသည့် အောင်က အခန်းထဲသို့ ဝင်ဝင်ချင်း ...

“ခိုင်လုံတဲ့ သတင်းရပ်ကွက်က သိခဲ့ရပြီ၊ မောင်ခံက ရနံ့ခကို ကြွေနေသတဲ့”

“ကောင်းတာပေါ့၊ ဒီစာသင်နှစ်တစ်နှစ်၊ အလဟဿမဖြစ်တော့ဘူး” ကျွန်မက ထမင်းစားမပျက် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ “ဒီနှစ်ပိုင်နယ်ဆိုတော့ သူလည်း ဂယောင်ချောက်ချားဖြစ်လာတယ်နေမှာပေါ့”

“ဟင်း ရုပ်ကိုက ဒီမှာ စာတွေ ဖတ်ကြည့်ဦး၊ အရေးအသားက ညွှတ်နေတာပဲ၊ ကြွေလောက်တယ်၊ ဘိုးတော်ကကွာ မထင်ရဘူး”

“ဖတ်ပြီးပြီ သွက်လှချည်လား”

“တစ်စောင်တည်းနဲ့ ငါ့သူငယ်ချင်း ကြွေသွားရင် မကောင်းဘူး၊ ကြွေစရာရှိလည်း ငါအရင်ကြွေ၊ ငါပဲ အနစ်နာခံမယ်ဆိုပြီး ဖတ်လာပေးတာ၊ နင့်လက်ထဲထည့်ဖို့ ကျော်စိုးကို ပေးထားတာတဲ့၊ ငါက ကျော်စိုးဆီက လုလာတာ”

“အား ... ရည်းစားစာလုပေးဖို့ရတယ်၊ အားကိုးရတဲ့ သူငယ်ချင်း”

သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ရယ်မောနေရင်းက ဆန်းကြယ်တဲ့ တစ်ပိုင်းတစ်စကို ဝမ်းနည်းစွာ သတိပြုမိနေ၏။ အို ... မောင်ကို နားလည်ချင်စောနှင့် မောင့်မျက်ဝန်းတွေ ပုံဖော်ဖွေရာရသည့် အဖြစ်ကို မကျေနပ်နိုင်ပါဘူး။ ညမှာ မောင့်တေးသံကို နားမထောင်လိုက်ရဘဲ အိပ်ပျော်သွားမှာစိုးရိမ်လှတာတွေ၊ မောင်ရောက်မလာရင် ညဟာ ကျွန်မအဖို့ အချည်းနှီးဖြစ်သွားတတ်တာတွေ၊ မောင့်ကို ဝေဝေရှာရင်း မောင့်အရိပ်ကလေးတွေက ကြည်နူးလှိုက်လှဲမှုတွေ ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံးစီးလှောသွားတာတွေ ဘာတစ်ခုကိုမှ မကျေနပ်။ မကြည်ဖြူနိုင်ပါဘူး။ တစ်စုံတစ်ရာ ထူးဆန်းမှုတစ်ခုက ကျွန်မကို ကြုံဆိုတော့မည်က အမှန်ပင်။

ကျွန်မအဖို့ အချစ်သည် စိတ်အလိုလိုက်သူတို့ ပျော်စရာ၊ အချစ်ဆိုတာ ရယ်စရာ၊ အထင်ကြီးစရာမရှိ၊ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ချစ်ခြင်းမေတ္တာအတွက် ယုံကြည်ဖို့ရာ လွန်စွာအလှမ်းဝေးလှ၏။ သံသရာမှာ ဘယ်လောက်နီးနီး ဆုံခဲ့မဆုံခဲ့ ဆိုတာ မမှန်းဆနိုင်၊ သံသယ ရာထောင်မက ပွားနိုင်၏။ အလွန်ခက်ခဲသောအရာသည် မောင်နှင့်ကျမှ လွယ်ကူလေသည်။ အံ့သြခြင်းမက အံ့သြ၏။ မောင်၏ ရိုးသားမှုကို ဆန်းကြယ်စွာပဲ ကျွန်မသိနေ၏။ အရာအားလုံးသည် နီးထရင်သန်၍ ကျွန်မကို စကားပြောနေသယောင်၊ ကြည်နူးမှုတို့ လေတွင် လွှမ်းခြုံ၏။ သို့သော် ချစ်ခြင်း၌ ပျော်ဝင်နေသော ခံစားမှုတို့ကို သိကုံးရသောအခါ ပျော်ရွှင်မှုသည် ရှားလှ၏။

အင်းလျား၏ ပင်ညိုရိပ်တို့သည် ပို၍မှိုင်းလာ၏။ အေးမြစိမ်းစိုသော သစ်ရွက်များကို တီးတိုးစကားဆိုစေသော လေပြေညင်း၊ မှောင်ရီတရာမှာ အခါတိုင်း အမှတ်တမဲ့ဖြစ်သည့် လိမ္မော်နီရောင်၊ မြစ်မီးရောင်၊ ညိုမှောင်မှောင်တွေ၊ အိပ်တန်းပြန်ငှက်ကလေးတွေရဲ့ တေးဆိုညည်းတွားသံတွေ၊ အားလုံးဟာ အခါတိုင်းလို မသိလိုက် မသိဘာသာမဟုတ်။

ဘာကိုတမ်းတ ဖန်တီးချင်မှန်းမသိ၊ ရင်မှာဆူဝေလိုက် မောနေ၏။ အနုပညာနှင့် နီးနွယ်ဖော်ထုတ်ဖို့လည်း မတတ်၊ နုသစ်သော ကဗျာတစ်ပုဒ်လည်း ဖြစ်လာမည်မဟုတ်။ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ဟိုဘက်သည်ဘက် ပေါက်သွားအောင် ထင်ရာမြင်ရာတွေလျှောက် ကုတ် ခြစ်လိုက်ရင်တော့ အပြင်းစားကုတ်ချက်တွေ ဖြစ်သွားနိုင်သည်။

ဪ ... ဒါဟာလည်း အချစ်ကြောင့်ပဲလို့ ခံစားသိမြင်နိုင်သူရှိက စာရွက်မှန်သမျှ ကုတ်ရာတွေချည်း ဖြစ်သွားနိုင်သည်။

ကျောင်းပိတ်ရက်တစ်ညနေ ဧည့်သည်ဆို၍ဆင်းသွားရာ မောင့်အား ပါလာမှာ စောင့်နေတာတွေ့ရ၏။

ရာသီတုမုန်ပြေပြေ၊ နေကလေးကမပွင့်တပွင့်နှင့် ညနေခင်းသည် ကြည်ဝင်းဝင်းလေးနေ၏။ လေတွင်ကံကော်ရနဲ့လည်းရ၏။ လေထုထဲတွင်ပင် ဝတ်မှုန်လေးတွေကို လိုက်ဖမ်းယူသော်ရနိုင်မည်ထင်၏။ နီညိုဝါရောင်သစ်ရွက်ခြောက်နှင့် နှင်းရည်စွတ်သော မြက်ခင်းရနံ့ကလည်း ထုံအိမွေးချိုသလို၊ အပင်အကြိုအကြားမှ ထိုးဆင်းလာသောနေရောင် ပျောက်ကလေးများကလည်း ချစ်စရာကောင်းလှ၏။

လာမည်လုံးဝထင်မထားသဖြင့် ကျွန်မဧည့်သည်မှ ဟုတ်ရဲ့လား၊ ဘေးဘီရောင်ကြည်မိသေးသည်။ ရိပ်မိသည်ထင်၊ ကျွန်မဘက် လှည့်ရင်း ခြေလှမ်းပြင်တာတွေ့ရသည်။

ဧည့်ချိန်ဖြစ်၍ ပါလာ၌လူများနေ၏။ မောင်သည်မလာဖူး၍ အနည်းငယ် ရှက်ရွံ့ရွံ့ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်မ စတင်ပြောလိုက်သည်။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုနှင့်အတူ ကျွန်မလက်ချောင်းလေးများနှင့် အပြုံးတို့ လှုပ်ရှားတုန်ယင်စပြုသည်။ ချက်ချင်း စကားမစဖြစ်၊ တစ်ခါမှ ဒီလောက် စိတ်မတင်းကျပ်စဖူး၊ ဒီလိုဖြစ်တာ မောင်သိရင် မတောင်းဘူး၊ မကောင်းဘူး။

“တစ်ယောက်တည်းလား ဘယ်ကလှည့်လာတာလဲ”

“ဒီဘက်လာရင်းနဲ့ ဝင်လာတာ၊ မန္တလေးသွားလို့လေ” ဆိုပြီး

မုန့်ထုပ်ကြီးတစ်ထုပ် လှမ်းပေး၏။

“မနေ့ကပဲရောက်တာ၊ ဒီနေ့မှပဲ ပေးဖြစ်တော့တယ်”

သူလှမ်းပေးနေတော့ မယူ၍မကောင်း ယူထားလိုက်ရသည်။

ဒီအသေးအဖွဲ့ကို စကားပြောပြီးလည်း ငြင်းမနေချင်။ ယူလည်း မယူချင်။

“ဪ ... တကူးတကယူလာရတယ်၊ အားနာစရာဖြစ်နေပြီ၊ နောက်ယူမလာပါနဲ့၊” မောင့်မျက်နှာ ကွက်ခနဲညှိသွားတာ သတိပြုမိသည်။ မတတ်နိုင် တစ်မီးယောက်ကလေးတစ်ယောက်ဆီက ပေးတာကမ်းတာ မလိုချင်တာအမှန်ပင်။ သူယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးရှိတာကို လေးစားအားနာရပြန်၏။

“အများကြီးပဲ၊ အိမ်မှာစားဖို့ပြန်ယူသွားပါဦးလား”

“ရပါတယ်ခင်ဗျ၊ ရှိပါသေးတယ်”

“သိတို့လည်း ကြိုက်ကြတယ်၊ ဝိုင်းစားလိုက်ကြတာပေါ့၊ ကျေးဇူးပဲနော်”

မတ်တတ်ရပ်လျက်သား စကားပြောနေကြသည်။ အနီးမှာ ခုံတန်းရှိတာသိလျက် ထိုင်ပါဦးလို့မဆိုမိ၊ မောင်ကလည်း ဝင်မထိုင်၊ ကျွန်မဆီကို သီးသီးသန့်သန့် အချိန်ယူပြီးလာတာမဟုတ်ဘဲ လမ်းကြိုဝင်လာသည့်ဟန်ဆိုတော့ ကိုယ်ထိုင်ခိုင်းမှ အားနာပါးနာ ထိုင်ရတာမျိုး၊ ‘မဟုတ်’ ‘အချိန်မရှိတော့လို့’ ဆိုတာမျိုး မကြားနိုင်။ ကျွန်မမျက်နှာ ရှက်စိတ်ကြောင့် ခပ်နွေးနွေးဖြစ်နေ၏။

မောင်ကပြောစရာစကားကုန်သွားသလို ရှိနေ၏။ အတန်ကြာ

မှ “တစ်ခုခုလိုက်စားပါဦးလား” ဟု ဆိုသည်။

“တော်ပါပြီ၊ ထမင်းစားပြီးနေလို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဒါဆို ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်”

လှည့်ထွက်သွားသော မောင့်နောက်ကျောကို ကြည့်ရင်း တစ်ခုခု ပျောက်ဆုံးသွားသည်ထင်လိုက်၏။ ညနေခင်းသည်ပင် တစ်ခုခုလိုအပ်နေသလို ခံစားမိသည်။ ဘာဖြစ်လို့စကားများများမပြောဖြစ်လိုက်ပါလိမ့်၊ နောက်လည်း အဆောင်လာလည်ပါဦးလို့ ဘာကြောင့်မခေါ်ဖြစ်လိုက်မှန်းမသိ။ မောင်လူနေကြီးတာ၊ မာနရှိပုံရတာတွေ မေ့မေ့နေသည်။ ဒါတွေကို ကြည်ဖြူလိုက်လျောဖို့ဆိုတာကလည်း မာနလို့ အမည်မပေးချင်တဲ့ မာနထက် အဖိုးတန်တယ်လို့ ကျွန်မ အထင်ကြီးတဲ့အရာတွေ ကျွန်မ နှလုံးသားထဲ ကိန်းအောင်းနေတယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ မောင်ဆိုတဲ့အမည်တစ်ခုက ရင်ထဲမှာ ဘယ်အချိန်က စတယ်နစ်မှန်း မသိလိုက်ဘဲ အခုမှ ထင်ရှားလာတာ မောင့်ကို သိစေချင်သပေါ့။

*

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဘဝရောက်သည်ထိ သုံးဦးထက်မပိုသော ယောက်ျားလေးတချို့၏ ရူးလူးမိုက်မိုက်ချစ်စကားသံကလွဲ၍ မကြားစဖူး၊ အင်မတန်ရယ်စရာကောင်းသော ရည်းစားစာနှစ်စောင်ကို ရဖူးသည်။ အရာရာကို ရယ်တတ်သည့်အကျင့်က ယခုတိုင် မပျောက်

ချင်။ ငယ်ငယ်ကဆို ကျောင်းစာပဲ ခေါင်းထဲမှာ ရှိသည်။ ကျန်အချိန် ကစားမည်။ အစ်ကိုမောင်တွေနှင့် ထွေးလုံးမည်။ မြီးကောင်ပေါက် အရွယ် သူငယ်ချင်းအချို့ ရည်းစားထားတတ်ချိန်မှာ ကျွန်မက အစ်ကို လုပ်ပေးထားတဲ့ ဒေါက်ကိုထောင်ပြီး ပန်းချီဆွဲကောင်းတုန်း။

ကျောင်းဆောင်နေရတော့လည်း အများကြားမှာနေရသည် ကပင် တစ်မျိုး ဖြစ်နေသည်။ မိန်းကလေးအများစုနှင့် အံ့မဝင်၊ လောကမှာ နည်းနည်းတော့ အနေမတတ်ဘူးဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိသည်။ သမားရိုးကျတွေသည်ပင် ကိုယ့်အတွက် စွန့်စားခန်းတွေ ဖြစ်နေ၏။ မစွန့်စားလိုတာတွေ အများကြီး၊ မောင့်ကို ယုံသည်။ အချစ်ကို မယုံကြည်။ အထီးကျန်စိတ်ရင်းစွဲကပင် အချစ်ကို အဝေး သို့ တွန်းပို့နေလေသည်။ ကိုယ်တိုင်တော့ အစွန်းအထင်းမခံနိုင်၊ ဖြူစင်သန့်ရှင်းကာ စိတ်အနှောင့်အယှက်ကင်းကင်းနှင့် ဘဝမှာ အေး အေးနေလိုသည်။

အဆောင်ရောက်စကဆိုလျှင် တစ်ယောက်တည်း ခြောက်သွေ့သွေ့ပင်၊ စာအုပ်ဖတ်လိုက်၊ ကော်ဖီသောက်လိုက်၊ အိပ် ချင်အိပ်လိုက် သဘောရှိနေသည်။ အိမ်မှာတုန်းကလို တဟဲ့ဟဲ့နှင့် ပဲ့ပြင်မည်သူတွေ မရှိသည့်ဘဝကို သဘောအကျကြီးကျနေ၏။ တော်ရုံ နှင့်လည်း မခင်တတ်သဖြင့် အပေါင်းအသင်းအားနည်းသည်။ မျိုး၊ သိသိ၊ အောင်တို့နှင့် ပေါင်းဖက်မိမှ စိုစိုပြည်ပြည် ဖြစ်လာ၏။

သိသိနှင့် အောင်လောက် ဆူညံသောင်းကျန်းတာ မတွေ့စဖူး အဆောင်စည်းကမ်းတွေ ဖောက်ဖျက်ပြီး ရှာကြံ ပျော်ကြတာလည်း

နှစ်ယောက်မရှိ။ စာကြည့်ချိန်မှာ အခန်းမလည်ရသော်လည်း သူများ အခန်းကို စာအုပ်ကြီးကိုင်ပြီး စကားသွားပြောရမှ ညအိပ်ပျော်သည်။ အဆောင်ခြံဝင်းထဲတွင်လည်း အသီး၊ အပွင့်၊ အဖူး၊ အကင်းမှန်သမျှ လက်သည်မပေါ်၊ တခြား ဘယ်သူမှမသိဘဲ ကိုယ်သာသိလျက် ပျက် စီးရသည်။ ညညသိချင်းလာဆိုသည့်အဖွဲ့တွေ ဗရုတ်ကျသမျှလည်း သည်းခံ၍မနေအား၊ ဟောကျူတာတွေ မရိမ်မိအောင် ဆက်သွယ် ချေပရသေးသည်။ ဒီဘက်ရိုးလံကနော် ဘယ်အခန်းကလည်း သောင်း ကျန်းတာဟု ရိုးတိုးရိပ်တိတ်သိသော်လည်း ဘယ်တော့မှ တရားခံရှာ မရ၊ ကော်ရစ်တာမီးရောင်အောက်တွင် ဟောကျူတာနှင့် စကားပြော လျက်ကပင် ထီးတစ်လက်ကိုင်ထားရင်း အပြင်မှအဖွဲ့သားတွေကို စိုင်းထီးဆိုင် ထိုင်ငိုအောင် ဆိုခိုင်း၍ရသေးသည်။

ဗရုတ်သုတ်ခအဖွဲ့မှာ မင်းခံဆိုတာ ထူးဆန်းနေ၏။ ပထမ ဟားကြ၏။ တိတ်တိတ်ကြိတ်ရယ်ကြ၏။ နောက်တော့ အံ့သြ၏။ နောက်တော့ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ်။

အတွေ့အကြုံရှိကာ အသက်လည်း နည်းနည်းပိုကြီးသည့်မျိုး က အားလုံးထဲမှ တစ်ခုဟု ယူဆသည်။

“လူတိုင်း တက္ကသိုလ်ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ်စီ ရှိသင့်တယ်၊ ရှိလည်းရှိကြမှာပဲ၊ တစ်သက်လုံးမှာ လွမ်းစရာအကောင်းဆုံးဟာ ဒီ အချိန်ပဲ”

“လုပ်ပြီ ဆရာမကြီးကတော့”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ နောက်အသက်ကြီးမှ ဒီပျော်စရာတွေကို

ခံစားချင်လို့ရဦးမလား၊ ပြန်လွမ်းလို့ပဲရမှာ။ တို့မှာဆို ဇာတ်လမ်းတွေ များလွန်းလို့ ဘယ်ဟာလွမ်းရမှန်းမသိ ဖြစ်နေမယ်ထင်ပါရဲ့။ ဒီနှစ် ပြီးရင် ကျောင်းတော်ကြီးနဲ့ဝေးပြီ၊ ကြည့်စမ်း ဒီကာလဟာ ဘယ် လောက်ချစ်စရာကောင်းလဲ”

မျိုးက မျက်တောင်လေးတောင် ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် လုပ်သေး သည်။

သိသိက “ငါ့မှာလည်း ဇာတ်လမ်းတွေ ပေါ့ပါ့မျိုးရာ၊ ခါချ ရတာ အဆက်မပြတ်ဘဲ သင်္ကေတပြလိုရတယ်၊ ခါချလွန်ပြီး အခု တစ်ယောက်မှ မကျန်တော့ဘူး”ဆိုကာ ရယ်သည်။

“မိန်းကလေးတွေ ကိုယ့်ဟာကိုယ် နေရတာပဲကောင်းတယ်၊ ယောက်ျားလေးတွေ ပတ်သက်လာရင် သိမ်ငယ်စရာ၊ ငါတော့ ငါ့ ကိုယ်ငါ သနားတယ်”

“အလို”ဟု အောင်က အံ့သြသည်။

“ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် ကိုယ့်ကို ကြိုက်ဖို့များ ကိုယ်က သူတို့ကို အချိန်ပေးနေရတယ်လို့ ငါတော့ မဆက်ဆံတတ်ဘူး၊ နောက်တစ်ယောက်တွေ့လည်း ကိုယ့်မေ့သွားမှာ ကိုယ့်ဆီသွားလာ တာ လူမြင်ရုံပဲ ရှိမယ်၊ ဆန်းတော့မဆန်းပါဘူး၊ သူသူကိုယ်ကိုယ် သမားရိုးကျပေမယ့် ငါ့အတွက်တော့...”

ကျွန်မပခုံးတွန့်ကာ နှာခေါင်းရှုံ့တာ မြင်လိုက်သည့်မျိုးက ...

“ခက ဘယ်အထိတွေးနေသလဲ၊ တို့မှာ လူတွေအကြောင်းသိ ဖို့ အများကြီးလိုသေးတယ်၊ အခုအသက်အရွယ်က အခြေခံပညာ

တွေ သင်ကြားပေးနေတာ၊ နောင် ဒါကို ကြုံချင်ပါသေးတယ်ဆိုလည်း မရတော့ဘူး။ အတွေ့အကြုံဆိုတာ ယူတတ်မှရတာ ကလေးမရဲ့”

“အင်း အင်း၊ ထားပါတော့ ထားပါတော့”

*

ခရမ်းပြာရောင်စာအိတ်ကလေးကို ညင်ညင်သာသာ ဖွင့်လိုက် သည်။

ကျွမ်းမြိုက်ကြွေလှပြီမေ။

အိပ်မက်ငယ်တချို့နဲ့ အလွမ်းတွေကတော့ အဆုံးမဲ့ခရီးရှည် အထိ လွင့်မျောလိုက်ပါနေကုန်ကြပြီ၊ ရတာမလို လိုတာ မရနဲ့ ကမ္ဘာကြီးဟာ နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်ပိုင်းတစ်ပိုင်းဒီဂရီ တိမ်း စောင်းနေလို့သာ တော်သေးတာပေါ့၊ အဲဒီအပြုံးတွေပေါ့ ရင်အစုံကို ထိုးနှက်ပြီး သဒ္ဓါတရားတွေကို ကိုက်ဖဲ့စားသောက် သွားတာ၊ အသည်းနုသူ ခံရစမြဲပေါ့။

ချိုမြိန်တဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးတစ်စုံကို အဖော်ပြုရင်း သမုဒယမိုး တိမ် လေဟာနယ်ထဲ မိုက်မဲ့ရှူးသွပ်စွာ စီးမျောပျံသန်းဖူးပါပြီ၊ အံ့သြလောက်ရဲ့နော်။

နောက်မှ အသံကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ သိသိက “ကြွေ လောက်တယ်ကွာ”ဟု ညည်းသည်။ ပြီးတော့ စာရွက်တချို့ကို ယူ ကာ မျိုးခုတ်ငှာ သွားလို့၍ ဖတ်နေ၏။

ဆက်ပြီးဖတ်ရမလို မဖတ်ဘဲ ထားပြီး နောက်တစ်ယောက် တည်းရှိမှ အေးအေးဆေးဆေး ဖတ်ရကောင်းမလား စဉ်းစားမိသည်။ စာရွက်ဆောင်စွန်းလေးကို ငေးရင်း မျက်လုံးအကြည့်တို့ စာရွက်ပေါ် သို့ တဖြည်းဖြည်းရောက်လာကြသည်။ မျက်တောင်တို့ အနည်းငယ် လေးလံနေသည်။

လောကမှာ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ အများကြီးကို လိုချင်တဲ့ အတွက် ဖန်တီးခဲ့တဲ့ ဖန်တီးရှင်တစ်ယောက်တောင်မှ အခြေ အနေအကြောင်းအရာ အမျိုးမျိုးတို့ရဲ့ ချွတ်ယွင်းမှောက်မှား လွဲချော်ခြင်းကြောင့် ပိုင်ဆိုင်မှုရဲ့ တစ်စိတ်တစ်ဒေသတောင် မှ မမှီပဲမရထိုက်ခဲ့ကြပါဘူး။ ဘဝမှာ အတွေ့အကြုံ အသက် အရွယ် ဆင်ခြင်တုံတရားတွေ ပြည့်ဝလာတာနဲ့အမျှ အဲဒီ လောက် အယူသီးပြီး အတ္တမကြီးချင်တော့ဘူး။

ဒါပေမဲ့ အကောင်းဆုံး အနေအထားတစ်ခုကို ရရှိဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့သူတစ်ယောက်အတွက် အချိန်ကာလအပြောင်း အလဲပေါ်မူတည်ပြီး အကောင်းဆုံးမရတောင်မှ အဆိုးဆုံး တော့ မနှစ်မြို့မခံမင်ခဲ့ပါဘူး။ အချိန်ကာလအများကြီးကို ကျော်လွန်ဖြတ်သန်းပြီး မင်းနဲ့ ဝေးမလား။ တိုတောင်းတဲ့ အချိန်ကာလတချို့ကို ဖြတ်သန်းပြီး မင်းနဲ့ နီးမလားဆိုတာ တော့ မှန်းဆတွက်ချက်နိုင်တဲ့ အတတ်ပညာပိုင်ဆိုင်ရာမှာ ကိုယ် အားနည်းခဲ့ပါတယ်။

လွမ်းဆွတ် ကြေကွဲ တမ်းတ ခဲ့ရတဲ့နေ့တွေ ညတွေ

အတွက် အတိုင်းအတာမဲ့တဲ့ လျော်ကြေးပေါင်း မြောက်မြားစွာကို ပေးဆပ်နိုင်မလားပဲနော်၊ စောလွန်းခြင်း၊ နောက်ကျခြင်း၊ ရဲတင်းခြင်း၊ တွန့်ဆုတ်တွေဝေခြင်းတွေဟာ အချစ်နဲ့ တိုက်ရိုက်မဟုတ်တောင် သွယ်ဝိုက်ပတ်သက်နေမလားပဲ၊ ကိုယ် သတ္တိမရှိပါဘူး။ စွန့်စားခြင်းတစ်ခု (သို့မဟုတ်) ပြင်းထန်လွန်ကဲတဲ့ အချစ်စိတ်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ကြိုးပမ်းအားထုတ်မှုဟာ သိက္ခာတရားတွေကို အဝေးဆုံးကို သယ်ဆောင်သွားပါပြီ။ ကိုယ် ရင်မခုန်ချင်ဘူး၊ ရင်မခုန်ပါဘူး၊ ရင်မခုန်ခဲ့ဘူး ... ခုတော့ မင်းဟာ ကိုယ့်ရဲ့ နှလုံးသား၊ ကိုယ့်ရဲ့ဝိညာဉ်၊ ကိုယ့်ရဲ့ အသွေးအသားတွေထဲမှာ တစ်စတစ်စ ပျံ့နှံ့ကြီးစိုး တိုက်ခိုက်နေပြီ။ ခုခံတွန်းလှန်ဖို့အတွက်ကတော့ ဆေးတစ်ခွက်အနေနဲ့ ရက်စက်ဆိုးဝါးတဲ့ အလွမ်းများ ... အင် အင် မောင်လည်း ဒီလို ခံစားတတ်သတဲ့လား။

ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်သမျှ အသက်ကို ခပ်မျှင်းမျှင်းရှူထုတ်လိုက်သည်။ မောင့်မျက်နှာကို ခပ်ရေးရေးမြင်မိသည်။

ကျွန်မနှုတ်ခမ်းထောင့်တစ်ဖက်ကို တွန့်ရုံဖြိုးလိုက်မိသည်။ စာကြည့်စားပွဲမှာ မှောက်အိပ်ရင်း ဒါတွေက ဖြစ်တတ်ပါတယ်လေ၊ ဗွေမယူပါဘူး။ မိန်းမတွေ ခွင့်လွှတ်တတ်မှုကြောင့် ယောက်ျားဆိုတာ လူဖြစ်နေတာ၊ စိတ်ထဲမှာ မောင့်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း စကားဆိုမိသည်။ ပျက်သွားမည့် မောင့်မျက်နှာကို ကြိုတင် မြင်ယောင်ရင်း ဖြိုးမိရသည်။

မောင်ကလူချောပဲ။ ကျွန်မထက်စာရင် ပိုတောင်ချောသေးသည်။ တက္ကသိုလ်တစ်ဝန်းမှာ ကျွန်မထက်ချော ကျွန်မထက်လှသူတွေ ဒုနှင့်ဒေး၊ ကျွန်မ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ချောအောင်လှအောင်လည်း မပြုပြင်တတ်။ ဝတ်လိုက်လျှင်လည်း ရှပ်အင်္ကျီဖားဖားမှ၊ ကျောလယ်လောက်ရှိသည့် ဆံပင်ကိုလည်း ခပ်ရိုးရိုးပဲ နောက်ကို အပြောင်သိမ်းကာ ကျစ်ဆံမြီးကျစ်ထားတတ်သည်။ သနပ်ခါးရေကျဲတောင် ရောက်ခဲ့သည့် မျက်နှာအသားညိုဝင်းဝင်းမှာ မျက်ခုံးထင်းထင်းတစ်စုံနှင့် နှာတံစင်းစင်းတို့က မျက်နှာမှာ အချိုးတကျရှိနေတာ၊ ပြီးတော့ အနည်းငယ် ပြီချင်သည့် ပါးစပ်ကလည်း ခပ်တင်းတင်း၊ နှုတ်ခမ်းရစ်လေးကြောင့် သေသေသပ်သပ်ဖြစ်နေတာလေးတွေကို ကျေးဇူးတင်ရမည်။ ပြီးတော့ ငယ်စဉ်ကတည်းကပင် ယုန်သွားလေးလို ရှေ့သွားနှစ်ချောင်း မဆိုစလောက်လေးကြီးနေတာကြောင့် ယခုတိုင်ကလေးရုပ်က မပျောက်ချင်။ ငယ်ငယ်ကဆို အစ်ကိုတွေက “ခ နှင့် ရှေ့သွားနှစ်ချောင်း ခဏဌားစမ်းပါ၊ ငါ့လှေမှာ တက်မ တပ်မလို့” ဆိုလျှင် မချီအောင်နာသည်။

ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မဟာ တစ်မိနစ်မှာ အခါနှစ်ဆယ်လောက် မှန်ကြည့်လည်း လှမလာပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ “ခဟာ ညိုချောပဲ” “ချစ်စရာကောင်းတယ်” ပြောကြတာ အတော်များများဆီက ကြားရတာ မေ့ထားလို့မရ။

မောင်က တစ်ခါတစ်ခါဆိုလျှင် ပုဆိုးရင့်နှင့် လည်ကတုံး ရှပ်အဖြူတွေ ဘာတွေ ဝတ်သေးသည်။

မောင်ဘေးမှာ ကျွန်မထက် ကိုယ်ဟန်ပြေပြစ်ကာ အင်္ကျီခါးတိုရင်စေ့နှင့် ဆံပင်ရှည်ကြီးဘေးတစောင်းချကာ ဝန်းတစ်ပွင့် မခိုတရီထိုးစိုက်လျက် မျက်တောင်ရှည်ကြီး ပုတ်ခတ်ခတ်လုပ်ကာ မျက်လွှာချလျက် အစစအရာရာ ရည်းစားသည်ကို အားကိုးယုံကြည်ကာ ပြောသမျှ ခေါင်းညိတ်လိုက်နာနေမည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် မြင်ယောင်ကြည့်သည်။ ဒါမှ မောင်လည်း ဘဝင်ငြိ၊ မာနသည်လည်း ငြိမ်ကာ နေသာထိုင်သာရှိပေမည်။

ကျောင်းတွင် သူငယ်ချင်းအားလုံး ဆုံကြလျှင် ကျွန်မကို မသိမသာ အကဲခတ်နေကြသည်ဟု ခံစားမိသည်။ ကျွန်မက ခပ်အေးအေး ခပ်မှန်မှန် ကိုယ်နှင့် မဆိုင်သလိုနေသည်။ ကျွန်မ ဒီလိုကိစ္စတွေ ကင်းရှင်းသည့်အပြင် သိပ်မိန်းမဆန်တာ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောတတ်တာသိနေတော့ ကျော်စိုးတို့ကလည်း စဖို့ရှိန်နေကြသည်။ မောင်အကြောင်း လုံးဝစကားမစပ်မိအောင်နေသည်။ သူတို့ပြောနေကြလျှင်လည်း ဆိုးသည် ကောင်းသည် ဘာမှ ဝင်မပြောသဖြင့် “ခဟာ နေနိုင်လွန်းတယ်”ဟု သိသိက ဆိုသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ခဟာ ခန့်မှန်းရခက်တယ်၊ ငါတို့တော့ ပေါင်းလာတာကြာပြီ၊ သူဝမ်းနည်းနေလား၊ ဝမ်းသာနေလား သိပ်မသိဘူး”

“အဲလိုလား”

အောင်ကလည်း ဒီတစ်ခါတော့ ပြောပစ်လိုက်တော့မည်ဆိုသည့် ဟန်နှင့် အားရပါးရပင်။

“ဟုတ်တယ်၊ နင်က အစစ်အမှန်ကို ပြခဲ့တယ်၊ လျှို့ဝှက်

တယ်၊ ငါတို့လိုမဟုတ်ဘူး၊ မပွင့်လင်းဘူး၊ ငါတို့က ရင်ထဲရှိသမျှ ထုတ်မပြောရရင် နေမထိ ထိုင်မသာနဲ့ နင်က စာမေးပွဲနီးလို့ ဆေးရုံ ရောက်တာတောင် တစ်ချက်မှ မညည်းဘူး၊ ငါတို့တော့ နဖူးမှာ ဝက်ခြံပေါက်တာကအစ မပြောရရင် မနေနိုင်ဘူးဟေ့၊ ပြီးတော့ နင်က ဘာမဆို နိုင်နင်းဖြေရှင်းနိုင်တဲ့ မိန်းမကြီးပုံလည်း ဖမ်းလိုက် သေး၊ ခံနိုင်ရည်ရှိသလိုလို၊ ဘာကိုမှ မျှဝေခံစားတာ မရှိဘူး၊ တစ်ခါ တစ်ခါ သိပ်စိတ်တိုတယ်၊ အဲဒါဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးလွန်း တာ၊ လူတွေကို မတူမတန်သလို အထင်သေးလွန်းတာ၊ အထူးသဖြင့် ငါတို့ကို စော်ကားတာ၊ သူငယ်ချင်းအရင်းခေါက်ခေါက်မို့ ခွင့်လွှတ် ထားတာ”

“ငါ့ဟာငါတော့ ခြောက်ပြစ်ကင်းပဲဟေ့”

ကျွန်မက စိတ်ဓာတ်မာကျောသယောင်နှင့် စိတ်ထိခိုက်လွယ် တာ၊ ခံစားချက်ကြီးတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သိသည်။ ဒီကြားထဲ ကျွန်မ သည် မဆိုစလောက်ထက် ပိုပိုသာသာကလေးပင် ရှက်တတ်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်ပြန်ပါသည်။ ပျော့ညံ့သူတော့ မဖြစ်ချင်။ အမြဲမာန် ကလေးနှင့် ပုံစံသွင်းကာနေတတ်၏။

ဒါကြောင့်ထင်သည်။ မောင်က “ဟန်ဆောင်မှုတွေ ပြည့်နှက် ယှက်သန်းဝေသီပြီး ဖူးပွင့်လန်းစွင့်နေတဲ့ ယဉ်စစ်မျက်နှာတစ်ခုကို ငြိတွယ်နှောင်ဖို့ နေခြင်းဟာ ရူးသွပ်မိုက်မဲခြင်းလို့ ယူဆနေမလားပဲ” တဲ့၊ ပေါ်ပေါ်တင်တင်ပဲ့ သူ စွပ်စွဲ၏။

ကျွန်မက မောင်နှင့်တွေ့လျှင် ပြောစရာစကားမရှိ အလိုလို

ရှက်ကာသာနေ၏။ မောင်ကလည်း သိပ်မပြောသဖြင့် သူကတောင် ဒီလိုလား ဟူ၍ ပို၍ပင် စိမ်းကားပြချင်၏။ အို ... မောင်ကို နား မလည်ပါဘူး၊ မောင်ကို ယုံကြည်ချင်စေနှင့် မျက်ရည်လည်ရသည်။ ချစ်သူကို ပုံဖော်ကြည့်သည်၊ အို ... ကျွန်မဟာ ဘယ်လောက်နွေးထွေး လုံခြုံနိုင်မလဲလေ။

ဘယ်လိုပင် ပြန်မေးပြန်မေး မောင်ကို ချစ်သည်ဟုသာ အဖြေထွက်သည်။ သို့သော် အမြဲရင့်ကျက်ပုံဖမ်းသည့် မောင်အမြင် မှာ ပီရိသယသပ်တင်းမာလှတဲ့ မောင်နှုတ်ခမ်းတွေနဲ့စာရင် ချိုပြီးတဲ့ ကျွန်မနှုတ်ခမ်းတွေက တော်တော်ကို ပေါ့ရွတ်နေမှာ သေချာသည်။ မောင်နဲ့ပတ်သက်လျှင် စကားလှနဲ့ မပြေလည်တတ်တဲ့ ကိုယ့်ပါးစပ် ကို အပြစ်တင်ရသည်။ ဟာသကလည်း စွက်ချင်သေးသည်။ မောင်က သူ့ကို စော်ကားသည် ထင်ချင်သည်။ အချင်းချင်းထဲမှာဆို စနောက် တာကို အရေထူသမို့ မဖြိုသာ၊ ဒါပေမဲ့ တဝါးဝါးရယ်ပွဲဖွဲ့တတ်တဲ့ ကျွန်မတို့အဖွဲ့မှာ မောင် အံ့မဝင်တာ၊ မောင်တည်တာ၊ လူငယ်မဆန် ဘဲ လူကြီးတစ်ယောက်လို ခပ်တည်တည် ဟန်နှင့်ပန်နှင့် နေတတ်တာ တွေကို မေ့မေ့နေသည်။

“မင်းနဲ့ပတ်သက်လာရင် ကိုယ် နည်းနည်းလေးမှ အထိခိုက် မခံနိုင်ဘူး၊ အရာရာကို သဘောထားကြီးခဲ့ရိုးအမှန်ပါ၊ ခုတော့ မင်း ဘေးနား ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် ဖြတ်သွားတာကအစ လိပ် ပြာမလုံချင်တော့ဘူး၊ ခံနိုင်တဲ့စွမ်းရည်တွေ တဖြည်းဖြည်းလျော့ပါးလာ ပြီ၊ ကိုယ့်ကို မကျီစယ်ချင်ပါနဲ့” ဆိုတော့ အားနာရပြန်သည်။

တစ်ရက် ကျွန်မ လက်တွေ့ခန်းထဲမှ ထွက်တာ နောက်ကျ သည်။ သူငယ်ချင်းတွေကို လိုက်ရှာရင်း စာကြည့်တိုက်ရှေ့မှ ဖြတ် လျှောက်လာစဉ် ကျော်စိုးနှင့် တွေ့သည်။

“သူတို့ဈေးသွားကြတယ်၊ ကင်တင်းမှာ စောင့်နေဖို့ မှာခဲ့တယ်၊ လာ ငါလည်း ကင်တင်းသွားမလို့” ဆိုသဖြင့် လိုက်ခဲ့သည်။ ခပ်ဝေး ဝေးကပင် မောင့်ကို တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေတာတွေ့ရသည်။ ကျွန်မတို့ကို ကျောပေးလျက်မှ တစ်ချက်တစ်ချက် နောက်ပြန်လှည့် ကြည့်တတ်သဖြင့် စောင့်နေတာမှန်း သိသာသည်။ အနားသို့ရောက် လျှင် မောင်က အနည်းငယ် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားပြုကာ “ထိုင်ပါ” ဟု ဆိုသည်။

အမယ် သူက ဆရာကြီးစတိုင်နဲ့ မောင်ရဲ့ မျက်ခုံးနှစ်ခုကြားက အတွန့်အရေးကြောင်းလေးတွေကို အသာပြောလျော့ပေးချင်လာသည်။

“အတန်းပြီးလာပြီလား”

“အင်း” ကျွန်မက စာအုပ်တွေကို လွယ်အိတ်ထဲ စနစ်တကျ စီထည့်ရင်း အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ စကားသံတိတ်ဆိတ်သွားသည်။ မောင်က စီးကရက်ငွေကို တစ်ဖက်သို့ လှည့်ကာ အပေါ်မှတ်ထုတ် သည်။ သူငယ်ချင်းတွေကြားမှာဆိုလျှင် ကျွန်မ အာသွက်လျှာသွက် သလောက် မောင့်ရှေ့မှာ ဘာအငြိုးနှင့်မသိ စကားသံတို့ နှုတ်ဆိတ် နေတတ်သည်။ ကျော်စိုးကို ကြည့်လိုက်တော့လည်း မျက်နှာတစ်မျိုး နှင့် ဟိုဝိုင်းဒီဝိုင်းကူးကာ ဂနာမငြိမ်။

တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို သိနေကာ ကျွန်မ နေရတာ သက်သောင့်

ကျောက်ပန်းခက်

သက်သာမဖြစ်ပေ။ အခါတိုင်း အလိုက်သင့်ရှိနေတဲ့ လက်နှစ်ဖက်ဟာ ထားစရာမရှိ ဖြစ်လာသည်။ အင်း သူ့ရှေ့မှာ သမားရိုးကျမဟုတ်ဘဲ နည်းနည်းမူပျက်နေတာသိသာနေရင် မကောင်း ... မကောင်း။

စားပွဲထိုးလေးလာချသည့် ကော်ဖီခွက်ကို မောင်က လှမ်းယူ ကာ ကော်ဖီထုပ်ကို ဖောက်ထည့်သည်။ ပလံ့ထရင်း မြှုပ်ဝင်သွားသည့် အမှုန့်လေးတွေကို ကျွန်မ ငေးကြည့်မိသည်။ ဇွန်းနှင့် မွေစဉ် မောင် ချွေးပြန်ကာ ခပ်ရှိန်းရှိန်းဖြစ်နေတာ သတိပြုမိသည်။

ကျွန်မရှေ့အရောက်ပို့ရင်း ‘သောက်လိုက်ပါဦး’ ဟု ဆိုသည်။ ကျွန်မ မောင့်ကို မသိမသာ အကဲခတ်ပေမယ့် ကျွန်မကို မောင် လုံးဝ မကြည့်ပေ။ မောင့်နှာတံပေါ်ပေါ်ကို ဘေးမှမြင်ရသည်။ နှုတ်ခမ်း ထောင့်စွန်းက ခပ်ကုပ်ကုပ်ကလေး ကွေးနေ၏။ ပြုံးခဲ ရယ်ခဲတာ ကြောင့် မောင်ပြုံးရင် ကြည့်ကောင်းမှာကို သိသည်။ လှိုင်းတွန့်ဆံပင် နက်ခွေခွေလေးတွေက နားသယ်စပ်ထိ တွန့်ကျနေ၏။ ပထမဆုံးမှာ မောင်ကို ဆံပင်ညှပ်ဖို့ရယ်နဲ့ စီးကရက်နဲ့ ကျွန်မ လုံးလုံးမခံနိုင်လို့ မသောက်ဖို့ရယ်ကို ချစ်ခင်စွာ ပြောချင်နေမိသည်။ သို့သော် မောင့် မျက်ဝန်း မောင့်ရုပ်သွင်က ပြောခွင့်မပေး။

နည်းနည်းတော့တင်းပါ။ သူချပေးတဲ့ ကော်ဖီကို မသောက် ဘူး ငြင်းမလို ကြိသေးသည်။ မဖြစ်သေးပါဘူး၊ သူက ယောက်ျားလေး ပဲ ရှက်သွားနိုင်တယ်ဟု မတည့်မစောင်းတွေ့ကာ ‘ဪ ... ဟုတ်’ ဟု အသံပြုရသေးသည်။

‘ကျောင်းပိတ်ရင် အိမ်ပြန်မှာလား’ ဟု အဆက်အစပ်မရှိ

ကျောက်ပန်းခက်

နော်သည်။

“အင်း ကျွန်မက ကျောင်းပိတ်ရင် အိမ်တန်းပြန်ရမှ ကျေနပ်တာ”

မောင်က ဘေးတစောင်းပေးကာ ထိုင်နေ၏။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် ထိုင်ရတာ တော်တော်သိက္ခာကျနေသည့်ပုံလားမသိ။ အင်း လည်ပင်းထဲမှာလည်းမချောင်၊ ရင်ထဲမှာလည်းမချောင်၊ သူ့စိတ်ထဲ ဘာတွေများရှိမလဲ ဝင်ကြည့်ချင်တာ ကျွန်မနေရာမှာ တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်ထားပြီး စောင့်ကြည့်ချင်သည်။ ချက်ချင်းပင် ကောင်မလေးတွေဟာ သိပ်တော်ကြပါလား ချီးကျူးမိရသည်။

ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် နားလည်မှုတွေ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် တက်ကာ ရင်းနှီးနှီးစပ်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ပါလား၊ ချစ်တော့ချစ်တာပဲ၊ ဘယ်လိုချစ်ရမည်နည်း၊ မျက်နှာနီရဲကာ ပူထူနေသည်။ စကားသံတွေအဖြစ် ထွက်မလာ။

မောင့်စာထဲမှာ ရေးထားတာ အမှတ်ရသည်။ အလွတ်နီးပါး ရနေတာတော့ အပြစ်မတင်ချင်။

မင်းမသိစိတ်ထဲက မြတ်နိုးစွဲလမ်းနေတဲ့ ထိန်းသိမ်းစောင့်စည်းပြီး ကိုးကွယ်အားထားတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်တစ်ခု၊ ကိုယ့်ဘက်က ကြည့်ရင် ကိုယ်တစ်သက်လုံး ရိုးမြေကျ စောင့်ထိန်းအားထုတ်လာတဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ သမာဓိဆိုတဲ့ တံတိုင်းကြီးတွေ တားဆီးမှုကြောင့်တော့ ကိုယ်တို့အချစ်တွေ မြောင်းထဲအရောက် မခံနိုင်ပါဘူး။ ကိုယ် မင်းဘဝအတွက် အရာရာကို သည်းခံ

ခွင့်လွှတ်သဘောပေါက်ဖို့ ဝန်မလေးတော့ဘူး။ ကိုယ့်ဘက်ကပဲ စည်းအားလုံးကို မချုပ်တည်းဘဲ ဖောက်ဖျက်ပြီး အလျှော့ပေးလိုက်ပါပြီ၊ ဒီအတွက် အတော်အတန် စဉ်းစားခဲ့ရပြီပြီ။ လောကကြီးမှာ အရာရာအတွက် ရိုးသားလွန်းအားကြီးရင် တကယ့်ထိပ်တန်းအရာတွေမှာ နောက်ချန်နေခဲ့ရတယ်နော်၊ ကိုယ် မင်းကို စွန့်လွှတ်နိုင်ရဲတဲ့ သတ္တိလည်း မရှိပါဘူး။ တစ်ဖက်က စွန့်လွှတ်ဆုံးရှုံးပစ်လိုက်ရမယ့် အခြေအနေတစ်ခု၊ ကျန်တစ်ဖက်က မဟာစွန့်စားခန်းကြီးတစ်ရပ်အနေနဲ့ ရင်ထဲက စကားတွေ ဖွင့်ပြောချင်လွန်းအားကြီးတဲ့ဆန္ဒတစ်ခု၊ အဲဒီနှစ်ခုဟာ တရားမျှတစွာ လွန်ဆွဲရင်း ဘယ်အရာဟာ အပြတ်အသတ်ကြီး ဗိုလ်စွဲအနိုင်ယူသွားခဲ့ပြီလို့ မင်းထင်သလဲ၊ ကိုယ်အရာရာကို ရင်းပစ်လိုက်ပြီ ကျေနပ်နိုင်မလားပဲ။

“ခလုက သူ့မှာပဲ မာနတွေ ဂုဏ်သိက္ခာတွေရှိတဲ့အတိုင်းပဲ”

ဟု မျိုးက ဝေဖန်ဖူးသည်။

“အစွန်းလည်းရောက်တယ်ထင်ပါ”

“ရောက်သမှ ပြုတ်ကျတော့မယ်၊ အစွန်းဖျားလေးမှာ ပုဆိုးစလေးနဲ့ ငြိ၊ တွဲလောင်းကျပြီး မရှူနိုင် မကယ်နိုင်ဖြစ်နေတဲ့ပုံ”ဟု အောင်က ပေါ်လွင်အောင် ဆိုသေးသည်။

မောင်ဘာပြောမလဲ၊ နားစွင့်နေမိသည်။ ရင်ခုန်သံတွေ မြန်ဆန်လာသည်။ ဒီလိုသာရင်ခုန်နေမယ်ဆိုရင် သေရချည်ရဲ့ဟု တွေးမိသည်။ ကော်ဖီမသောက်ဖြစ်သေးဘဲ မောင့်မျက်နှာကို ကြည့်မိသည်။

မောင်မျက်လုံးတွေနှင့် တန်းတိုးသည်။ ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံးလွဲရကောင်း မလာ။ အမူအရာတစ်ချက်ပျက်လျှင်မကောင်း၊ ပုံပူထူထူပင် မောင့်ကို ပြန်စိုက်ကြည့်မိသည်။ မောင်ကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပင် ယောက်ျားတွေဟာ တော်တော်မှင်မောင်းကောင်းကြတယ်။ “ငါလည်း ကောင်းမှပဲ” ဟု ကိုယ်ဟန်တောင် ပြင်လိုက်သေးသည်။ တုန်ချင်သည် လက်ဖျားတွေကိုတော့ ဝှက်ကာ ဆုံးမနေရသည်။

“မင်း နားထောင်ချင်မယ်ဆိုရင်တော့ ကိုယ့်အကြောင်းတွေကို တစ်နေ့နေ့ ပြောပြဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ ကိုယ်ဟာ အဖေဆုံးပြီး ကတည်းက မိသားစုထဲမှာ အားအထားရဆုံး လူတစ်ယောက်ဖြစ်လာတယ်။ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်အပိုင်းအပိုင်းက လူတွေထက် မသာနိုင်တောင် သူတို့ကို မှီအောင်တော့ အတော်ကြီး ကြိုးစားယူရမယ်။ ဘဝပေးအသိတွေကြောင့် ကိုယ်ဟာ လူကြီးတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေတယ်။ ခေတ်လူငယ်တွေကြားမှာ တစ်ခါတစ်ခါ ဘောင်မဝင်တတ်ဘူး၊ တစ်မိန်းဆန်နေမယ်ထင်တယ်”

“ဘဝအသိဆိုတဲ့ အရာတစ်ခုကို လက်ကိုင်မိပြီဆိုတော့ လောကဓံက ရိုက်ပုတ်လာမယ့် လှိုင်းတံပိုးတွေကိုလည်း မတုန်လှုပ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အချစ်ဆိုတဲ့အရာကိုတော့ အင်မတန် တုန်လှုပ်မိတယ်။ ဒါဟာ ကိုယ့်ဘဝရဲ့ အဓိက အားနည်းချက်တစ်ခုပဲ”

ကျွန်းဆက်နားထောင်နေရမလား၊ စကားပြန်ပြောရမလား မဝေခွဲတတ်၊ တော်သေးသည်။ မောင်က တစ်ချက်ဆိုင်းငံ့ပြီး “ဒါနဲ့ မနေ့က စိတ်ဆိုးတယ်ဆို” ဟု ဖျတ်ခနဲမေးသည်။

ကျွန်းမ ရုတ်တရက်ကြောင်သွားသည်။ နောက်မှ သတိရသည်။ ကျော်စိုးနှင့် သူပေးလိုက်သည့် လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ ဘာတွေမှန်းတောင် ဖွင့်မကြည့်လိုက်ဘဲ ချက်ချင်းပြန်ပေးခိုင်းလိုက်သည်။ “နှမချင်း မစာမနာ မပေးပါနဲ့ ဒီနည်းနဲ့ မစော်ကားပါနဲ့ ပြောလိုက်” ဆိုတာတွေ ကျော်စိုးက ပြန်ပြောမည်ထင်သည်။

‘ဘာကိုလဲ’ ဟု ကျွန်းမ မသိသလို မေးမိသည်။

“ကျော်စိုးပြောတာ” ဟု တိုတောင်းစွာ ဆိုသည်။

“ခမ မယူချင်တာ” ဟု ပြောပြီး ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိဖြစ်နေသည်။ မျက်နှာပူပူနှင့်ပင် “တကယ်မယူချင်တာပါ” ဟု ဆက်ပြောဖြစ်၏။ မောင်မျက်နှာ အနည်းငယ် ပျက်ယွင်းသွားသည်။ မတတ်နိုင်။

“မနေ့ညကတည်းက ကျွန်တော် လာချင်တာ၊ အလုပ်မှာလည်း စိတ်မပြောင့်ဘူး၊ ဒီနေ့တော့ အတန်းပြီးအောင် ထိုင်စောင့်နေတာ စိတ်အနှောင့်အယှက်ပေးသလို ဖြစ်သွားရင်တော့ တောင်းပန်ပါတယ်။ သိထားဖို့က ဘာမျှော်လင့်ချက်မှ မပါတဲ့ စေတနာသန့်သန့်နဲ့ ပေးတယ်ဆိုတာကိုပဲ၊ ကိုယ် ဒီပညာရပ်တွေမတတ်ဘူး၊ မင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီးမှ ကိုယ်မကျွမ်းကျင်နားမလည်တဲ့ ဘာသာဗေဒတစ်ခုကို တီးမီခေါက်မီအောင် မနည်းကြိုးစားနေရတယ်။ ကိုယ် ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ အောက်မကျိုးခံစံဖူး၊ ကိုယ့်ဘဝမှာ မျက်နှာသာပေးခြင်း ခံရဆုံးမိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်ဆိုရင်တော့ ကျေနပ်နိုင်မှာပါ”

မောင် တဆိတ်တော့ လွန်လာပြီ။ ရိုးသားတည်ငြိမ်တဲ့ မျက်နှာကို အားနာပြီး မဲပြုံးမပြုံးမိ။ သို့သော် ...

“ကျွန်မ ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရတော့မှာပေါ့။ ဟုတ်လား၊ ခက်တာက ကျွန်မ ဒီနေရာမှာ ကံမကောင်းချင်ဘူး၊ ကျွန်မထက် ကံကောင်းမယ့် မိန်းကလေးတွေ အများကြီး ရှိမှာပါ”

ကျွန်မအပြုံးကို မောင် မလိုတမာ စိုက်ကြည့်သည်။ “ကိုယ့်ကို မစော်ကားပါနဲ့” ဟု ဆိုသည်။

“ပန်းတွေကို တန်ဖိုးထားတတ်ပေမယ့် ပန်းတိုင်းကို တန်ဖိုး မထားနိုင်ဘူး၊ ကြင်နာမယောင်ရှိတဲ့ အတုအပမေတ္တာတွေကြားမှာ နှစ်မွန်းကြွေမျောနေတဲ့ ယောက်ျားတွေထဲမှာ ကိုယ်မပါဘူး၊ ကိုယ် လုပ်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုဟာ ဘယ်လောက်ပဲ အသေးအမွှားဖြစ်ချင်ဖြစ် ပါစေ လေးလေးနက်နက် တိကျသေသပ်အောင် လုပ်တတ်တယ်။ နည်းနည်းလေးမှ အပွန်းအပဲ့ အမှားအယွင်းမခံနိုင်ဘူး။ ဒါကို ထိခိုက် စော်ကားလာရင် ကိုယ့်ကို သွယ်ဝိုက်စော်ကားခြင်းနဲ့ အတူတူပဲ၊ ဒါတွေ သိသင့်တယ် ထင်တယ်လေ၊ ဘယ်လောက်ထိ ဆုံးရှုံးထိခိုက် နှစ်နာသွားပါစေ၊ လက်လျှော့ အရှုံးပေးပြီး ပြန်ပြောခဲ့ရိုး ထုံးတမ်း စဉ်လာမရှိဖူးဘူး”

“ကိုယ်စိတ်မဆိုးတတ်ပါဘူး၊ ထားလိုက်တဲ့စေတနာပေါ် မူတည်ပြီး သမာသမတ်ကျတဲ့ မျှတတဲ့ အပြုံးလေးတစ်ခုတောင် ရောင်ပြန်မဟပ်တော့ ကိုယ် အမှန်တကယ် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရတယ်၊ ဒါဟာ အရိုးရှင်းဆုံး ဖြောင့်ချက်တစ်ခုပဲ၊ ပညာရှိနည်းတွေနဲ့ နှိပ်

စက်အပြစ်ပေးလိုက်မယ့်အဖြစ်ကိုတော့ သေတာထက် ပိုကြောက် နေပြီ”

မောင်အသံလိုက်လွဲလာသည်။ ကျွန်မ နားထောင်နိုင်စွမ်းမရှိ တော့၊ လည်ပင်းထဲမှာလည်း တစ်ဆို့နေသည်။ ဘာစကားမှပြော မထွက်၊ ထပြေးချင်လာသည်။ ရုန်းမရ၊ မောင်အညှို့ခံထားရသလိုပါ လား၊ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ။

အို ကျွန်မဟာ ဒီကိစ္စတွေ မကိုင်တွယ်တတ်ဘူး၊ ကိုယ်ဟာ အရွယ်မရောက်သေးသလို သိမ်ငယ်စွာ ခံစားရ၏။ အားလုံးထဲမှာ အသက်လည်း ပိုကြီးကာ အတွေ့အကြုံလည်းရှိသည့် မျိုးကို အတူ အညီတောင်းချင်လာသည်။ ခက်ပါ။

“ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မအခန်းကို ဘာမှမပို့ပါနဲ့၊ အဆောင်ထဲ မှာ ဘာမှန်းမသိ နာမည်ကျော်နေတာ ကျွန်မ မကြိုက်ဘူး၊ ပြီးတော့ လေ ဒါဟာ ကျွန်မအတွက် သိပ်ခက်တဲ့ပစ္စည်းတစ်ခုပဲ၊ ကျွန်မ လိုက် မမှီဘူး၊ ကျွန်မတို့တွေကြတာ သိပ်မကြာသေးဘူးနော်၊ ကျွန်မတို့ လူကခတ်မှားသွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်မဟာ ခုတွေ့ ခုကြိုက်လို့ရတဲ့ မိန်းကလေးတော့မဟုတ်ဘူး” အသက်ဝဝရှူကာ စားပွဲခုံကို လက်ညှိုးနှင့် တစ်ချက်ခေါက်ထည့်လိုက်သည်။ သတ္တိကောင်း ကျွန်မက အသံပါ တုန်ချင်လာသည်။

“စဉ်းစားပါဦး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ ပြန်ဆန်းစစ်ပါ၊ မလေချာ မရေရာဘဲ လုပ်တဲ့အလုပ်တစ်ခုဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မလေးစားရာ ရောက်သလို သူတစ်ပါးကိုလည်း စော်ကားရာရောက်တယ်”

မောင် ဘာမှ ချေပမည်မဟုတ်ဆိုတာ သိနေသည်။ မောင် မျက်နှာ ဘယ်လိုဖြစ်သွားလဲ၊ အကြည့်က မရဲတရဲ၊ မောင်က မီးခြစ်ကို ခြစ်လိုက် ပိတ်လိုက်လုပ်နေသည်။ ကျွန်မအပြုံးကို မောင် စိုက်ကြည့်သည်။ ကျွန်မက နဂိုပြီးမှို မောင်လို လုပ်ပြီးမှို မလိုပါ။ မောင်ကို လှလှပပပြီးပြလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မကတော့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ကျွန်မဘဝထဲ လွယ်လွယ်နဲ့ ဝင်ဖို့ ခွင့်မပြုနိုင်ပါဘူး။

ကျွန်မတို့မှာ အထင်ကြီးစိတ်ကိုယ်စီ ရှိသည်။ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ့်အချစ်၊ ကိုယ့်ဝိညာဉ်ထက်သာတာမရှိ၊ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ထိုက်တန်ကြမလားဆိုတာ ကျွန်မတို့ မှန်ကန်စွာ ဆန်းစစ်နိုင်ပါ့မလား။

အချစ်သည် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကြားတွင် ဆန်းကြယ်၍ ကိုင်တွယ်ထုဆစ်ရခက်သော အရာတစ်ခုဖြစ်ခဲ့သည်။

ကင်တင်းမှစပြီး လမ်းခွဲသည်အထိ ကျွန်မတို့ စကားမဆိုကြ၊ မိုးဖွဲ့လေးကြားမှ ကျွန်မ အဆောင်ထဲ ပြေးဝင်ခဲ့သည်။ နောက်ဘက်မှ ကျယ်လောင်တဲ့ မောင့်ဆိုင်ကယ်သံကို ကြားရသည်။ ခြေလှမ်းတွေ လေးလံလှသည်။ တစ်ခုဆို ပြီးပြီးပျောက်ပျောက်မရှိဘဲ အစွဲအလန်းကြီးသည့် ဝသီကြောင့် ထိုညနေမှာ ပြီးဖို့ တော်တော်ခက်ခဲ့သည်။ မောင်ကော ဘယ်လိုနေမလဲ။

*

ကျွန်မ ရှောင်ဖယ်သမျှ မောင်ကလည်း ကင်းချင်သည်။ စိတ်ကမူ ညစဉ်သူလာသင့်တာပေါ့ တွေးနေမိသည်။ ညစဉ် မောင်ကို မမြင်တွေ့ရဘဲ စာတွေချည်း ရောက်လာတာ မကျေနပ်နိုင်၊ အတန်းတက်လျှင်လည်း စိတ်ကအပြင်မှာ၊ ကော်ရစ်တာမှာ လူရိပ်တွေလျှင် ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်မြဲ၊ ကြာလာသော်လည်း ကျွန်မအခန်းသို့ မောင် တစ်ခေါက်မှ ရောက်မလာတာ ရင်ထဲမျက်ရဲသည်။

သူရှိနိုင်သည့် နေရာတွေ မသိမသာ ကွေ့ပတ်ရှောင်မြစ်သည်။ တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် သူဒီလိုမနေသင့်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တော်တော်ပေါ့ပေါ့လေး တွက်တာပဲဟု ရင်ထဲမှာ တနဲ့နဲ့၊ တစ်ကြိမ်တစ်ခါတော့လည်း တော့တော့ဆိုင်ဆိုင်တွေ့ချင်သေးသည်။ တစ်နေ့တော့ စွန့်စားချင်စိတ်နှင့် သူရှိနိုင်တယ်ထင်ပြီး ကင်တင်းသို့ လိုက်ခဲ့သည်။ အဝေးမှသာ တစ်ချက်မြင်လိုက်ရပြီး ကျော်စိုးတို့ရောက်လာသော် ပြန်သွားပြီဟု သိရသည်။

“မင်းခံက သူဦးလေးအလုပ်တွေ လုပ်ပေးရတယ်၊ သူဦးလေးက နယ်ခဏခဏခရီးထွက်ရတယ်၊ ဒီက ကန်ထရိုက်လုပ်ငန်းတွေ သူနဲ့ပဲလွှဲထားခဲ့တာ၊ ဒီကောင် ကျောင်းကို ရောက်နိုင်ရင် တစ်ပတ်မှာ သုံးလေးရက်ပဲ၊ ခုတလောတော့ မှန်နေတယ်၊ အတန်းမတက်လည်း တစ်နေ့တစ်ခေါက် မရောက်ရရင် မနေနိုင်ဘူး”ဟု စကားတစ်ဝက် တစ်ပျက်နှင့် ရပ်သွားသည်။

ကျွန်မနှင့် သီက သီထားသော ပြင်သစ်စကားလုံးတစ်လုံးကို အငြင်းပွားနေသလား၊ ပရယ်တိကယ်ခန်းထဲမှဆရာချောသည့်

အကြောင်း ပြောနေသလား မမှတ်မိတော့။

“နင်ရှောင်နေတာ ဟိုကသိတယ်နော် ခ”ဟု သိသိက နားနားကပ်ကာ တိုးတိုးလေးပြောသည်။

မောင့်ကို ရက်ပေါင်းများစွာ မမြင်တွေ့ရဘဲ နေပြီးမှ သံစဉ်တို့ ထုံမွေးသည့် လရိပ်ကလေးပင် မနာလိုစွာ ငုံ့ကြည့်လာရသည့် မျှန်ရီ အေးစိမ့်သောညမှာ သတိလက်လွှတ်ငေးမောသူတစ်ယောက်ကို ကျွန်မ ရင်ခန့်စွာ တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ ည၏ ဂီတနှင့် လိုက်ဖက်စွာ ကျွန်မ ရင်ခန့်သံစည်းချက်တို့ မြန်ဆန်လာသည်။ အင်းလျား၏ သက်တမ်းတွင် ဒီညဟာ အလှဆုံးများ ဖြစ်လေမလား တင်စားမိ၏။

လမ်းပေါ်မှ မီးရောင်ကြောင့် မောင်ရုပ်နေတာကို ထင်ထင်ရှားရှားမြင်ရသည်။ ကော်ရစ်တာအမှောင်ရိပ်ထဲမှ ကျွန်မကို မောင်မမြင်ပေ။ မြင်လျှင် ရှက်သွားမလား၊ သနားညှာတာစိတ်ဖြစ်မိသည်။ ကျွန်မ ရပ်မြဲရပ်နေ၏။ မောင့်လက်ထဲက စီးကရက်တငွေ့ငွေ့လောင်ကျွမ်းနေတာလည်း သောက်ရန် မေ့လျော့နေပုံရသည်။

မောင်သည် အနက်ရှောင်လား၊ နက်ပြာလား မကွဲသော ဂျင်းပင်ကိုဝတ်ထားသည်။ အကျိုကလည်း အရောင်ရင့်ရင့်နီညို ဖြစ်ဖို့များသည်။ အဝါရောင်အစင်းကြောင်းလေးတွေလား၊ ခပ်ဝါးဝါးမြင်ရသည်။ လေတိုက်လိုထင်ပါရဲ့ မောင့်ခေါင်းက လှိုင်းတွန့်ဆဲပင်တွေ အနည်းငယ် မသေမသပ်ဖွာလန်နေသည်။ လေပြည်ရယ် မောင့်ကို အေးမြအောင် လုပ်လိုက်ပါလား။

မောင့်ကိုယ်ဟန်က ပုဆိုးဝတ်တာထက် ဆောင်းဘီဝတ်မှ

ပိုကြည့်ကောင်းသည်။ ရှည်ကောင်းသော ကိုယ်ဟန်နှင့် ခပ်လေးလေးလမ်းလျှောက်ဟန်က တစ်မျိုးကြည့်ကောင်းနေသည်။ အသွင်ပုံစံကို မြင်တာနဲ့ မောင်ပဲလို့ သိသာထင်ရှားစေတဲ့ ကိုယ်ဟန်တစ်ခုပဲ။

ဆောင်းနှင်းတို့ မှုန်ရီဝေနေသော ထိုညမှာ လေပြည်စိမ့်သည် ကျွန်မတို့အခန်းသို့ တက်သုတ်ရိုက်ပြေးဝင်ကာ သတင်းစကားလာပို့သည်။ ဂစ်တာသံသည် ညကို ဖောက်ထွက်လာသည်။ ညဉ့်သည် နက်သထက်နက်လာသည်။ သီချင်းဆိုသည့် အဖွဲ့တွေ တဖြည်းဖြည်း ကျုံ့သထက်ကျုံ့လာသည်။ ကျော်စိုးတို့ စကားပြောသံပင် ဖိပိသသကြားရပြီ။ တိတ်ဆိတ်သောညမှာ ဂီတာသံသည် တစ်ဆောင်လုံးကို လွှမ်းခြုံထား၏။ နောက်ဆုံးမှ မောင်၏ သံချိုဩကို ကြားရ၏။

ဘဝင်ငြိအောင် စိတ်နှလုံးတုန်ချိသွားရ၏။ ရင်ထဲမှာ အလိုလို ရွှက်ချင်သည်ကို သတိထားမိသော် ခေါင်းအုံးတစ်စွန်းတစ်စ ဖိုအေးနေတာ ထိတွေ့ရ၏။ အဆောင်ထဲမှာ မီးမှိတ်ပြီး အိပ်နေကြပေမယ့် အမှောင်ထဲမှာ ရွှက်ငင်သူ ဘယ်နှဦးရှိလေမလဲ သိချင်လာသည်။ လွမ်းဖွဲ့တေးသည် ညချမ်းမှာ ဝေ၍နေ၏။ တေးဂီတသည် ဘယ်မှာ ခိုတွဲလေမလဲ၊ တေးဂီတသည် လေမှာလား၊ အေးမြမှုမှာလား၊ နှင်းရည်စိစွတ်သော သစ်ရွက်ဖျားမှာလား၊ ဝရန်တာရီ အေးစက်သော သံတိုင်သံပန်းအကွက်အဆင်ပေါ်မှာလား၊ သစ်ပင်တို့မှ ထိုးဖောက်မြင်ရသည့် ပြာမှောင်သော ကောင်းကင်ရဲ့ ဟိုအဝေးကြယ်တစ်ပွင့်မှာလား။

အချစ်ကော ဘယ်ဆီမှာလဲ၊ ဂီတမှာလား၊ အသံလား ရုပ်ဝတ္ထုလား၊ ဒါမှမဟုတ် ပါးပြင်ပေါ်က ဖျက်ရည်လား။

တစ်နေ့ကရာသီဥတုဖောက်ပြန်ပြီး မိုးမှုန်ကလေးတွေ ကျတဲ့ ညက မင်းရှိရာကိုယ်ရောက်ခဲ့ရတယ်။ ည ၁၀:၀၀ ကျော် လောက်ရှိရောပေါ့။ မင်းမအိပ်သေးပါဘူး။ မိုးရေထဲမှာရပ်နေတဲ့ ကိုယ့်ကို မင်းအသိအမှတ်ပြု ကြိုဆိုသင့်တာပေါ့။ ညနေကမှ ကိုယ် မောမောပန်းပန်းနဲ့ ခရီးတစ်ခုက ပြန်ရောက်လာတယ်။ မနားဘဲ မင်းဆီ တန်းထွက်လာတာ မင်းကို လွမ်းလို့လေ။ ဒီလိုပြောရင်လည်း ရယ်ဦးမယ်မဟုတ်လား။ ကိုယ့်ကို မကျီစယ် ချင်ပါနဲ့။ တအားရှက်တတ်လွန်းတဲ့ ကိုယ် မင်းကိုလွမ်းလို့ အရှက်တရားတွေကိုတောင် မေ့လျော့စပြုနေပြီ။

ကိုယ်မြတ်နိုးတန်ဖိုးထား ယုံကြည်နှစ်သက်တဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ ဒီလောက်ရက်စက် စိမ်းကားမာကျော တဲ့ နှလုံးသားတစ်ခု ကိန်းအောင်းနေလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်အခါ မှ မထင်ခဲ့ရိုးအမှန်ပါ။

မိုးရွာမရှောင် နေပူမရှောင် ရေစိမ့်ခံအတာရှည်ခံ အသည်း နှလုံးတစ်ခုဟာ လေဒဏ် ရေဒဏ် နေဒဏ်တို့ကြောင့်မဟုတ် ဘဲ အလွမ်းဒဏ်ကြောင့် နွမ်းဖတ်ဖျော့တော့ နွမ်းနယ်ပြီး တစ်စစနဲ့ပဲ ကြွေသက်ဆင်းကြေမွနေပါပြီ။ သိပ်ချစ်ခဲ့တဲ့အချစ် တွေဟာ တစ်ဖက်စွန်းရောက် တစ်ဖက်သတ်ကျ တစ်ယူသန် နိုင်လွန်းနေမလားပဲ။ နည်းနည်းလောက်တော့ ပြန်လျှော့လိုက် ဦးမယ်နော်။ ခံစားမှုတွေ အများကြီးထဲက မြူမှုန်လောက်သာ ရှိတဲ့ တချို့တစ်ဝက်ကို ခွဲထုတ်ခံစားပစ်လိုက်ဦးမယ်။

ကိုယ့်ရဲ့ အတိတ် ပစ္စုပ္ပန် အနာဂတ် သုံးပါးလုံးမှာ မင်းပဲ ရှိနေခဲ့တာ။ မင်းပဲ ရှိနေဦးမှာ ဒါတွေကို မင်း ဘယ်အရာနဲ့မှ ပြိုခွဲတွန်းလှန်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့ ဘယ်တော့မှရမှာမဟုတ်ဘူး။ မင်းကို သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာ သိပ်ခံစားလွန်းလို့ သိတာပါ။ အချိန်တန်ရင် ရောက်နေကျမို့ အချစ်တွေ ဈေးကျပြီး အရမ်း ဝေါသွားမှာပေါ့နော်။ မျှိုသိပ်ဖုံးဖိထားလိုက်ပါမယ်လေ။ ပိုင်ဆိုင်ရမှု အချစ်ဆိုတာ နက်ရှိုင်းကျယ်ပြန့်တာမဟုတ်ပါဘူး။

မောင့်သဘောက ဘယ်လိုပါလိမ့်။ ရင်ထဲမှာ ထိတ်လန့် ကျယ်လောင်စွာ မေးနေမိသည်။ ဒါကို ကျွန်မ မကြိုက်နိုင်ဘူး။ ကျွန်မ သိတာတော့ အချစ်မှာ ရယူပိုင်ဆိုင်ခြင်းလည်း ပါတာပဲ။ ဒါမှ ချစ်ခြင်းမေတ္တာသည် ယုံကြည်စရာကောင်းသည် မဟုတ်လား။ ဘာအားကိုးပြီး မောင့်ကို ယုံရမလဲ။ အချစ်သည် ဘဝကို လုံခြုံမှု ပေးနိုင်မလား။ မျှော်လင့်ခြင်းကြီးခဲ့၏။ လူငယ်ဆန်စွာပင် အနာဂတ် ပီပြင်ဖို့ အချစ်ကို စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သည်။ အထီးကျန်ခြင်းနှင့် ဘဝပူလောင် မှု သောကအမောတွေကို အချစ်မှာ ဆိတ်ငြိမ်းစေနိုင်မည် ထင်၏။

ကိုယ့်ရင်ထဲ ဝင်ကြည့်လိုက်ပါဦး။ သိပ်ချစ်လွန်းတာကိုတော့ ခွင့်လွှတ်လို့ရမယ် ထင်မှတ်ထားပါတယ်။ ကိုယ့်မှာရှိတဲ့ မာနနဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ဘယ်မိန်းကလေးမှလည်း ထိခိုက်စော် ကားလို့မရဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းနဲ့ကျမှ ...

ရက်စက်လွန်းတယ်နော်...

မောင်စာဖတ်ပြီးမှ မွဲပြီးပြီးရသည်။ မောင်ကို ချစ်ဖို့ ကျွန်မ
နဲ့ အရင်းအနီးကကော ဘယ်လောက်ကြီးမားသလဲ၊ မောင်သိရဲ့လား။
ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ မောင်ကို ချစ်မိနေပြီ။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်
ဟာ သိပ်မာနကြီးနေလျှင် မကောင်း၊ အချစ်ကိုတော့ ရင်ဆိုင်ရဲရမည်။
ဒါဆို ဘာလို့ချစ်သေးလဲ၊ မဖြစ်ဘူးမှန်းသိလျှင် မစနင့်၊ တကယ်ဆို
ချစ်ရင်ဘာကြောင့် မဖြစ်ရမှာလဲ၊ မောင် တွေဝေတာ ကျွန်မ သဘော
မကျနိုင်၊ ဒါဟာ တိတ်ဆိတ်စွာ ကျွန်မကို စော်ကားနေတာပဲ။

ကျွန်မကတော့ မောင်ဆီက အချစ်ကို လောဘကြီးမိ၏။ သို့သို့
ဂုဏ်ဂုဏ်ရော ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းရော မောင် ဖော်ပြနိုင်တာထက်
ပိုတောင့်တ၏။ ဒါမှ ကျွန်မ မောင်ကို တုံ့ပြန်တာ လိပ်ပြာလုံမည်။
ခုတော့ မောင်ကို အားထားယုံကြည်နိုင်ဖွယ် မမြင်၊ အချစ်ထက်
မောင့်မှာ သိက္ခာက အရေးကြီးသည်။ မိန်းကလေးတွေအကြောင်းကို
မစောကြော မတတ်သိတာက ပိုဆိုးပါသတဲ့၊ ဘယ်လိုအနေအထားနှင့်
သူ ဖြည့်စွက်ရမလဲ၊ တောင်းဆိုရမလဲ သူမတတ်သိပါတဲ့။

ကျွန်မတို့ဟာ ထုံပေပေ ခေါင်းမာမာတွေနဲ့ ရယ်စရာတော့
ကောင်းနေပြီ။

*

စာမေးပွဲပြီး၍ ကျောင်းပိတ်လျှင် အားလုံးနေကြဦးမည်
ပျော်ပျော်ပါးပါး လျှောက်လည်ကြဦးမည် ပြောထားပြီးမှ ကျွန်မ
ရုတ်တရက် အိမ်ပြန်သွားခဲ့သည်။ ကျော်စိုးတို့လည်းမသိ၊ ဘယ်သူ

မှ မသိလိုက်၊ အစကတော့ သတ္တိကောင်းခံစိတ်နှင့် စိတ်လိုက်ဘာ
ပါ။ သို့သော် ပထမဆုံး မျက်ရည်ကျရသူက ကိုယ်သာ ဖြစ်သည်။

မင်္ဂလာဒုံလေဆိပ်ရောက်ကတည်းက ရင်ထဲမှာ မချီတော့၊
ပစ္စည်းတွေတောင် ကောင်းကောင်း မစစ်ကြောနိုင်၊ ဘယ်သူမှလည်း
မလိုက်ပို့နိုင်၊ လိုက်မလာနိုင်တာသိလျက်နှင့် နောက်ပြန်လှည့်ကာ
တဆန့်ငင်ငင် ဖြစ်နေ၏။ မောင်များ တိတ်ဆိတ်စွာ ရောက်လာပြီး
အပြင်မှာရှိနေမလား၊ လေယာဉ်စီးဖို့ စောင့်နေစဉ် နေသာနေရသည်
လူက ဂနာမငြိမ်၊ အပြင်သို့ ပြေးထွက်ကြည့်ချင်သည်၊ စိတ်ထဲမှာ
ဆောက်တည်ရာမရ ရူးသွပ်မိ၏။

ရှေ့လျှောက် 'မောင်'ဆိုသည့် အမည်တစ်ခုကို ပယ်ဖျက်ပြီး
ဘဝမှာ စိတ်သက်သာရာရအောင် ဘယ်လိုလုပ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ တကယ်
တမ်း ဝေးကြပြီဆိုတော့ ကျွန်မ သည်းမခံနိုင်၊ ကျောင်းဆောင်ကြီး
ကို လွှမ်းဆွတ်သည်။ သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းတွေကို သတိရ
သည်။ အို ... မျိုးပြောတာထက် ပိုပါသည်။ ကျွန်မမှာ လွှမ်းဆွတ်ရုံတင်
မက ငိုသည်းတမ်းတစရာတွေ အများကြီး။ ကျွန်မဟာ စိတ်မခိုင်ပါ
ဘူး။ နုလည်းနုသူဖို့ သေရာပါမှာစိုးရသေးသည်။

အလုပ်မဝင်မီစပ်ကြား ရန်ကုန်ကို အိမ်မှ ခိုင်းသည့် အလုပ်
ကိစ္စတွေနှင့် မကြာခဏ ရောက်သေးသည်။ ကျော်စိုးက ရန်ကုန်မှာ
နေသော်လည်း တစ်နယ်တည်းသားချင်းမို့ သူ့သတင်းတော့ အမြဲ
ကြားရသည်။ လုံးဝကင်းပြတ်ခြင်းမရှိ။ ရန်ကင်းရှိ သူ့အဆီအိမ်
သို့ နယ်မှ ပေးလိုက်သော ပစ္စည်းတွေ သွားပေးခိုက် ကျော်စိုး ဖုန်း

ဆက်သည်နှင့် ကြိုသည်။ ညနေရောက်တော့ ကျွန်မရှိရာ အိမ်ဝမ်းတွဲအိမ်သို့ ရောက်လာသည်။

မတွေ့တာကြာတော့ စကားတွေက ပြောမကုန်၊ ပထမတွင် ထူးဆန်းစွာ မောင့်အကြောင်းကမပါ၊ သူပါ ထမင်းစားသွားရအောင် ကျွန်မ မီးဖိုထဲဝင်တော့ ထမင်းစားပွဲနားရောက်လာသည်။ တစ်ခုခု ပြောတော့မလိုလုပ်ပြီး ကျွန်မ အရိပ်အကဲကို ကြည့်သည်။ ကျွန်မ ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ရေပုလင်းယူတော့ သူက ဖန်ခွက်ခံသဖြင့် လောင်းထည့်ပေးလိုက်သည်။

“မင်းမလည်းရှိတယ်ဟာ”

“အေးလေ ရှိပေါ့ ဘာဖြစ်လဲ”

‘နင်ကလည်း’ဟု ညည်းသည်။ ကျွန်မ ပြုံးနေ၏။

“နင်တို့မိန်းကလေးတွေဟာလေ ဘာမှန်းကို မသိဘူး၊ အထူးသဖြင့် နင့်ကို ပိုနားမလည်ဘူး”

“အေးလေ၊ ငါလည်း ငါ့ကိုယ်ငါ သိပ်နားလည်လှတာမဟုတ်ဘူး” ကျွန်မ အတည်ပေါက်နှင့်ဆိုတော့ ‘မနောက် နဲ့ဟာ’ဟုဆိုသည်။

“သူလေ ရေရေလည်လည် ကြွေကျန်ရစ်ခဲ့တာ၊ နင်နားမလည်ဘူး၊ တန်ဖိုးလည်းမထားဘူး၊ ယောက်ျားလေးပဲကွာ မာနတော့ ရှိတာပေါ့”

“တန်ဖိုးထားစရာလား၊ နင်တို့ယောက်ျားတွေမှာ ပေါပါတယ်၊ တစ်ယောက်မရ နောက်တစ်ယောက်ပေါ့၊ ယောက်ျားတွေရဲ့ အချစ်ကိုတော့ အသားလွတ် အထင်ကြီးမနေနိုင်ပါဘူး”

“နင်နော် ဝဋ်လည်မယ်”

လိပ်စာလေး ဖုန်းနံပါတ်လေးတောင် မမေးဘူးဆိုကာ မောင့်လိပ်စာကတ်ကို ပေးထားခဲ့သည်။ ကျွန်မ ရောက်နေတာ မောင်သိသွားလျှင် ကျွန်မဆီ ဖုန်းဆက်လေမလားဟု ဖုန်းသံကြားတိုင်း နားစွင့်မိ၏။ သို့သော် မောင် ကျွန်မကို လုံးဝမဆက်သွယ်၊ ကျွန်မ ပြတ်တောက်သည်ထက်ပင် မောင်က စိမ်းကား၏။ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ အောက်မကျိုးလိုသည့် မောင်မာနနှင့် ရုပ်သွင်ကို ခါးသီးစွာ မြင်ယောင်မိသည်။ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောမိသည်။ လောကကြီးမှာ ဘာမှ မပေးဘဲတော့ ဘာမှမရဘူးမောင်။

ချစ်သူဟာ သူ့အတွက် အရေးမကြီးဘူး၊ အရေးကြီးတာက မောင့်ရဲ့ဘဝအသိနဲ့ မောင့်အလုပ်တွေပဲ၊ မောင် ပြောဖူးသည်။ အချစ်ဆိုတဲ့ သိမ်မွေ့နူးညံ့မှုတစ်ခုကို အရေးတယူလုပ်ဖို့ သူဟာ သိမ်ငယ်တတ်သတဲ့၊ မောင်ဟာ အချစ်ကို မတုန်မလှုပ် အေးစက်စွာ တုံ့ပြန်နိုင်သူ၊ ဒါပေမဲ့ မောင့်ရဲ့ နှလုံးသားတွေ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ပရမ်းပတာ ခုန်တာ၊ ဖြန့်ခနဲ ဖျပ်ခနဲ လှုပ်ရှားနွေးထွေးမှုရှိသွားတာ၊ မောင်သတိမထားမိခင် ကျွန်မ သိသားပဲ၊ အို ဒါတွေကို ကျွန်မ မခံစားနိုင်ဘူး၊ ဘယ်လိုရင်ဆိုင်တုံ့ပြန်ရမလဲ၊ သေချာစွာ သိတာကတော့ မောင့်မာနပဲ။ ဒါပေမဲ့ မောင်ရယ် မောင့်ဘဝလိုအပ်ချက်တွေကိုတော့ အစီအစဉ်တကျ မောင် သိသင့်တာပေါ့လေ။

မောင့်ဘဝမှာ ကျွန်မကို တကယ်မလိုအပ်တာလား၊ ဒီအတွေးနှင့်ပင် အခါခါစွန့်စားချင်သည့် ရဲစိတ်တွေက မြေလှိုင်းမိုးပျံသလို

အစ်ရာမရဖြစ်ရသည်။ ကဲ ... မောင့်ကို အားကိုးမရပြီ။

ကြာလာသော် အချစ်ဆိုတာသည် မဝံ့မရဲ၊ မယုံမကြည်ဖြစ်စရာ ပြောင်းလဲထွေပြားသောအရာဆိုတာ သိလာသည်။ အချစ်ကို တိတိဆီတိစွာ မမှီတိမသုန်စောင့်ကြည့်နိုင်သော သတ္တိတော့ရလာသည်။ နှလုံးခုန်သံသည် တိုးတိတ်သွားမည်၊ မြန်ဆန်လာမည်၊ ချောက်ချားလာမည်၊ သို့သော် အချစ်သည် အလိုက်သင့် အလျားသင့်လိုက်ကာ သက် ဆုံးရှည်လှပါပကော။

*

ဒီတစ်ခါ လမ်းခွကတော့ အခွဲကြီးခွဲရပေတော့မည်။ ကျွန်မတို့ နှင့် ထိုက်တန်တာကိုလည်း လက်တစ်ကမ်းမှာ မြင်နေရသည်။ ကျွန်မ အလုပ်လျှောက်သောအခါ မောင်နှင့် အဝေးဆုံးနယ်စွန့်နယ် ဖျားထိ လျှောက်လိုက်သည်။ ရန်ကုန်မြို့မှ မခွာမီ နယ်သွားရန် ပြင်ဆင်နေသည့် ကာလသည် မျှော်လင့်ချက်ကိုယ်စီနှင့် နှမြောတသစ္စာ ဆွဲဆန့်ထားချင်သော အချိန်ကာလဖြစ်သည်။ ဘယ်သူကမှ တွေ့ဆုံဖို့ မကြိုးစားဘဲ ဒီအတိုင်း ကင်းကင်းပြတ်ပြတ်နှင့် တစ်ခမ်းတွေလို နေဖို့ဆိုတာသည် တွေးကြည့်သည်နှင့်ပင် ဝမ်းနည်းစရာကောင်းနေပြီ။ ကျွန်မတို့ဟာ သာမန်သိတဲ့ မိတ်ဆွေတွေလို အနေအထားထက် မပို၊ ဘာတစ်ခုမှ အပိုမပြော၊ ဘယ်သူကမှ စတင်ချိုးဖောက်ချင်ဟန်မပြ။

မောင့်ကို မြင်လျှင် ကျွန်မ တစ်ချိန်လုံး ပျော်ရွှင်နေခဲ့သူလို ဟန်ဆောင်သည်။ ကျွန်မ နယ်သွားမီ တစ်နေ့ လိုအပ်သည့်ပစ္စည်း

တွေ လက်စသတ်ဝယ်ရင်း ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှအထွက် ကျွန်မကို ခေါ်သံကြား၍ လှည့်ကြည့်ရာ ကျော်စိုးကို တွေ့ရသည်။ မောင်က ကားပေါ်မှာထိုင်နေသည်။ မိုးကလည်း သည်းစပြုသည်။ ကျော်စိုးက လာလာဆိုကာ ကျွန်မပစ္စည်းတွေ သယ်သွားသည်။ မောင်က ကားတံခါးကို ဆင်းဖွင့်ကာ ကြိုနှင့်သည်။

ပစ္စည်းတွေ ကားပေါ်သို့ တင်နေသော ကျွန်မတို့သုံးယောက်ပေါ်သို့ မိုးရေပေါက်တို့ ကျလာသည်ကို သဘောကျစွာ ရယ်မောမိသည်။ မောင်က အရင်အတိုင်းပဲ။ လှိုင်းတွန့်ဆဲပင်ကို သေသပ်စွာ ဖြီးထားသည်။ အညှီရောင်ဘောင်းဘီနှင့် အညှီဖျော့ကွက်စိပ်ရှပ်လက်ရှည်ကို လက်ခေါက်၍ ဝတ်ထားသည်။ မျက်နှာထားက ပို၍ လူကြီးဆန်လာသည်။ မောင်က နှုတ်ခမ်းတွန့်ကာ မပီပြင်သော အမြီးကို ပြုံးသည်။

“အားကြရဲ့လား တကူးတက ဖြစ်နေဦးမယ်နော်”

“ရပါတယ်၊ ရပါတယ်”မောင်က ခပ်သွက်သွက်ပြောသည်။ ကားထဲဝင်ထိုင်စဉ် ရယ်သံစွက်ကာ စကားလုပ်ပြောသော်လည်း မျက်ရည်တို့ ဝံ့တက်လာသည်။ ယခင်က တိတိဆီတိစွာ လွမ်းနေနိုင်သော်လည်း မောင့်ကို တွေ့မှ ချိုးပွဲချ ပိုချင်လာသည်။ ကျွန်မတို့ ကြားတွင် မပွင့်လင်းနိုင်ခြင်းက အမြီးကြီးစွာ နှိပ်စက်၏။

ကျော်စိုးက အလုပ်ရှိသေးသည်ဆိုကာ မြေနီကုန်းမှာ ဆင်ကုန်ရစ်သည်။ ကမာရွတ်ရှိ ကျွန်မအိမ်သို့ မောင်လိုက်ပို့မည့်ဖြစ်သည်။ စမ်းချောင်းထဲ ဝင်လာပြီး ကျွန်းတောလမ်းတစ်နေရာမှာ

မောင် က ကားရပ်လိုက်သည်။ မောင်ကို စောင်းငဲ့ကြည့်တော့ ...

“ကိုယ့်အခန်းက အပေါ်သုံးလွှာမှာ၊ အရေးကြီးတဲ့ ဖိုင်တစ်စုံ ဝင်ယူစရာရှိလို့ ဆင်းရင်ဆင်းပါဦးလား၊ သိပ်တော့မကြာပါဘူး” ဟု အဖြေရသည်။ မောင်က ကျွန်မကို ရွေးချယ်ခွင့်ပေးသည်။ “ရောက်ဖူးသွားတာပေါ့” ရိုးသားသူအားလုံးကို လေးစားသည့်ဟန် နှင့် ကျွန်မ ကားတံခါးဖွင့်လိုက်သည်။

တိုက်ခန်းလှေကားကျဉ်းလေးမှာ မောင်နောက်မှ ကပ်၍လိုက် တက်သွားသည်။ မောင်သော့ခလောက်ကျောက်ခနဲ ဖွင့်သံကို ရင်ခုန် စွာ ကြားသိလိုက်သည်။ နောက် ဘယ်တော့မှ ကြားရမည်မဟုတ်၊ ပထမဆုံးအကြိမ် အခန်းတံခါးရှေ့မှာ မောင်နှင့် နီးကပ်စွာ ရပ်လျက် ရှိပြီး အိမ်တံခါးကို ဖွင့်လျက်ရှိသည်။ နောက် ဒီအဖြစ်မျိုး ဘယ် တော့မှ ကြုံကြိုက်တော့မည် မဟုတ်ဟု တွေးရင်း ဝမ်းနည်းသွားသည်။

အို ... အားလုံးဟာ ဝမ်းနည်းစရာပါလား၊ ဒီကနေ လမ်းခွဲ ပြီးရင် ဘဝမှာ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းဆိုတာ တွေးမိပြီး ချက်ချင်း မျက်ရည်ဝဲလာသည်။ နောက်တစ်ကြိမ် မောင်ကို ပြန်မတွေ့ရဘဲ သေသွားမှာကိုလည်း ချက်ချင်း ကြောက်ရွံ့မိသည်။

ခန်းဆီးဖယ်လိုက်တော့ အလင်းရောင်ဝင်လာသည်။ အိပ်ခန်း နှစ်ခန်းနှင့် တိုက်ခန်းလေးက မကျဉ်းမကျယ် သေသေသပ်သပ် ပြင်ဆင်ထား ကြောင့် နေချင်စဖွယ်ဖြစ်နေသည်။ မောင်တစ် ယောက်တည်း နေပုံရသည်။ ပစ္စည်းအားလုံး ဖုန်စင်၍ တောက်ပြောင် မနေသော်လည်း မောင်က စည်းကမ်းရှိတာကြောင့် အားလုံး နေသား

တကျရှိနေသည်။ အခန်းထောင့်မှာ အလှစိုက်ဂမုန်းပန်းအိုးတစ်အိုးတွေ့ ရသည်။ စားပွဲတင်ပန်းအိုးလေးမှာလည်း အစိမ်းနှင့် အနီပြောက် ရွက်လှတစ်ခက်စိုက်ထားသည်။ ဝရန်တာထွက်ပြီး မိုးဖွဲတွေ စွေစောင်း စောင်းကျနေတာ ငေးကြည့်မိသည်။

“ကော်ဖီပူတစ်ခွက်သောက်လိုက်ပါလား” ဘယ်အချိန်က ဖျော်လိုက်သည်မသိ။ “ကိုယ့်ဆီမှာ အဆင်သင့်စားလို့ရတာ ကော်ဖီနဲ့ ပေါင်မုန့်ပဲရှိတယ်” ဟု ဆိုသည်။ မောင်ဖျော်သည့် ကော်ဖီကိုတော့ ကျွန်မ ပျော်ရွှင်စွာ သောက်လိုသေးသည်။ ကျွန်မ ရုတ်တရက် နောက်လှည့်လိုက်တော့ မောင်ကို နီးကပ်စွာရပ်နေတာတွေ့ရသည်။ မောင်က ကျွန်မ ရုတ်တရက် လှည့်လာမည်ထင်မထား၊ ကမန်းကတန်း နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်ပြီးမှ ‘သောက်လိုက်ပါဦး၊ အေးသွားလိမ့် မယ်’ ဟု ဆိုသည်။

ကျွန်မတို့သည် ကော်ဖီသောက်ပြီးလျှင် သွားကြမည်ဖြစ် သည်။ ကျွန်မလိုက်လာတာ မှားပြီလား၊ မောင် ဘယ်လိုထင်မလဲ တွေးကာ တစ်ကိုယ်လုံး ပူထူနေ၏။ မောင်နားရွက်ဖျားတွေ အနည်း ငယ် ရဲနေသည်ထင်၏။ တစောင်းမြင်ရတဲ့ မျက်နှာက မေးရိုးနား ရှိ အကြောတစ်ပင် တင်းလှချည်လား၊ မောင်မာနတွေ သွေးကြော ထဲ စိမ့်ဝင်ပြီထင်သည်။ မောင်ကို ကြည့်ပြီး မောပန်းစွာ သက်မချ သည်။

မောင်မျက်ခုံးတို့တွန့်ချိုးနေသည်။ ကျွန်မ ပြန်ခါနီးလေ စိုး ထိတ်လာလေပင်၊ ရှည်လျားသော တဒင်္ဂ၊ မျက်တောင်မာစိချက်ခတ်

စို့ပင် ကြာလှသည်ထင်မိသည်။ မောင်က စီးကရက်ကို တွင်တွင်
စွာလျက် တစ်ခုခုကို စဉ်းစားကာ ချိတ်ချိတ်ဖြစ်နေသည်။ မျက်
လုံးလှန်ကြည့်တော့ မောင့်မျက်ဝန်းနှင့် တိုးသည်။ မောင်က ကျွန်မ
ကို မမြင်သလို ဒါမှမဟုတ် ထွင်းဖောက်သလို ငေးကြည့်နေသည်။

ကျွန်မ တစ်ခုခု လျှင်မြန်စွာ ပြောလိုက်ဖို့ စကားရှာသည်။
မောင့်အခန်းလေး ကောင်းကြောင်း သန့်ကြောင်း ချီးမွမ်းလိုက်သည်။
မောင်က ပြုံးကာ ကော်ဖီခွက်ကို လက်စသတ်သည်။ ပြီးတော့ ...

“မဝေးလွန်းဘူးလား နယ်သွားတာ” ကျွန်မ ဘာပြောလိုက်
သည်မသိ၊ ရယ်ပဲရယ်နေလိုက်သည် ထင်သည်။

“နယ်ဆိုတော့ အေးချမ်းတာပေါ့လေ၊ ပျော်မှာပါ မင်းက
အမြဲတမ်း ပျော်နေနိုင်တဲ့သူပဲ”

ကျွန်မဟာ ခုချိန်မှာလည်း သိပ်ပျော်နေတဲ့ပုံပေါ်နေတာပဲ
လား၊ ကျွန်မကို ခန့်မှန်းတဲ့နေရာမှာ မောင်ဟာ အမြဲလွဲလျက်ပဲ၊ ဒီ
အချိန်မှာ ကျွန်မကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး အနီးစပ်ဆုံး ခန့်မှန်းနိုင်ဖို့
ကောင်းတာပေါ့။

“ကျွန်မ မရောက်ဖူးတဲ့ နယ်တွေဆို အရမ်းသွားချင်တယ်၊
အလုပ်ထဲ နစ်သွားရင် ပျင်းတယ် ပျော်တယ်တောင် စဉ်းစားဖို့
အချိန်ရမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ နယ်မှာဆိုတော့ ကရိုက်ထဲတော့ ပိုမှာပေါ့၊
ဒုက္ခကို မစဉ်းစားရင်တော့ စိတ်ချမ်းသာအောင် နေနိုင်ပါတယ်။
ကျွန်မ ညစောစောမအိပ်တတ်တာကြောင့် ညတာရှည်တာတစ်ခုပဲ
စိတ်တိုစရာ ရှိပါလိမ့်မယ်”

မောင် ဘာပြောမလဲ နားစွင့်မိသည်။

“ဪ ... ပြီးတော့ ကျွန်မနေရမယ့် ခြံထဲမှာ ခရေပင်တွေ
အများကြီးပဲတဲ့” မျက်တောင်တဖျတ်ဖျတ်ခတ်လျက် ‘ငယ်ငယ်က
ဆို ခရေကောက်ရရင် ပျော်တာပဲ သိတယ်’ဟု မဆီမဆိုင် ထည့်
ပြောဖြစ်သည်။

အိပ်မက်ချောက်ချားမယ့်ညတွေ၊ မျက်ရည်နဲ့ အေးစက်စွာ
ကျော်ဖြတ်ရမယ့် ညတွေကို မကြုံချင်ကြောင်း မောင့်ကို ဘယ်လို
ပြောရပါ့၊ ချက်ချင်း ရှိက်ငင်ချင်လာသည်။ မောင့်မှာလေ ဒီထက်
ပိုပြီးပြောစရာစကားမရှိတော့ဘူးလား၊ ရင်ထဲမှာ ထပ်ကာထပ်ကာ
မြည်ဟီးနေတာ ဒီမေးခွန်းတစ်ခုတည်းပါ။ ကျွန်မ မျက်လုံးတွေက
ဒီမေးခွန်းရဲ့ အဖြေကို တောင်းဆိုနေကြတယ်၊ မောင့်ကို မြင်စေချင်
သည်။ သို့သော် ယခင်အကြိမ်များကကဲ့သို့ ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံးအကြည့်
ကို လွှဲဖယ်မိကြသည်။

သူ့ဆီက ဘာမှ အမြှော်လင့်လိုမရတော့ပြီ။ ဣန္ဒြေကြီးစွာ ဟန်
ဆောင်မှုကြောင့် ကျွန်မတို့ လမ်းခွဲဟာ တော်တော်ကြီးကို သိမ်းမွေ့
ညင်သာပါသည်။

“လာလည်နော်” ကျွန်မက လှေကားထစ်တွေကို ပေါ့ပါးစွာ
ခုန်ဆင်းရင်းပြောလိုက်သည်။

ပိုင်ဆိုင်ရမှု အချစ်ဆိုတာ နက်ရှိုင်းကျယ်ပြန့်တာ မဟုတ်ပါ
ဘူး၊ နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်မတို့မှာ ဒါလေးပဲ ဆင်ခြေပေးစရာ ရှိ
တော့သည်။

၁၈၆

သင်းစုစုညီမိမိ

လောကကြီးမှာ ဘာမှ မလိုချင်ပြီ၊ မတွယ်တာပြီ၊ မမက်မော
ပြီ၊ လောကမှာ တည်မြဲတာ ဘာမှမရှိ၊ ဘာမှ တန်ဖိုးထားစရာမရှိ
ပါလား။

လက်ဆုပ်လက်ကိုင်မရှိတဲ့ အရာတွေကို တမ်းတနေတာ
ကျွန်မတို့ ရူးသွပ်နေကြတာပဲ၊ လောကကို သဘောထားကြီးနိုင်လျှင်
မွန်းကျပ်လှောင်ပိတ်ခံစရာမရှိ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သနားခြင်းရှိပါသေး
က ဒုက္ခနှင့်အတူနေရာရောက်မည်။ ကိုယ်ကြိုက်ရာရွေးပြီး လျှောက်
လှမ်းသည့်ဘဝမှာ အပြစ်တင်စရာမလိုပါ။

*

ဒီရောက်ပြီးနောက် ခရေပင်လမ်းမှ ခွဲမထွက်လိုတော့၊ နောက်
ကြောင်းကို မပြန်ချင်၊ သိပ်သည်းမွှေးပျံ့သော ပန်းရနံ့တောကို အိပ်
မက်ရှည်ထဲမှာသာ ဖြတ်သန်းမွှေးရှိက်မဆုံး ဖြစ်ရ၏။ အိပ်မက်သည်
ဘဝတာရှည်သလို ရှည်ပေမည်။

ခရေပင်ရိပ်မှာ ပန်းကောက်သိရင်း အမှောင်သည် မဖိတ်ခေါ်
ဘဲ ဖြတ်ခနဲ ရောက်လာလျှင် ခရေပင်လမ်းရဲ့အဆုံး ကျွန်မ နားခို
ရာ အိမ်ငယ်လေးဆီသို့ ...

နှမ်းလျှော့၊ သို့သော် စိတ်ချလုံခြုံစွာ။

သင်းစုစုညီမိမိ

ကျောက်ပန်းဆက်

